

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"L'obra de la salvació
acomplerta pel Crist,
en un moment de la
història i en un indret
determinat, no queda
pas limitada allí:
els seus fruits
nodreixen i fan viure
els homes de totes
les èpoques damunt
la terra entera."

(Missal de diumenges
i festes)

Any IV N.º 184

Setmana del 3 al 9 d'abril del 1983

40 Ptes.

afinant

Moltes felicitats!

Encara no ha entrat en els costums la felicitació de Pasqua. Per ara sols un nombre molt reduït de cristians "litúrgia-ferits" feliciten els amics i parents per aquesta solemnitat tal com el comú dels mortals ho fa per Nadal.

Seria abusi voler treure massa conseqüències d'aquest fet aparentment intranscendent. Tot amb tot no em puc estar de constatar que, per molt que ho diguem i ho repetim, no hem arribat a convèncer ni tan sols els nostres cristians "que van a Missa" que la primera de les festes cristianes és la Pasqua de la Resurrecció del Senyor. Els nostres germans d'altres generacions varen fer del Nadal una festa encomanadissa fins i tot pels no creients. És cert que el naixement d'un infant impressiona més fàcilment la sensibilitat comuna. Tanmateix el missatge cristià de la Resurrecció —"de què ens hauria servit néixer si no haguéssim estat redimits?"— hauria de ser ben colpidor per l'home modern assedegat de vida...

Mentrestant, a tots els nostres lectors desitgem moltes felicitats en aquesta Pasqua de Resurrecció del 1983.

Joan E. Jarque
i Jutglar

CRIST HA RESSUSCITAT, AL.LELUIA!

Avui, tots els diaris del món, a primera pàgina i amb lletres grosses, haurien de proclamar als quatre vents aquesta BONA NOTÍCIA. Ni abans, ni ara, ni després, no hi ha hagut ni hi haurà mai, una notícia que interessi més a la Humanitat sencera.

Déu, en Jesús de Natzeret, ha mostrat quina és l'última veritat de tota existència personal humana, més enllà de totes les paradoxes, de totes les dolors, de totes les morts humanes. L'acompliment de totes les nostres esperances és la nostra plena incorporació pel camí del bé i de l'amor, de la fe i de la gràcia, a la Resurrecció, a la vida i a la glòria de Jesucrist, el nostre Salvador.

Inauguració de l'Any Sant

A última hora, Televisió Espanyola rectifica

La Porta Santa de la basílica de Sant Pere de Roma fou solemnement oberta el proppassat 25 de març, per sa santedat el papa Joan Pau II, inaugurant així l'Any Sant de la Redempció.

Contràriament de com estava anunciat, Televisió Espanyola decidí, a última hora, retransmetre l'acte a través de "Mundovisión" que ho feia a tot el món. La retransmissió fou dirigida pel cineasta Franco Zeffirelli.

En el número de la setmana passada, CATALUNYA CRISTIANA donava la notícia en

sentit negatiu, d'acord amb les informacions que tenia a mà a l'hora de tancar l'edició del setmanari, que com comprendran els lectors ha de ser suficientment avançada a fi que l'edició pugui arribar a temps. Lamentem sincerament haver donat la notícia, al mateix temps que ens alegrem de la rectificació, encara que fos a última hora, de Televisió Espanyola.

A l'hora del tancament de la present edició, no sabem si TVE rectificarà els programes dels dies sants. Tant de bo ho faci!

sumari

11
VILADORDIS
Mil·lenari de l'església
de Santa Maria.

14
CADA DIA ÉS FESTA
Calendari complet
de l'Any Sant.

24-25
MÓN
Els flagells de la humanitat:
fam, violència i divisió.

26
MISCELLÀNIA
La Bíblia de
Jaume de Montjuïc.
CENTRALS
L'objecció de consciència,
un servei a la pau.

PASQUA JOVE '83

MOVIMENTS I GRUPS

MUEC I JOC

El Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians i la Joventut Obrera Catòlica organitzen conjuntament la Pasqua a La Carral. (El Miracle, El Solsonès), en principi per a membres d'ambdues entitats. Més informació i inscripcions al tel. 258.97.97 (MUEC). El preu és de 1.800 ptes.

HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LURDES

A l'Abadia de Montserrat, de Divendres Sant fins a Dilluns de Pasqua. Participació en les celebracions del Monestir, convivències amb minusvàlids, conferències d'interès general, audiovisuals sobre l'Eucaristia. És destinat a membres de la Joventut de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes. Més informació: Andreu Ma. Soler, monjo de Montserrat, carrer de Diputació, 235 primer, de 18 a 21 h. laborables, Barcelona.

COMUNITAT DE JESÚS

Celebració de la Pasqua a Tàrrès, de Dijous Sant al Diumenge de Pasqua. Convivència en petits grups (tendes-cases), compartint i animant les celebracions litúrgiques al poble, reflexió, pregària i germanor. Adreçat a matrimonis joves, grups de jovent, germans/es de la Comunitat de Jesús i veïns del poble. Més informació: Pere Vilaplana, Comunitat de Jesús, carrer de Juan Blanques, 10. Barcelona-12. Tel. 213.41.10.

JOBAC

Celebració de la Setmana Santa a Calella (cases de colònies de Villalola i Dalmau), del 31 de març (Dijous Sant) fins al Diumenge de Pasqua al matí. El lema de la trobada serà "Per què fem el què fem?", (motivacions dels militants i moviment). Trobada per a militants de la JOBAC. Més informació: Lurdes Giménez, Diagonal, 152 baixos 2a. Tel. 307.89.76.

ESCOLES CRISTIANES DE CATALUNYA

Celebració a Sant Martí de Seseioles, el 2 i 3 d'abril. Més informació: La Salle de Gràcia, Plaça del Nord, 7-10.

ENCONTRES DE PROMOCIÓ JUVENIL I PARRÒQUIA DE LA PRECIOSÍSSIMA SANG

Celebració de la Pasqua, de Dijous Sant a Diumenge Sant a la comarca de l'Urgell. Obert a la zona 1 de Barcelona. Més informació: Manuel Masó, tel. 325.39.27.

LA SALLE

A Sant Martí de Seseioles, del 31 de març al 3 d'abril. Per a nois i noies de 13-14 anys i de més de 15 anys. Reflexió entorn del tema "Silenci arreu que escolta Déu". Per a joves compromesos en moviments i grups cristians. Més informació: Miquel Xancó i Fernando Pueyo, Carrer Sant Joan de la Salle, 38. Barcelona-22. Tel. 248.35.00.

JOBAC

Veieu també zona 9 i zona 8.

RENOVACIÓ CARISMÀTICA

A Santa Cecília de Montserrat, del 31 de març al 3 d'abril. "Anem a fer una gran pas. Vaig?". Per a joves de la renovació i oberta a tothom. Més informació: 247.04.41, José Ma. Zaibin.

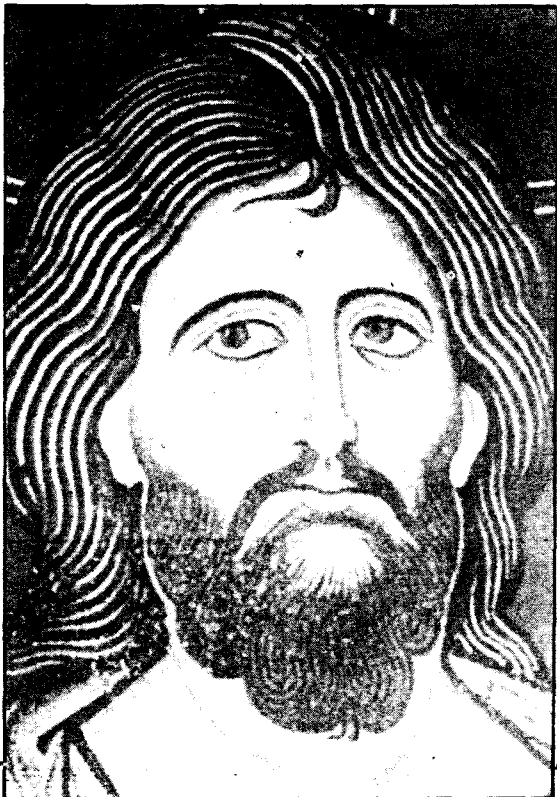
ZONA 1 (BARCELONA-CENTRE)

ARXIPRESTAT DE SANT JOSEP ORIOL

Celebració "Emaús 83", del 16 a 17 d'abril, a Montjoia. Per a grups i joves de tot l'Arxiprestat. Més informació: Antoni Armengol, Parròquia de Sant Llorenç, Entença, 109. Barcelona-15. Tel. 223.67.23.

CENTRE JUVENIL IXENT

Celebració a Can Joval (Solsonès), del 31 de març al 3 d'abril, sota el tema "Jesús és viu, ha triomfat l'amor". Més informació: Carmen Buera, Sepúlveda, 71 baixos, tel. 224.39.64. Barcelona. És imprescindible pertànyer a algun grup cristià.

PARRÒQUIA DE LA PRECIOSÍSSIMA SANG

Conjuntament amb Encontres de Promoció Juvenil. Celebració de la Pasqua, de Dijous Sant a Diumenge de Pasqua, a la comarca de l'Urgell. Obert a la gent de la zona 1 de Barcelona. Més informació: Manuel Masó, tel. 325.39.27.

CENTRE JUVENIL SARRIA

Vivència cristiana de la Pasqua, del 31 de març al 3 d'abril, compartint la fe entre els diversos grups del Centre amb l'objectiu d'integrar fe i vida. Per a grups de fe del centre, però també obert a d'altres persones. Més informació: Emili Marcos. Passeig Sant Joan Bosco, 74. Barcelona-17. Tel. 203.23.00.

CENTRE JUVENIL MERIDIANA

Celebració de la Pasqua, del 31 de març al 3 d'abril, per a joves més grans de 15 anys, amb experiència de compartir la fe en grups. Tindrà lloc a Vergós Garrejat. Més informació: Miquel Tallada, Parròquia de Sant Joan Bosco, Plaça Fernando Reyes, tel. 352.69.07; Comunitat Salessians, Ruiz de Padron, 58. Barcelona-26, tel. 236.44.82.

ZONA 4 (BARCELONA-SUD)

AGRUPAMENT ESCOLTA CANIGÓ i GRUP DE JOVES ITACA

Per a joves de 13-14 anys, al Mas Blanc (Òrrius); 15-16 anys, a Can Altafulla (Òrrius); 17-19 anys, en tendes de campanya i lloc a determinar. Es tractarà el tema "Volem ser gent de pau. Pau, Justícia i Amor". L'objectiu d'enguany és viure i analitzar la pau crucificada (mort), tot cercant un compromís per viure la pau (Resurrecció). Més informació: Grup Itaca, Jaume, Busquets, 7 (Rafa, 352.09.93), Cau Canigó, Llobregat, 140 (Germà, 331.72.72). L'Hospitalet de Llobregat.

COMUNITAT JUVENIL TECLA SALA

A Canet de Mar, del dimarts 29 de març al diumenge 3 d'abril. "Crist ens convida a un nou sistema de vida". Celebracions, penitència, etc. Per a joves de la comunitat. Més informació: Tecla Sala, 18. L'Hospitalet de Llobregat.

P.I.C.

Procés d'Iniciació Cristiana. Celebracions a Alella. Temes de reflexió "Va donar-se fins a l'extrem", reflexió sobre un nou camí, sobre l'Exode, etc. Per a nois i noies del P.I.C. Més informació: Miquel Armengol, tel. 229 18 01.

GRUP DE JOVES DE LA PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

Han convidat un grup d'alemanys que varen conèixer durant la Trobada de Taizé a Barcelona. Celebració de la Pasqua oberta a tothom. Més informació: Constitució, 17-19. Barcelona-14. Montserrat, tel. 421.46.06.

ZONA 6 (BADALONA-STA. COLOMA-ST. ADRIÀ)

DELEGACIÓ TERRITORIAL DE PASTORAL JUVENIL

Celebracions itinerants: Dijous Sant, Parròquia Sant Joan Baptista a les 5 de la tarda; Divendres Sant, Sant Josep Oriol a les 5 de la tarda; Dissabte Sant, Santa Coloma, a les 11 del vespre. L'objectiu és el d'agrupar els joves del arxiprestat en la preparació de les celebracions i fer presència en les comunitats. Per a tots els joves de Santa Coloma de Gramenet. Més informació: Felip Quadra Cubero Pl. Pius XII, 3. Tel. 386.09.02.

ZONA 7 (LLOBREGAT)

SALESSIANS-SALESIANES SANT VICENÇ DELS HORTS

Celebració a Vallldora (Berga), del 31 de març al 3 d'abril, xerrades, reflexió personal, grups, sota el tema "Jesucrist". Per a nois i noies més grans de 15 anys. Més informació: Rafael Casanova s/n. Tel. 656.20.58. Sant Vicenç dels Horts.

ZONA 8 (MARTORELL)

JOBAC - FEDERACIÓ MONTSERRAT

Celebració a Mediona. Del Dijous Sant a la tarda fins el Diumenge al migdia. Treball d'acord amb els objectius de la Jobac. Per a joves de Jobac iniciació Federació Montserrat. Més informació: Josep Ma. Puxan Pl. de la Església, 1. Martorell.

ZONA 9 (TERRASSA)

JOBAC-SANT CRISTÓFOR-SANT JOSEP DE TERRASSA

Celebració a La Selva (Solsonès), del 31 de març al 3 d'abril, reflexió, intercanvi, excursions i esbarjo. Obert a joves de 16 a 18 anys. Per a més informació: Josep Domingo, carrer de Colon, 231. Tel. 785.44.95.

COL·LEGI SALESIANS

"Pasqua Urbana". Celebració de la Setmana Santa al barri. Activitats per a joves. Més informació: Antoni Bermejo. Tel. 788.13.68.

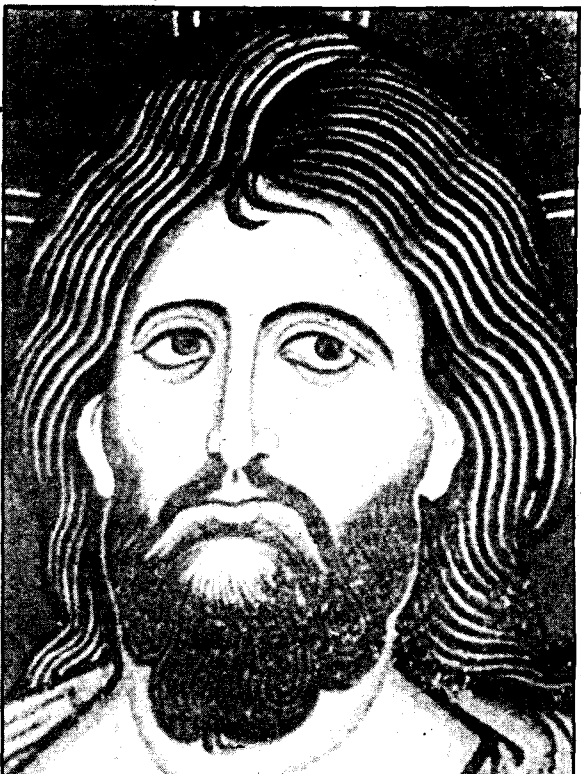
GRUP XIROI (Joves Cristians de Catalunya)

Celebració de la Setmana Santa a la ciutat, per a joves de 14 a 20 anys. Més informació: Tel. 785.74.07.

ZONA 10 (SABADELL)

SABADELL

Convivències de Setmana Santa de dijous a dilluns, a la Casa de Colònies de l'Alfar (Llinars del Vallès). Més informació: Mossèn Armengol, tel. 725.47.58.

ZONA 11 (EL VALLÈS ORIENTAL)

PARRÒQUIA DE SANT VICENÇ DE MOLLET DEL VALLÈS

Celebració de la Pasqua a Moià, de dijous a Dissabte Sant després de dinar. Es tracta de reflexionar i celebrar aquests dies com a joves de la comunitat: "La Passió com a camí vers la Pasqua". Trobada oberta, especialment per a joves de la 2a. etapa. Més informació: Mossèn Dídac Navarro, carrer de l'Església, 1. Mollet, tel. 593.00.69.

CAMPS DE TREBALL

CAMP DE SERVEI A SANTA ÀGATA DE GAIÀ (Bages)

Campament de restauració de l'ermita de Santa Agata, segle X, per l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Núria (Barcelona), amb la col·laboració del poble de Gaià i altres grups de joves. Deu dies de treball, reflexió, convivència amb l'objectiu d'assolir una nova Pasqua. Més informació: Laura, tel. 214.76.79, a partir de les 10 del vespre.

L'EINAM-MATARÓ

Camp de treball als Col·legis dels Salessians de Mataró. Celebracions del Dijous i Divendres Sant. Vetlla Pasqual a les 11 de la nit. Recollida de Joguines a Mataró. Dintre del camp, pels qui ho vulguin hi haurà les celebracions litúrgiques pròpies d'aquests dies. Més informació: L'Eina, Casal de Joves de Mataró, Plaça d'Espanya, 1. Albert Pujol, tel. 790.38.58.

TROBADES DESPRÉS DE PASQUA

SEMINARI DEL POBLE DE DÉU

Convivències a Camprodon (Girona). Del 5 al 10 d'abril. Amb el tema "Els joves i l'Església". Per a joves en general; Més informació: Joan Perera. Passeig de Sant Joan, 79 2n. Tel. 257.45.54 Barcelona.

GEN - SECCIÓ JUVENIL DELS FOCOLARS

A Manresa. El dia 17 d'abril. Amb el tema "Construir la unitat". Més informació: Mallorca, 354 1er. 1a. Tel. 258.43.42.

MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ MONGES CARMELITES

Els dies 14 i 15 de maig. Sentit de la Resurrecció. Testimonis de Crist Ressuscitat. La comunitat de l'Esperit. Estimar Déu i els germans. Trobades de noies. Més informació: Monges Carmelites carrer de Panamà, 12. Barcelona-24.

ARXIPRESTAT DE PIERA - CAPELLADES

A Santa Maria de Miralles (Anoia), el diumenge 24 d'abril. Trobada festiva per a tots els grups d'adolescents i joves de l'Arxiprestat. Més informació: Jaume Baerdoy, carrer Divina Pastora, 8. Capellades. Tel. 801.01.82.

GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT

Trobada per a joves el diumenge 10 d'abril i Exercicis Espirituals els dies 22, 23 i 24 d'abril a la Casa de la Sagrada Família de Valldrera. Més informació: tel. 217.94.46 - 211.54.56.

MOVIMENT HORA-3 EL BARCELONÈS

Celebració de la Pasqua a la Parròquia de Sitges, el 14 de maig. Tema: Pasqua i Pentecosta. Per a membres del moviment, però és obert a qui vulgui anar-hi. Més informació al Secretariat de Zona d'Hora 3. Parròquia de la Bonanova, Plaça de la Bonanova, Barcelona. Tel. 247.58.58, de 6 a 8 de la tarda.

PASQUES EN MONESTIRS

COMUNITATS

Monestir de Montserrat, 835.02.51
Benedictines, Angl 53. Barcelona. 203. 89. 15
Benedictines de Montserrat, Tel. 835.00.78
Carmelites, Panamà 12. Barcelona-34. Tel. 203.75.69
El Mas Blanc, Centelles Tel. 881.08.42
Sant Pere Reixac, Tel. 564.41.55
Comunitat de Badal, Tel. 422.71.78
Casal Bellesguard, Tel. 211.82.40
Caputxins de Sarrià, Tel. 204.34.52
Poblet, Te. (977) 87.00.89
El Miracle, Tel. 811.00.45
Soliis, Girona, Platja d'Aro.

editorial

La Pasqua de l'Any Sant

La Pasqua d'enguany és la Pasqua de l'Any Sant de la Redempció. Any Sant que s'inaugura solemnement a Roma i a totes les diòcesis del món cristià el propassat 25 de març festivitat de l'Anunciació del Senyor i es clourà per la Pasqua de l'any vinent. Així, tal com s'ha remarcat, aquest "any" inclou els seus tres-cents seixanta-cinc dies no dins l'any civil, de gener a desembre, ni dins l'any litúrgic, des del primer diumenge d'advent fins a la festa de Crist Rei, sinó entre les commemoracions que emmarquen el "pas" de Jesucrist entre nosaltres, ara fa 1950 anys: l'Encarnació i la Resurrecció amb el seu retorn a la dreta del Pare.

Hem de confessar que la proclamació d'aquest Any Sant extraordinari ha sorprès no tan sols el món profà sinó també els cristians. Tanmateix l'hauríem d'haver esperat d'un Papa com Joan Pau II que centra tot el seu apostolat i la seva acció missionera en anunciar, amb un coratge renovat (amb "parressia" diria sant Pau), la redempció de Jesucrist a un món que, aparentment es diria que viu oblidat d'aquest esdeveniment central i permanent de la història de la humanitat.

Aquest Any Sant es col·loca en el solc del què va proclamar Pius XI, el 6 de gener del 1933, per celebrar el dinovè centenari de la Redempció. Ultra la coincidència jubilar (1900, 1950 anys) d'ambdós Anys Sants, tant l'un com l'altre es projecten sobre uns rerefons de conflictes i de tragèdies que entenebreixen l'horitzó de la història. L'Església, amb els seus pobres mitjans ja que el món no cotitza els seus valors, vol aportar a tots els homes la llum clarificadora i orientadora que irradia constantment de la Creu i de la Resurrecció de Jesucrist. Aleshores les nacions vivien subjugades les unes per totalitarismes de signe divers però sempre anti-cristià ("Oggi nelle vie della nostra città si loda una croce que non è quella di Gesùcristo" digué Pius XI en ocasió d'una manifestació nazi-feixista a Roma) i les altres angoixades per la recerca d'una concòrdia internacional feta impossible per la voluntat de suplantar la força de la raó per la raó de la força. Avui mil conflictes geogràficament locals però geopolíticament universals enverinen la convivència internacional i pol·lueixen ideològicament les consciències dividint els homes, les famílies i fins i tot l'Església; i tot plegat damunt del barril de pólvora d'un món super-armat amb enginyers bèl·lics capaços de fer esclatar el planeta. L'Any Sant del Papa Wojtyla és una crida paternal y insistent —com ho fou la del Papa Ratti— a tots els homes, a totes les nacions, a totes les ideologies a cercar, en la llum que ens ve de la Creu i la Resurrecció, els camins d'una veritable reconciliació fraterna entre tots els homes basada en la justícia i en l'amor; condicions úniques i indispensables perquè floreixi la pau que tot home de bona voluntat cerca ni que sigui a voltes per camins errats.

col·laboració

Any Sant i misericòrdia

Cal afegir alguna cosa a la butlla de Joan Pau II? És un bellíssim text cristià. Si els papes haguessin parlat aquest llenguatge l'any 1515 quan Lleó X desencadenà una predicació d'indulgències per a la construcció de Sant Pere, si els bisbes haguessin controlat millor els discursos pronunciats per Tetzel, haurien estalviat a Luther una enrabada justa. Però la seva reforma anà molt més enllà d'allò que la motivà. No podem menys que recordar-la en aquest 500 aniversari del naixement de Luther.

En el Crist i en l'Església

Ja Pius XI havia posat l'Any Sant del 1933 sota el signe d'una celebració de la Redempció, i això complagué els protestants que estaven acostumats a referir-ho tot a Jesucrist. És el mateix encara, i amb quina força, quines evocacions! Aquest Any Sant, efectivament, no va pas d'un primer de gener a un trenta-u de desembre, sinó de l'Anunciació del 1983 a la Pasqua del 1984. Jesús ha vingut per nosaltres, Jesús Salvador, obrint el camí vers el Pare, un camí que és ell mateix, ja que es dona a nosaltres, paraula i pa de vida. En aquests temps, en què els estudis bíblics i la litúrgia ens fan viure sota el signe de Pasqua, serà fàcil predicar i viure aquest Any Sant "en el Crist".

Però caldrà no separar-ho de l'Església. Hi ha dues fórmules que no ens plauria ni utilitzar ni escoltar, i són, per exemple, llegit en un estudi del 1950 sobre les indulgències: L'Església, el Papa, "poua a mans plenes" en el tresor dels mèrits de Crist i dels sants... Hi ha maneres de parlar que revelen més de la "botiga" que de l'economia de la gràcia, però és veritat que l'Església, és a dir el Poble de Déu, que també és el Cos de Crist i casa habitada per l'Esperit Sant, és el sagrament del que Déu opera en el món per la santificació dels seus fills. "Sagrament", què vol dir? És una celebració, al pla corporal o sensible, d'un misteri del regne, del qual Crist és el suprem sacerdot.

Havent estudiat aquest any, en el meu curs de l'Institut superior d'estudis ecumènics, els textos del debat dels anys 1517-1518, he percebut millor la gravetat de la paraula del Senyor: "El que vosaltres lligareu a la terra serà lligat al cel" (Mt 18,18). És fantàstic! Luther admetia aquest "poder de les claus" també per ell el tresor que Crist havia lliurat a l'Església i del que ella podia usar. El misteri de Crist té com una extensió en el seu Cos eclesial, però aquest Cos viu del seu cap, el qual està unit per la fe i els sacraments de la fe.

Un aire d'alliberament

El text del Sant Pare és molt discret sobre les indulgències. L'origen de les coses és sempre esclatador. La primera "indulgència" històricament testimoniada, almenys sota la forma que ens interessa, és de l'arquebisbe d'Arles, Pontius, el 1016. Ja es tracta d'ajudar en la construcció d'una església. Les penitències imposades eren extremament severes. Se'n perdonava una part: dejunar a pa i aigua només dos dies per setmana en lloc de tres, o un de sol en lloc de dos, o cap si es tractava d'un de sol, a condició de donar l'equivalent a tres pobres...

El papa Bonifaci VIII només pensava en el centenari quan proclamà una indulgència pels pelegrins de Roma el 1300. L'èxit sobrepassà totes les previsions. El 1343, Climent VI renovà

l'operació per l'any 1350. Aquesta vegada fent referència al jubileu del Levític i a consideracions teològiques. És aquest el text que Luther va discutir.

Condicions espirituals i pràctiques

Mantenint-nos a nivell dels principis, insistim sobre aquests punts:

1.- Es tracta d'aquesta realitat rica i complexa, profunda i delicada, que és la nostra reconciliació amb Déu, amb l'Església, amb el nostre proïsme. Això compromet tota l'Església. En l'època dels màrtirs, els cristians que havien fallit demanaven als confessors de la fe empresonats, cartes de recomanació per a ésser readmesos a la comunió, una mica com, el 1945, alguns sol·licitaren la intervenció a favor seu, de reconeguts pertanyents a la resistència. Aquí entra en joc la unitat del Cos místic. Com ella permet estimar i comunicar fins més enllà dels vels, es pot intercedir en favor dels difunts. És aleshores, precisà Sixta IV el 1477, "a manera de sufragi", és a dir, d'una pregària a Déu que és lliure de la seva misericòrdia.

2.- La indulgència suposa la virtut i el sagrament de la penitència. No és una alternativa al moviment de conversió, el suposa. Però, un cop obtingut el perdó, resta una pena a complir, una satisfacció a donar. S'esmenta en aquest sentit el cas impressionant de David i diferents textos també del Nou Testament. El sentiment de la pena a complir per la falta era molt fort en l'Edat Mitjana. Ho és menys avui, i les penitències imposades en el sagrament són molt lleugeres. Els "dies" d'indulgència corresponen en altre temps a aquelles penitències molt més severes. La reforma de la pràctica de les indulgències promulgada per Pav VI el gener del 1967 separava aquesta menció de dies o anys d'una computació numeral que ja no tenia el mateix sentit. Resta tanmateix, que el sentit cristià veu una relació entre la pena a complir i el pecat, que suscità en Déu allò que sant Pau anomena la "seva còlera". Hom acollirà el bell pensament del Sant Pare que veu la indulgència com l'accés al do total de la misericòrdia, fent referència a la seva encíclica "Dives in misericordia".

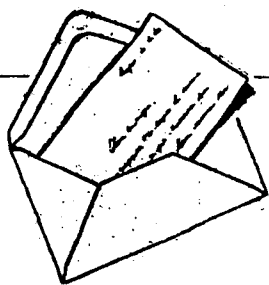
(passa a la pàgina 4)

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i administració: C/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Subscripció: Anual, 2.000 ptes. Semestral, 1.000 ptes.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

el lector escriu

molt bé i ha estat interessant, com totes.

Jordi Tomeo Estradé

EXCURSIONISME AMB CATALUNYA CRISTIANA

Gràcies per les sortides que fem amb vosaltres. Ens porteu a llocs poc coneguts i després de visitats, amb aquell guia que ho sap tot, resulten extremadament atractives. Crec que s'hauria de propagar que les sortides també són per la gent jove, per conèixer Catalunya i la seva cultura.

L'excursió a Igualada ha anat

LA CONDICIÓN FILIAL DE L'HOMME

El tema del melic em sembla suggeridor en extrem: Què forem sense tú? Millor: fórem sense tú? Cert que no; no fórem!

Melic xic, melic petit, melic silenciós, a veure si entenem el que ens dius tan discretament, tan senzillament... Ens dius el més important per a tots i cada u de nosaltres, per grans i petits, homes

i dones, savis i ignorants, rics i pobres: no hi ha ningú a qui no parlis.

Un savi i famós filòsof, per oblidar-se de tu, digué un disbarat que ha fet època i porta cua des de fa més de tres segles... Es veu ben bé que el dia que el va dir, el dia que va tenir el famós pensament i digué: "penso, doncs sóc", no s'havia pas dutxat en llevar-se (cal doncs, disculpar-lo força tenint en compte el seu temps), altrament s'hauria adonat del melic i no hauria pas pensat ni dit el seu disbarat. No obstant la disculpa de la manca de dutxa, jo diria que es un savi que ja podem descartar...

Volia desconfiar de tot i de tothom el nostre savi descartat: dubtava d'allò que li deien els sentits, posava en dubte tot el que havia après dels avantpassats i dels mestres presents; ho volia fer tot nou, partint de zero. Dubtava de la història, dubtava d'ell mateix i del dubte va deduir que pensava i, si pensava, és que era. D'això era de l'única cosa que no podia dubtar: pensava. Però com que fora d'això no acceptava res més, identificava ser i pensar, atribuint-los l'única evidència.

No s'adonà del melic! I el bon melic li hauria dit: ets, no ho veus? Ets i ets dona, ets fill, tens un passat, tens un origen, no comences tu, tens un pare-mare, no penses solament, sinó jo què hi faig aquí? Com pots dir: penso, doncs sóc, com si de tu depengués el teu ser? Ets i ets dependent i per sort teva! Digues més aviat: sóc; doncs, penso. I millor encara que diguis: sóc, doncs sóc pensat.

I aquí el melic ja no diu res més: es pot dir que ja ha acabat la seva funció suggerent. Però si hom segueix la seva suggerència com cal, haurà de dir: sóc i sóc pensat per qui pot pensar-me.

A fi de comptes per Déu que és l'únic Pare que no mor, que ens ha

pensat i estimat. Per l'únic que no té passat ni precedent.

E. Torrente Viver

FENT-ME RESSÓ DE TRES CARTES APAREGUDES

De nou em sento mogut a dir: gir-me amb el prec de donar publicació a aquesta lletra, si ho considereu oportú, fent-me ressó a tres cartes aparegudes en el n.º 181. Les de Ma. Carme Armengol, la de J.L.L., d'en Ramon Armengou i la patètica, quasi d'Una Mare.

Vistes aquestes cartes no puc evitar de donar suport a totes elles i penso que els cristians tenim una gran responsabilitat en front de totes i cada una de les qüestions que s'hi aborden i no podem creuar-nos de braços i quedar expectants o bé acontentar-nos en lamentacions que no resolten els problemes.

En la recent visita del Sant Pare, va encoratjar-nos i ens motivà amb suficiència per tal que els que encara estem convençuts de la valides del cristianisme i dels seus valors morals i humans que comporta, no podem quedar-nos amb els braços plegats tots contemplant com són trepitjats, escarnits i esborrats els fonaments ètics de la persona humana i el respecte als altres.

A l'any 1931 no pocs cristians s'apinyaren per tal de formar centres a on es continués ensenyant en cristià i no es minés des

l'escola les consciències en formació dels infants, atiborrant-los amb idees sobre sexe, droga, llibertat, creences, etc. El meu pare en formà un al Masnou juntament amb altres creients, i crec que avui possiblement la situació encara és més perillosa que aquella i de cap manera no pot ésser lícit de quedar-nos bocabadats contemplant la desfeta.

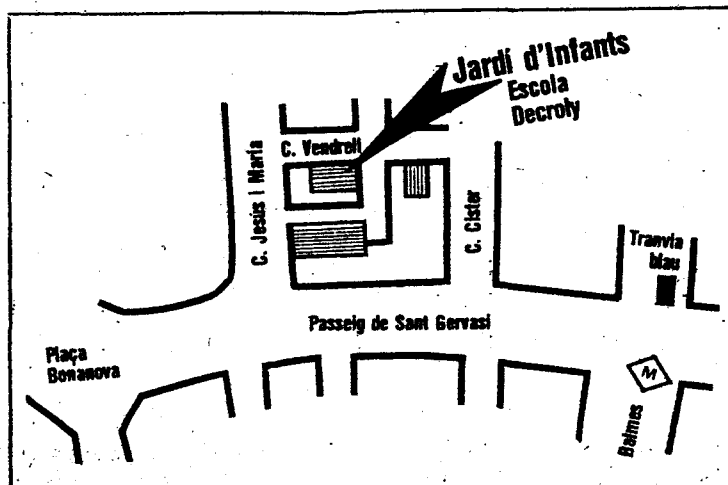
En pocs anys i gràcies als nous corrents, hem vist com la família, els valors humans, morals i ètics han aconseguit tergiversar-los de tal forma que, no únicament han desorientat la joventut, sinó que fins i tot han fet trontollar persones adultes, com és per exemple el cas de l'avortament, i ja no parlem de les pràctiques religioses pels cristians que encara en són i que deixen molt a desitjar, des de la Missa, la Penitència, la Confirmació, el Matrimoni, l'Ordre i no parlem dels Manaments.

Es esfereïdor constatar com per la joventut —i força adults— la doctrina de l'Església és del tot desconeguda; com a mínim, no tenen idea de l'oració, el sacrifici, la mortificació, etc.

No puc allargar-me hi ho sento, però considero que no podia callar i des del setmanari he volgut donar un clam d'alerta. Cal que FEM i ens UNIM per treballar en allò que encara és vàlid avui i a casa nostra: viure el cristianisme en tots els terrenys i enfront dels intents d'esborrar-lo de les nostres consciències.

Jordi Montfort i Alabau

ESCOLA DECROLY DE BARCELONA

- L'escola activa catalana i cristiana
- 25 anys d'experiència en l'educació dels valors humans i cristians
- 25 anys de joia al jardí d'infants
- Gran jardí
- Zona de bons aires - Sense pol·lució
- Arbres fruiters. Terra de conreu
- Corrals d'aviram i conills.
- Treballs Artesans: Telers, fusteria, ceràmica, melmelades, panets, coques
- Continuïtat del mètode Decroly adaptat cap als graus superiors
- Respecte a l'alumne, però dins el marc d'una seriosa formació moral i religiosa
- Valoració de l'art i de l'educació musical
- Valoració de l'esport en la formació integral
- Trasllat periòdic de les activitats escolars al camp, a la masia de l'escola
- Possibilitat d'intercanvi escolar amb "L'Ecole Decroly" de Brussel·les

Informació: C/. Jesús i Maria, 4, torre - Tel. 247 52 71
C/. Vendrell, 13, torre - Tel. 212 38 47

SANT GERVASI

Dià 23 d'abril, recordi "SE HIZO INDIO" (2a. edició)

Li causarà un fort impacte. És històric i impressionant. Recopilació de textos i fotografies per José Ricart. Distribuïdora "La Hormiga de Oro", Portal de l'Àngel, 5.

col.laboració

(ve de la pàgina 3)

3.- El Papa ha deixat als episcopats nacionals la cura de precisar les condicions requerides. L'anada a Roma no és necessària. És un bell testimoni donat a la teologia de les Esglésies locals, cada una amb la seva catedral. Però s'haurà de fer algun gest físic. La nostra època no se'n pot pas plànyer, ella que ha redescobert la importància del cos, del gest, i practica el pelegrinatge. I es presta fer-ho en equip. Veurem doncs, esperem-ho, parròquies, escoles, comunitats, que realitzaran solidàriament llur gest per guanyar el jubileu.

Un darrer mot, i que no és pas el menys important. Jesucrist és el Senyor de tots els cristians. El Sant Pare s'adreça a ells amb tot el cor: aquest any posat sota el signe del Crist

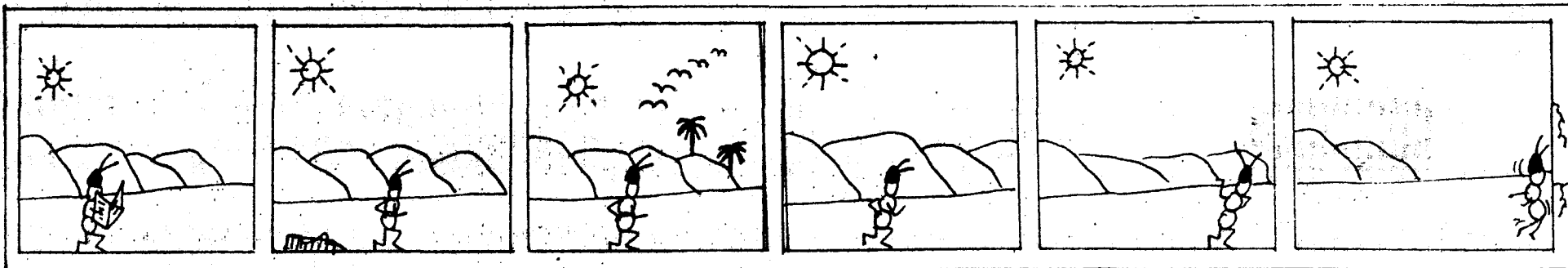
redemptor i de la reconciliació és important per tots. També fa al·lusió a l'Assemblea del Consell ecumènic, que aquest any se celebrarà a Vancouver. En el seu missatge de Nadal, parlant de l'Any Sant, el Papa anava més enllà. Deia: "Prego també per tots els nostres germans amb els quals aspirem a la unitat de la fe en l'Església del Crist que ens facin la mercè en aquest any jubilar, de llur pregària. Volem, d'acord amb la tradició, beure en les fonts del Salvador. Desitgem penetrar més profundament en aquesta redempció on ja s'hi troba una unitat entre nosaltres".

La misericòrdia i la reconciliació no són plenament veritables si no són ecumèniques.

Ives Congar
(De "La Croix")

FORMIGUITES

PER: JOAQUIM.E.D.

Catalunya

ONZE NOVES BIBLIOTEQUES

El departament de Cultura de la Generalitat i onze ajuntaments de Catalunya han signat uns convenis per crear sis biblioteques, quatre centres de lectura i una biblioteca itinerant de préstec.

Les sis noves biblioteques estaran instal·lades a Bellcaire d'Urgell, Bellpuig d'Urgell, Calafell, Mataró, Vilanova de Bellpuig i Lleida. Els centres de lectura estaran a Ribes de Freser, Garriguella, Sant Feliu de Pallarols i Castellfollit de la Roca. Amb l'ajuntament de Montesquiu se signà un conveni per crear una biblioteca itinerant de préstec. Aquestes biblioteques de préstec foren especialment creades per a poblacions de pocs habitants i estan constituïdes per 20 obres bàsiques de referència que queden en dipòsit indefinit en el local que determina l'Ajuntament d'acord amb el Servei de Biblioteques i per un fons que periòdicament es renova. Actualment n'hi ha més de 16 d'aquesta mena funcionant a Catalunya.

ELS 27 MUNICIPIS DE L'ÀREA METROPOLITANA DEUEN A LA CORPORACIÓ 3.000 MILIONS

Els 27 ajuntaments que integren la Corporació Metropolitana de Barcelona deuen actualment a aquesta institució tres mil milions de pessetes. Les dificultats financeres que passen la majoria dels municipis metropolitans, que per llei han d'aportar el tres per cent dels seus pressupostos a la CMB, originen el retard en els pagaments.

En els darrers anys ha anat millorant progressivament l'acompliment de les aportacions municipals si bé el creixent nivell d'inversió de la Corporació en aquestes mateixes poblacions es fa cada vegada més necessari, segons indiquen els responsables financers de la casa, actualitzar completament aquests ingressos.

Les aportacions que havien de realitzar els 27 municipis l'any 1982 pujaven a 1.550 milions de pessetes, una mica més de la meitat del pressupost ordinari del CMB, que assolí l'any passat la xifra de 2.892 milions. Les anualitats pendents d'exercicis passats, algun ajuntament té deutes des del 1976, han fet augmentar en aquests moments els pagaments no satisfets fins els tres mil milions.

S'HA PERDUT EL 40% DE LA COLLITA D'AMETLLA

Les gelades del mes de febrer han malmès el quaranta per cent de la collita de l'ametlla de les comarques de Tarragona.

Les pèrdues podrien haver estat més quantioses si al país no estigués tan estesa la varietat d'ametller coneguda per desmai. Aquesta espècie d'arbre, que dóna l'ametlla anomenada popularment llargueta, pot florir diverses vegades i així ha estat després de les gelades del mes de febrer.

La varietat desmai es va descobrir a Catalunya l'any 1918 i actualment s'està plantant a moltes altres zones de l'Estat. A Catalunya, el seixanta per cent dels ametllers són el tipus desmai.

Espanya

30.000 MILIONS PER A L'OcupACIÓ COMUNITARIA

El ministre de Treball Joaquín Almunia, ha adoptat una sèrie de mesures que s'aplicaran a l'actual sistema d'ocupació comunitària fins a la creació del fons d'ocupació rural el mes de gener del 1984, segons que explicà en una conferència de premsa. Paral·lelament Almunia manifestà que, segons el projecte de llei de pressupostos de l'Estat, es preveuen 30.000 milions de pessetes per a l'ocupació comunitària i digué que es distribuïran bàsicament a Andalusia i Extremadura.

El ministre anuncià que, simultàniament, entrarà en vigor un subsidi de desocupació per als treballadors eventuais.

NOIA ASSASSINADA EN NO DEIXAR QUE LA VIOLESSIN

Una noia de dinou anys fou assassinada de matinada a Burgos en resistir-se a ser violada. La víctima, Teresa Cuesta Monzón, fou sorpresa pel seu presumpte agressor, Jesús Delgado Escribano, de vint-i-dos anys, casat i resident a Burgos, el qual la va portar per la força a la perifèria de la capital; en no accedir a consumir l'acte carnal la colpejà amb una pedra al cap fins que la va matar.

Sembla que el presumpte autor de l'assassinat arribà al seu domicili amb la roba tacada de sang.

Món

L'ASEAN VOL QUE LA CEE PRESSIONI EL VIETNAM PER LA CRISI DE KAMPUCHEA

Els països no comunistes d'Àsia del Sud-est (Tailàndia, Singapur, Indonèsia, Filipines i Malàisia) han demanat a la CEE de fer pressió sobre el Vietnam per tal d'arribar a un acord negociat en la crisi de Kampuchea. El cap de la diplomàcia tailandesa, el mariscal Sithi Sawetasila, llança aquesta crida obrint una conferència de dos dies dels ministres d'Afers estrangers de l'Associació de Nacions del Sud-est asiàtic (ASEAN) i de la CEE.

VOLEN EL RETORN DE LA DEMOCRÀCIA A XILE

Diversos partits polítics xilens han exigit el restabliment de la democràcia per a posar fi a «la crisi profunda» que hi ha a Xile. En un document publicat a Santiago, aquesta agrupació de partits, la Multipartidària —com a l'Argentina—, ha afirmat que el país «desitja viure en una societat lliure, on els drets de l'home siguin garantits».

A CASA ESPEREN DANONE

**QUESTIÓ
DE BON GUST**

Joan Pau II en la indústria Magnetic Marelli
de San Salvo (Itàlia)

El treballador per damunt del treball

"Vinc a honorar el treball humà que associa els homes a l'obra del Creador, vinc, sobretot, a honorar-vos a vosaltres estimats treballadors i treballadores, que sou els seus directes protagonistes."

Amb aquestes paraules Joan Pau II es va dirigir el dia de Sant Josep als obrers de l'Abruzzo, parlant en l'amplia plaça, del complex industrial Magnetic Marelli, de San Salvo, als 2.200 empleats que integren l'empresa del grup Fiat, dedicada a la producció de motors, alternadors de corrent i bateries de cotxe.

En la Diada de Sant Josep, el Papa va mantenir aquest any, la tradició per ell implantada, de reunir-se amb el món del treball. A més dels empleats de la Magnetic Marelli, Joan Pau II es va reunir amb els 3.000 obrers de la SIV, Societat Italiana de Vidre, propietat de l'Estat, que produeix vidres per a automòbils i per a la construcció, i que està també instal·lada a San Salvo.

Va visitar les instal·lacions i es va reunir amb la direcció i amb el

consell de fàbrica. Després va esmorzar amb els obrers de la SIV. A la tarda es va traslladar a la ciutat pesquera de Termoli, a la vora de l'Adriàtic, i a la plaça principal, que des d'ara durà el nom de Joan Pau II, va celebrar l'Eucaristia. Termoli compta amb uns 30.000 habitants. Fou una jornada pastoral de vuit hores fora del Vaticà.

"Un moment difícil de la meua vida"

El Papa va evocar davant els obrers de l'Abruzzo l'experiència de treball manual que la Providència li reserva durant la seva joventut (a les pedreres de la Solvay de Cracòvia). "Fou un moment difícil si, però feliç". "Podeu imaginar afegir, com brolla del fons del meu cor l'efusivitat amb que em dirigei-

xo en aquest moment a vosaltres, a les vostres famílies i a tots els treballadors que suen i sofreixen per les condicions encara difícils en què desenvolupen la pròpia activitat."

Repetint les frases que Pau VI pronuncià davant l'Organització Internacional del Treball (juny del 1969), subratllà que "s'ha acabat la prioritat del treball sobre els treballadors. La primacia de les exigències tècniques i econòmiques sobre les necessitats humanes". Joan Pau II va puntualitzar

que aquesta actitud no és una pura enunciació de principis, sinó "un vigorós criteri pràctic", que reflecteix amb claredat el pensament i l'acció de l'Església que no té interessos, ni menys, privilegis per defensar, sinó que, "conscient de la seva vocació, no es cansa de proposar el camí de la salvació eterna en qualsevol lloc i en qualsevol ambient cultural".

El treball vist des de l'home

Joan Pau II va tornar a dir que "el treball humà és una clau, probablement la clau essencial, de tota la qüestió social, si busquem veure la veritat des del punt de vista de l'home". Va recalcar conceptes expressats en els seus discursos del viatge apostòlic a Centreamèrica. L'Església parla partint de l'home i de la seva dignitat, convençuda que no es necessari recórrer a ideologies o proposar solucions violentes per comprometre's a favor de l'home. I això altre: el salari just considera en primer lloc i abans de res el subjec-

te, el treballador, el reconeix com a soci i col·laborador en el procés productiu i el remunera per allò que és en l'esmentat procés, a més a més de pel que ha produït. I ha de tenir en compte, naturalment, els membres que té la seva família i els seus drets. El salari ha d'ésser tal que el treballador i la seva família puguin gaudir dels beneficis de la cultura.

Quant al comportament dels treballadors cristians, Joan Pau II va recordar que persegueixen amb convicció la via del diàleg i de la solidaritat amb tots els membres de la comunitat de treball i amb tot el món del treball, una solidaritat que li escau el nom de "fraternitat universal".

La figura de Sant Josep

En l'homília de la missa celebrada a la tarda a Termoli, el Papa va exaltar la figura de Sant Josep, que ensenya a Jesús el treball humà: "Home de fe i d'oració que amb el treball de les seves mans va proporcionar el manteniment de Maria i Jesús".

crònica de Roma

Nova legislació per a les causes de canonització

ROMA (Del nostre corresponent).— Aca- ba de fer-se pública una nova legislació — constitució, normes, reglaments, etc.— per a facilitar, agilitzar i fins i tot, moderar les fortes despeses de les causes de canonització. El tema és de gran importància pastoral; de fet impressiona pensar en la immensitat dels cors creients, catòlics i d'altres religions —per posar un exemple, pensem en la gran devoció que Sant Charbel Maklouf, sant libanès, obté entre els musulmans— que es mobilitzen per devoció als sants que han posat en evidència les més formoses pàgines de la història de l'Església.

Fa temps que es desitjava quelcom així. Però ha calgut tota la decisió d'un Papa com Joan Pau II, que acaba de dur a terme la reforma del codi de Dret Canònic, per arbitrar dintre el marc d'aquest codi, segons el seu estil universalment personal un canvi de legislació que bé podria qualificar-se de revolucionari. Les característiques d'aquest canvi s'aniran veient, així com la seva funcionalitat, en funció que el procés per elevar un nou sant als altars s'acompleixi amb el major rigor científic segons una òptica molt wojtyliana: la consciència de la preciosa aportació que els sants fan a la cultura humana. Així doncs, el Papa vol que la Congregació per a la Causa dels Sants, segons els objectius de la nova legislació, lluny de ser un simple dicasteri de caràcter burocràtic, assumeixi la prestigiosa tasca de ser pont entre l'Església i el món de la cultura.

No és fàcil veure en un llenguatge jurídic fred, les principals novetats però podrien, fent un esforç, resumir-se en tres. En

primer lloc una participació immensament més gran dels bisbes diocesans, als quals se'ls deixa tota la responsabilitat de la recollida de les proves referents a vida, mort, fama de santedat o de martiri, miracles, etc. I els bisbes desenvoluparan aquesta tasca amb potestat pròpia, no delegada.

Una segona novetat està en els criteris veritablement científics de l'estudi dels diversos capítols —el referent a les virtuts, per exemple i no només els aspectes històrics o de miracles—. L'aspecte de documentació tindrà molta importància, mentre alguns altres de tipus sentimental quedaran molt més moderats. Un col·legi de prelats relators acompanyarà l'estudi que es farà fora de la congregació, per un col·laborador extern, procurant sobretot que l'anomenada Positio (relació de postulació) sigui veritablement seriosa i completa per al judici de la Sagrada Congregació.

Un judici —tercera novetat— que haurà d'expressar en primer lloc el Promotor de la Fe —de la Congregació— al qual ja no es podrà anomenar "advocat del diable", perquè la seva funció de teòleg-jutge serà positiva: sobretot destacar el mèrit de la causa davant el Dicasteri. Llacunes i dificultats seran assumpte del Prelat Relator que treballarà fora, juntament amb els que porten endavant l'estudi de proposta per elevar als altars un nou sant.

No sé si l'explicació ha quedat prou clara. Però el què és segur és que un tema tan viu i important es veurà molt més agilitat i fins i tot m'atreviria a assegurar que tot un nou estil de sants, potser molt d'acord amb els temps nous, ocuparan un lloc en els altars de les nostres esglésies.

Enric Planas

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Teléf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS
ADREÇA
POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

Vaticà dia a dia

Superiors generals de religiosos amb el Papa

"Amb vosaltres vull parlar a poc a poc; ho farem a casa"

Joan Pau II rebé, fa unes setmanes, els vuit membres del Consell de la "Unió de Superiors Generals de Religiosos", del qual Egidio Viganó, general dels Salesians, és vice-president. L'audiència fou extremadament familiar i d'ella ens parla el successor de Don Bosco.

—Digui'ns, don Egidio, quina mena de reunió fou? per què se celebrà?

—Fou una audiència original, una mena d'aplicació pràctica del document "Mutae Relationes". No era la primera. El Consell de la Unió de Superiors Generals s'havia reunit una altra vegada amb el Papa.

El Consell és format per vuit membres, que representen a tots els superiors generals del món, tenint en compte les característiques dels diversos instituts religiosos. És un grup representatiu dels diferents tipus de vida consagrada que hi ha a l'Església. Ens acompanyava el cardenal Pironio, Prefecte de la Sagrada Congregació per als religiosos i instituts seculars. Una reunió semblant tingué lloc fa dos anys.

El Papa ens rebé en el seu estudi particular. Durant dues hores parlà amb nosaltres sobre diversos problemes religiosos. Després ens convidà a sopar i seguí la conversa durant més d'una hora, amb gran satisfacció de tots. El mateix Papa es mostrava satisfet de tot allò que s'estava tractant en concret.

—En aquestes audiències, es parla d'un tema concret o bé es parla espontàniament i improvisant, segons les preguntes del Papa?

—S'escull un tema. Quan se'n diu la data de l'entrevista amb el Papa, ens reunim diverses vegades. Abans de tot, per concretar els punts en els quals desitgem centrar el diàleg. Després, per assignar a cadascú un punt específic, segons les característiques del seu institut. Més tard, cada un presenta per escrit les seves idees i ens tornem a reunir per veure i coordinar junts els resultats. Hom programa, també, com presentar-los.

Es parla i dialoga amb el Papa. Però abans es preveu qui de nosaltres prendrà la paraula en el cas que aparegui un o altre tema especial. En la primera audiència, per exemple, es veieren temes de formació, cultura, promoció humana, missions, les relacions amb la Cúria i la situació dels sacerdots que han demanat dispensa del celibat sacerdotal.

—Com fou i de què es parlà en la darrera audiència?

—Durà gairebé una hora. Els encarregats l'havien programat com una més de les audiències del Papa. Gràcies a Déu, l'havien posat per a darrera hora del matí, perquè poguéssim disposar de més temps. Però el Papa, quan arribà, ens digué: "Amb vosaltres vull parlar a poc a poc; ho farem a casa...". S'eliminà bona part del cerimonial acostumat. No hi hagué discursos. Ens invità a asseure'ns amb ell d'una manera familiar. Després d'algunes intervencions humorístiques, presentàrem el nostre tema.

Els problemes tractats aquesta vegada foren uns deu. No es tracta de resoldre'ls, sinó només d'informar el Papa i demanar-li indicacions per a tenir-les en compte.

El President —el dominic irlandès P. Couesnon— presentà una visió de conjunt i parlà de certa recuperació de la vida religiosa en els darrers anys: s'ha vist un augment de vocacions, almenys per part masculina. Parlà també del difícil problema de la formació dels religiosos joves abans de la professió perpètua.

Després em tocà a mi. Vaig parlar dels problemes de la vida activa, tant en l'ordre de les idees, com en relació a les grans dificultats que a nivell mundial es troba en la pràctica.

—No voldria ser indiscret... Però, pot donar-nos algun detall sobre els problemes que presentà al Sant Pare?

—Algun problema pràctic. Els Estats moderns ja consideren que la promoció humana que fan els religiosos és una suplència superada. El laic, cada vegada més ben promogut dins l'Església, guanya importància i responsabilitat; amb això podria semblar que s'escurça el camp dels religiosos de vida activa. L'opció pels pobres i les petites comunitats que han sorgit com a conseqüència, encara que mereixen tot el nostre respecte i estima, han provocat, potser, una certa contestació contra les obres tradicionals dels seus instituts i han creat un clima intern de tensió. Les relacions entre les activitats concretes dels religiosos i les Esglésies locals necessiten ser aprofundides d'acord amb el document "Mutae Relationes". Finalment, vaig remarcar davant el Papa que el fet de la consagració apostòlica en els instituts de vida activa implica, no només una sòlida formació religiosa, sinó que també exigeix una preparació professional precisa, cara a l'específica promoció humana a la qual està cridat cada institut: salut, cultura, treball... D'això vaig parlar jo al Papa. Però els altres membres del Consell tractaren altres punts no menys importants: situacions locals candents (Centre-amèrica), defeccions i sortides, situació dels religiosos laics, vocacions africanes, missions i missioners, escola catòlica...

—Vostè ha dit abans que és el Papa qui fa les preguntes. Dirigeix ell la conversa o és el Consell el que es prepara i després comunica al Papa el que creu necessari dir-li?

—En aquestes reunions el Papa, encara que abans assenyala els temes de la conversa, es posa, sobretot, en actitud d'escolta. Presenta un problema, indica les dificultats i demana resposta a punts concrets. Però, després, escolta sense donar cap judici final. En això demostra que és molt prudent i respectuós, amb desig que funcioni el diàleg. És prudent; perquè jo crec que a cada problema li dedica molt de temps i molta oració. Després, en les coses més greus, si ho creu convenient, intervé amb algun discurs o document públic... com ha fet en determinades ocasions.

LLIBRE MONOGRÀFIC SOBRE MONSENYOR ESCRIVÀ DE BALAGUER

L'obra i l'esperit del fundador de l'Opus Dei és un patrimoni de l'Església. Aquest és el tema central d'un llibre que ha editat la universitat de Navarra, el títol del qual és "Monseñor José María Escrivá de Balaguer y el Opus Dei en el cincuenta aniversario de su fundación". La publicació pertany a una col·lecció teològica d'aquesta universitat. Es tracta d'una obra col·lectiva de diversos autors, sota la direcció de Pedro Rodríguez, Pio G. Alves de Sousa i José Manuel Zumaquero.

El llibre, que té una extensió de 498 pàgines, reproduïx el número monogràfic que "Scripta Theologica", revista de la Facultat de Teologia de la universitat de Navarra, dedicà a les noccs d'or de l'Opus Dei.

MARCEL LEFEBVRE ORDENA 56 JOVES

El bisbe Lefebvre, suspès "a divinis" per la Santa Seu, ordenà, 56 joves de diverses nacionalitats en el seminari integrista d'Econe, al sud de Suïssa. Els joves reberen les ordes menors. Es tracta de l'ordenació més nombrosa realitzada fins ara a Econe. No hi ha hagut en aquests darrers temps

l'acostament que s'esperava de Lefebvre amb Roma, després d'una llarga entrevista del bisbe disident amb el cardenal Ratzinger, Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

LA MARE TERESA DE CALCUTA "HONORIS CAUSA" PER LA UNIVERSITAT DE LOVAINA

La mare Teresa de Calcuta rebé recentment el doctorat "honoris causa" de la facultat de medicina de la universitat catòlica de Lovaina, instal·lada a Woluwe, perifèria de Brussel·les.

En presentar la mare Teresa, el professor J. Meulders, conseller científic de la facultat, declarà: "El més exemplar del missatge de la mare Teresa és el respecte pels moribunds". "En una societat —continua el professor Meulders— per a la qual la mort és prohibida i l'agonitzant és una molèstia per a l'home sa, el metge, l'infermer i tot aquells que viuen amb el malalt en les darreres etapes de la seva vida, podrien perdre el sentit de les seves condicions. La vostra actitud en veure en la mort quelcom més que el res absolut és, totalment exemplar". En la seva resposta, la mare Teresa demanà a tots els qui guaireixen, que contemplin el sofriment amb compassió i que, a les seves clíniques i hospitals, rebin els pobres, "perquè servir amb amor els pobres és un privilegi".

EL SANT SUDARI SERÀ EXPOSAT A ROMA

El Vaticà fa gestions perquè el Sant Sudari de Torí sigui exposat a Roma amb motiu de l'Any Sant. S'han iniciat els primers passos per a l'estudi de les possibilitats de transport. La solemne cloenda de l'Any Sant de la Redempció està prevista per a la Pasqua de Resurrecció del 1984. Com a lloc d'exposició s'esmenten entre altres, la Basílica de la Santa Croce així com la basílica del Laterà.

MÉS DE 100 MILIONS PER ALS EXPULSATS DE NIGÈRIA

Les Obres Missionals Pontifícies han enviat a Ghana un subsidi extraordinari d'emergència per a socórrer el milió de refugiats que, en el termini de 15 dies, foren expulsats de Nigèria a finals del mes de gener. Els refugiats, naturals de Ghana, han hagut de recórrer, en condicions horribles, 350 quilòmetres, travessant Benin i Togo.

Durant més de 10 dies, centenars de milers d'homes, dones i nens es trobaren empresonats, sense mitjans de transport, sense aliments i sense aigua. Dels cent mil dòlars (uns 100 milions de pessetes) d'aquest subsidi d'emergència, 70 mil corresponen a l'Obra de la Propagació de la Fe i 30 mil a la Santa Infància.

INSTAL·LACIONS AL SERVEI DE LA JOVENTUT

TERRENYS D'ACAMPADA CASA DE COLÒNIES RESIDÈNCIES XARXA D'ALBERGS

TERRENYS D'ACAMPADA

1/ «SANT JOAN»

— Bagà (Berguedà)
— Capacitat: 100 places
— Dates d'utilització: juliol i agost.

2/ «MARE DE DÉU DE QUERALT»

— Olvan (Berguedà)
— Capacitat: 200 places
— Dates d'utilització: juliol i agost.

3/ «JAUME Balmes»

— Sant Quirze Safaja (Vallès Oriental)
— Capacitat: 180 places
— Dates d'utilització: juliol i agost.

4/ «LA RIBA»

— La Riba (La Conca de Barberà)
— Capacitat: 225 places
— Dates d'utilització: juliol i agost.

5/ «L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ»

— L'Espluga de Francolí (La Conca de Barberà)
— Capacitat: 120 places
— Dates d'utilització: juny, juliol, agost i setembre.

CASA DE COLÒNIES

6/ «EMPURIES»

— L'Escala (Alt Empordà)
— Capacitat: 120 places
— Dates d'utilització: juliol, agost i setembre.

RESIDÈNCIA

«EROLS DE BAIX»

— Castellar de N'Hug (Berguedà)
— Capacitat: 50 places
— Dates d'utilització: juliol, agost i setembre.

ALBERGS

1/ «EL MASNOU»

— El Masnou (Maresme)
— Capacitat: 100 places
— Obert tot l'any
— A partir del 15 de juliol.

2/ «EMPURIES»

— L'Escala (Alt Empordà)
— Capacitat: 60 places
— Obert tot l'any
— A partir del 15 de juliol.

XARXA D'ALBERGS

3/ «ALTAFULLA»

— Altafulla (Tarragonès)
— Capacitat: 60 places
— Obert tot l'any
— A partir del 15 de juliol.

4/ «LÉS»

— Lés (Vall d'Aran)
— Capacitat: 50 places
— Temporada concertada.

5/ «VERGE DE LES NEUS»

— La Molina — Alp (Cerdanya)
— Capacitat: 120 places
— Obert tot l'any.

6/ «PLANOLES»

— Planolles (Ripollès)
— Capacitat: 125 places
— Obert tot l'any
— A partir del 15 de juliol.

7/ «JAUME I»

— L'Espluga de Francolí (La Conca de Barberà)
— Capacitat: 150 places
— Obert tot l'any
— A partir del 15 de juny.

SOL·LICITUDS D'UTILITZACIÓ DE TERRENYS D'ACAMPADA: FINS AL 8 D'ABRIL

INFORMACIÓ I RESERVA DE PLACES

PER A INFORMACIÓ I RESERVA DE PLACES ADREÇAR-SE ALS
SERVEIS TERRITORIALS I COMARCALS SEGUENTS:

GIRONA
Juli Garreta, 14. Tel. (972) 20 15 54.

LLEIDA
Bisbe Torres, 4, 2n. B.
Tels. (973) 27 00 22 i 27 01 90.

TARRAGONA
Avda. d'Andorra, s/n.
Tel. (977) 21 13 00.

BARCELONA
Ronda de Sant Pere, 17, 5è.
Tel. (93) 302 28 58.

MANRESA
Born, 6. Tel. (93) 872 19 17.

MATARÓ
Plaça Espanya, 1.
Tel. (93) 798 76 58.

VILANOVA I LA GELTRÚ
Sant Sebastià, 11.
Tel. (93) 893 01 28.

VIC
Passeig Verdaguier, 1.
Tel. (93) 885 21 63.

GENERALITAT DE CATALUNYA

Departament de la Presidència

Direcció General de Joventut

Institut Català de Serveis a la Joventut

Vic

En tant que és un acte de fe, no una festa social

A Manresa el bateig es prepara a consciència

MANRESA.— Batejar un fill és una cosa important; no pot ser només una rutina o simplement un acte de societat. És un acte de fe, una decisió fonamental que compromet tota la comunitat cristiana, sobretot els pares. Doncs bé; per tal que aquest acte sigui realment viscut i compromès, algunes parròquies de Manresa han endegat un nou sistema de preparació. Fins ara consistia en una xerrada que el mossèn mantenia amb els pares abans del bateig. A partir del gener d'enguany, serà així: 1. Els pares assistiran a tres xerrades preparatòries. 2. Abans els hauran visitat, en nom de la parròquia, una parella que els explicarà el sistema de preparació i la seva necessitat. 3. Caldrà que els pares demanin a la parròquia el bateig del seu fill

amb força anticipació. Aquest sistema, que ja fa temps que funciona a la parròquia de la Sgda. Família, s'instaura ara conjuntament a les parròquies de Sta. Maria de la Seu, del Carme i de la Mercè. Es pensa d'anar-lo estenent progressivament a altres parròquies de la ciutat.

Convivències d'espiritualitat

VIC.— Es tracta d'un grup de gent que vol trobar unes estones de serenitat i de pau interior enmig del brogit i pressions de la vida d'avui. Per això han programat aquestes convivències d'espiritualitat per a seglar que es concreten

en una trobada mensual, normalment el primer diumenge de cada mes. En aquesta trobada, a més de fer oració comunitària, es dedica un temps a la formació cristiana. Les trobades de cada mes comencen a les 10 del matí del diumenge designat, i acaben a les dues del migdia, després de la celebració eucarística. Durant l'any hi ha tres trobades extraordinàries, la d'Advent, la de Quaresma i el Recés familiar, que acaben a les 6 de la tarda. Certament aquestes convivències són espais de pregària, diàleg comú i experiències de vida que poden anar molt bé per a viure amb més intensitat la fe i l'esperança en el Senyor. Per a informació, dirigiu-vos a Casa Claret, Rambla St. Domènec, 5. Tel. 885 05 44, Vic.

Ha tingut lloc a Vic el XII Recés Comarcal de Quaresma

Una trobada de reflexió i pregària

VIC. (De la nostra corresponçal·lia.) Igualment que en anys anteriors, s'ha realitzat aquesta trobada de reflexió i pregària amb motiu de la Quaresma, presidida pel nostre senyor bisbe doctor Ramon Masnou. A les nou del matí s'iniciava l'acte amb la celebració de la Missa en la qual, durant l'homilia, el senyor bisbe ens parlà sobre l'actitud penitencial del cristià i el sacrament de la penitència, la seva relació amb la celebració amb l'Any Sant de la Redempció, com també, destacà la importància i necessitat de la confessió individual avui per avui un xic oblidada per molts cristians però que l'Església ens recorda la seva vigència i obligació. Motiu de penediment però també motiu de joia pel perdó rebut (igualment que en la paràbola del Fill Pròdig en rebre el perdó del Pare que el senyor Bisbe glossa en la seva homilia).

Acte seguit ens vam trobar tots els congregats en els menjadors del col·legi de les germanes Carmelites Vedrunes (casa on es celebrava el Recés) i amb l'esmorzar de germanor es donava un to d'amistat compartida i de diàleg amè.

El matí continuava amb l'exposició de dos temes a càrrec de sengles ponents. En primer lloc va parlar-nos mossèn Enric Vives que ens féu reflexionar sobre la vinguda del Sant Pare durant el propassat novembre; no es tractava tant de qüestions anecdòtiques com de l'actitud de fons d'aquesta visita. El Sant Pare va venir a visitar-nos per a animar-nos en la fe, va venir per anunciar-nos l'evangeli de Crist i celebrar el Crist ressuscitat de forma solemne; el conferenciant és feu qüestionar si de veritat amb aquesta vinguda del Papa ens haurem convertit en més bons evangelitzadors, ben arrelats a la fe i a l'esperança; una resposta que l'hem de donar cadascun de nosaltres i que de segur que molta

gent està esperant així com ho espera el mateix Jesucrist.

Després d'una estona per a la reflexió, vam disposar-nos a escoltar la segona de les ponències. Una lliçó a càrrec del doctor Honorari Sanjuan, president de l'Associació Pro-Vida de Barcelona i que com a científic venia a parlar-nos precisament d'aquest tema tan lligat a la seva professió i militància activa, com també a l'actualitat que ens concerneix; no cal dir, doncs, que ens parlà del "DRET A LA VIDA". Ens parlà de l'Associació a Espanya i de la seva actual expansió (talment com taca d'oli). En el món —informà el doctor Sanjuan— existeixen 57 associacions d'aquest tipus amb un total de cinc milions de persones associades i vinculades als seus objectius. Des de la ciència i com a doctor cirurgià féu una defensa de la vida, afirmant rotundament que l'avortament és un assassinat i que tot metge que ha fet el Jurament Hipocràtic s'hi ha de negar, car ha afirmat sota consciència de defensar la vida i procurar no fer mal al pacient. Es per això —continuà dient— que l'avortament no és cap acte mèdic i, avui per avui, no es pot dir de cap malaltia que pugui comportar perill greu per a la mare a l'hora d'infantar. Pel que fa als casos de violació —digué el doctor Sanjuan— sobre la fecundació un per cada quatre mil casos que es donen; però a més davant d'aquest mal, com condemnar el que no hi té cap culpa? Per últim tractà el tema de l'avortament eugèsic que pretén justificar la mort d'un infant quan hom "preveu" que sorgirà alguna tara física o psíquica, cosa imprevisible per altra banda i que de totes maneres no deixa de ser una sentència de mort indiscriminada.

P.V.

Tarragona

Un pas endavant de la Coordinadora

TARRAGONA.— S'ha celebrat a l'Arquebisbat, una reunió de la coordinadora de la Missió Diocesana a l'Àfrica a la qual hi assistiren nombroses representacions de diferents grups diocesans davant la notícia de la propera marxa de mossèn Josep Ramon Pascual, fins ara arxiprest de la parròquia de Sant Joan de Valls. En primer lloc, mossèn Miquel Barbarà, Secretari

General-Canceller de l'Arquebisbat, va fer esment del trasllat dels missioners des de Rwanda fins al Zaire, donat que en aquest país hi ha unes majors necessitats i també unes millors possibilitats per a portar a terme els projectes de la Missió Diocesana. El Sr. Arquebisbe ja ha acceptat la invitació feta pel Sr. Bisbe de Goma per a col·laborar en la seva diòcesi que

compta tan sols amb catorze parròquies en una extensió semblant a la de Catalunya.

Entre els assistents a la reunió s'hi trobava també una representació de "Mans Unides" de la campanya contra la fam, institució que s'ha interessat a aconseguir ajut per a la missió diocesana i, d'una manera especial, en la resolució d'importants problemes de infraestructura. També hi participaren joves de "Camins Oberts" que oferiren la seva col·laboració en matèria de difusió. D'una manera semblant s'expressaren representacions de la Fraternitat de Lourdes i d'altres moviments diocesans de Valls, La Canonja, Vilaseca i Salou, Montbrí, Tarrés, Pla de Santa Maria, Montblanc i Tarragona. Tots coincidiren en la necessitat de potenciar i assegurar la continuïtat de la missió diocesana a terres africanes per a consolidar-la en un comú compromís de fe i de treball.

Aquesta tasca apostòlica començarà a la parròquia de Bibwe on espera als missioners, un important treball. Per tal d'ajudar-los

en el que sigui possible, la coordinadora acordà d'organitzar-se en diferents grups per a cobrir les necessitats que puguin sorgir, com són la tramesa de paquets, medicaments, intercanvi d'informació, etc., i establir, amb aquest motiu,

una secretaria permanent.

El Dr. Pont i gol, que va assistir a l'esmentada reunió, agraià la col·laboració dels assistents, encoratjant-los a continuar amb el seu suport a la Missió Diocesana en les terres africanes.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Únicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

A Santa Coloma de Queralt, el dia 10 d'abril, tothom pregarà per la pau

A l'església romànica de Bell-lloc, a les 10,30 h., **PREGÀRIA PER LA PAU**, dels Grups d'oració.

Al temple parroquial, a les 11,30 h., **GRAN PREGÀRIA COMUNITÀRIA PER LA PAU**, amb Eucaristia concelebrada presidida pel doctor Vicenç Nolla, canonge de Tarragona.

A les 12,45 h., a l'església de Bell-lloc; **SESSIÓ ACADÈMICA**, en la qual hi predran part Marià Canals i Nadal, Santiago Camós i Jaume Nualart.

Els actes es clouran amb la dedicació de la "Plaça de la Pau", amb estrena per la Coral de Santa Coloma d'un Himne a la Pau, i l'aviada de 200 coloms missatgers.

Lleida

VIII reunió dels Grups d'Oració i Amistat

LLEIDA.— Els Grups d'Oració i Amistat han celebrat a Lleida la seva VIII reunió anual en què hi han participat 300 militants i simpatitzants, amb representació de diverses diòcesis limítrofes. La reunió va tenir un caràcter especial en comptar amb la presència del Bisbe de Sogorb-Castelló, monsenyor José Maria Casés, fundador i animador nat del moviment que compta ja amb 15 anys d'existència i que s'està extenent àmpliament per arreu del món.

"El treball dels grups no té res d'espectacular —va dir el bisbe— però el seu fruit es veurà amb el temps; fins i tot, podem dir amb orgull que comptem amb més de dues-centes vocacions sortides de les nostres files". I afegí que "una Església sense oració és una monstruositat".

Tortosa

Una iniciativa del Dr. Carles

Sínodo Diocesà sota el signe de "Poble de Déu"

TORTOSA.— En el nostre Seminari Diocesà, uns setanta sacerdots —la meitat del presbiteri diocesà— es reuniren sota la presidència del senyor Bisbe, monsenyor Carles, per a tenir un primer contacte col·lectiu amb el missatge que el papa Joan Pau II ens deixà als catòlics espanyols en la seva recent visita Pastoral.

El Consell del Presbiteri i la Vicaria de Pastoral programaren aquesta trobada sacerdotal com a sensibilització i empenyiment inicial a mètes més altes. S'avaluà el Viatge del Papa com una ocasió privilegiada i es pensa que dels discursos papals poden extreure's infinitat de llums que il·luminin actualment tota la complexa vida de l'Església tortosina.

Els allí reunits es fixaren preferentment en dos pols: el discursos a la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid, i l'homilia als sacerdots a València.

Lògicament, els nivells personal, doctrinal, pastoral i preferent-

ment en la seva dimensió col·legiada, demanen una major assimilació. Després, se saltaria al camp de la pràxis apostòlica en les diferents comarques de la Diòcesi.

El Vicari de Pastoral i una Co-

missió formada pels secretaris dels vuit grups de treball en la qual es desenvolupà la reunió, així com la Permanent del Consell del Presbiteri, es reuniren el 21 de febrer per a sistematitzar les conclusions

de la trobada.

Podem dir que el primer i més sentit dels acords a nivell d'intervencions i de passos fou el de preparar amb temps i celebrar més tard una Assemblea Diocesana. I s'anotaren dues precisions de cara al tema: una de part del Senyor Bisbe que acceptà en principi, el projecte, el qual pensava que hauria d'etiquetar-se i celebrar-se sota el nom eclesial de "Sínodo Diocesà". Una segona precisió fou el projectat Sínodo amb una segona etiqueta: "Poble de Déu". Així que, per exigències conciliars, s'ampliaria el treball començat, el camí i les metes als laics, que també participen, de la seva manera del Sacerdocí de Crist.

Aquesta Trobada sacerdotal ofereix, doncs, l'embrió esperançador d'aquest cos major i més ambiciós que seria el Sínodo Diocesà del Poble de Déu, a Tortosa.

Heus ací, un repte que el Papa i el nostre Bisbe llançen a militants i sacerdots a la diòcesi de Tortosa.

Girona

El Jubileu es podrà guanyar als Santuaris

GIRONA.— El Bisbat de Girona publicà la relació de temples i santuaris que han estat especialment senyalats per a guanyar el Jubileu, que començà a l'església del Mercadal el dia 25 de març. Aquests santuaris són els següents: Mare de Déu dels Angels, Santa Maria del Collell, Salut de Terrades, Salut de Sant Feliu de Pallerols, Mare de Déu del Tura d'Olot, Santuari de Santa Afra, Santuari de la Misericòrdia de Canet de Mar i Santuari de Rocacorba.

A més, es podrà guanyar en qualsevol altre santuari en el dia en què s'hi celebri l'Aplec o la Festa del titular. També es podrà guanyar en l'església catedral, en la de Sant Feliu de Girona i en la del Sant Sepulcre de Palera (Besalú). Per últim, s'estableix que igualment es pot guanyar el Jubileu per mitjà de la participació en una predicació extraordinària o rebre's espiritual per aquesta finalitat, organitzat per una o diverses parròquies o per grups de moviments apostòlics o d'espiritualitat.

Nomenaments

El senyor Bisbe de Girona, Mon-

senyor Jaume Camprodon ha signat els següents nomenaments:

Mossèn Joaquim Pla i Gallarts, adjunt del Registre i conservació dels béns immobles.

Mossèn Pere Casellas i Reig, encarregat de Campllong.

Trasllat del rellotge de Santa Maria de Banyoles

Continuen a bon ritme les obres de restauració de l'església parroquial de Santa Maria dels Turers de Banyoles. Últimament es procedí a desmuntar la maquinària del rellotge que serà traslladat a un altre lloc, concretament a la volta del temple, sota la cadireta o espadanya.

Aquest rellotge depèn de l'ajuntament, el qual ha concedit els permisos oportuns per aquestes obres. A més es farà càrrec de la renovació de la campana "dels quarts" que ja fa temps que està esquarterada.

Per altra part, la Direcció General de la Joventut de la Generalitat ha concedit una subvenció de més d'un milió de pessetes a les Colònies Parroquials de Banyoles. La finalitat d'aquest donatiu es contribuir a la reconstrucció de la Casa de Colònies que s'ha adquirit a la vila d'Oix, a la Garrotxa. Es tracta de l'antiga rectoria que es trobava molt enrunada i que el bisbat de Girona va cedir ja fa alguns anys a les parròquies banyolines per a celebrar-hi les seves colònies d'estiu. Fins ara s'havia aprofitat com es podia, però ara s'hi podran fer obres importants de millora i consolidació.

M. Caballé

pensant-ho bé

"Els cansats fan la feina"

No és cap secret que la vida és un camí cansós; més aviat és una realitat que tots hem experimentat en pròpia carn. No es tracta simplement del cansament físic; o del cansament concret d'això o d'allò. De vegades no és el tall el que embafa, sinó la salsa.

Cansa, en el sentit formalment humà del mot, l'haver d'afrontar la complexitat i el desplegament de la vida de cada dia. La vida és camí, tasca, lluita, i això, naturalment, cansa. Cansa el treballar, cansa el jugar, el pensar, el creure, l'estimar, i paradoxalment, cansa el no fer res. L'avoriment és el pitjor dels cansaments. Té més fàcil remei el cansament del cos que el de l'esperit.

Des del néixer al morir, l'home no és una realitat "acabada", sino "fent-se". L'home és acció i contemplació, i li són naturals la tendència a l'oci, autèntica fruïció dinàmica quan és verdader, i la tendència al treball creador. Ambdues coses el porten a esdevenir, cada vegada més plenament, allò que està cridat a ser.

Cansar-se de viure i de realitzar-se és una autèntica tragèdia. Per això ens cal humanitzar constantment el viure; cercar l'equilibri entre l'interior personal i l'exterior amb què s'expressa i desplega, entre la lluita del guerrer i l'oci de l'artista. Perquè un dels millors remeis contra el cansament humà és deixar-se posseir per aquella part del nostre jo oberta vitalment als valors transcendents de l'Estètica i de la gratuïtat.

El cansament físic el sentim i patim a flor de pell. Sembla molt important però el seu pes específic és molt relatiu. Beneït sigui el cansament que ha donat el seu fruit! El muntanyenc es cansa molt, però el goig del cim assolit i la bellesa de la natura li

corresponen amb escreix. L'artista passa hores i hores mimant la seva creació; però després, contemplant-la, les llàgrimes de joia li llisquen cara avall. L'obrер torna cansat, però sap que el seu treball contribueix al benestar i a la felicitat de la llar i de la societat; obre possibilitats i nous camins humans.

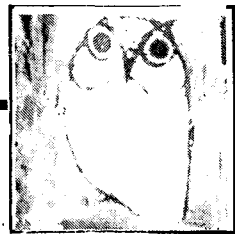
La mandra és el més inútil de tots els cansaments. El que és mandrós de mena ho és pel treball i també per a l'oci. Estar cansat de no fer res és una autèntica, trista i avorrida pena. Encara no s'ha trobat el mandrós feliç. ¿Com pot ser feliç un home, si té mandra de realitzar-se com a home?

El vertader cansat és una persona que torna d'un treball fet, i demana, amb tot el dret, el descans i l'esplai necessaris per a recuperar-se físicament i espiritual abans d'emprendre una nova tasca, o de continuar-la. El no fer res buida i empobreix l'home. El treballar cansa però dona un sentit i una finalitat al viure.

Hi ha cansaments més psíquics que físics. Hom es deixa anar de braços perquè es creu mancat de motivacions que l'encoratgin a la lluita, o perquè una munió de circumstàncies adverses se li tiren al damunt. La vida en la seva globalitat i en la seva complexitat té uns ritmes, i hem d'aprendre a domesticar les corbes i les oscil·lacions de l'agulla. La grandesa de l'esperit de l'home i la seva vocació transcendent són una motivació prou ferma per relativitzar totes les circumstàncies, tot arrapant-se tossudament a l'essencial: la vocació de persona i de fill de Déu.

El cansament vol descans i nou envigoriment, però no l'abdicació d'una crida o d'un camí a seguir.

Xesc Soliu

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses
i mentals. Alcohòlicisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Urgell

Núria es podrà guanyar el Jubileu

El caràcter penitencial, condició necessària per a rebre els fruits de la Redempció de Crist

LA SEU D'URGELL.— Recentment s'ha reunit el Col·legi d'Arxiprestos per a tractar els temes pastorals de la diòcesi. Aquest cop el lloc de trobada ha estat el Santuari del Sant Crist de Balaguer i el Sr. Bisbe ha presidit la reunió.

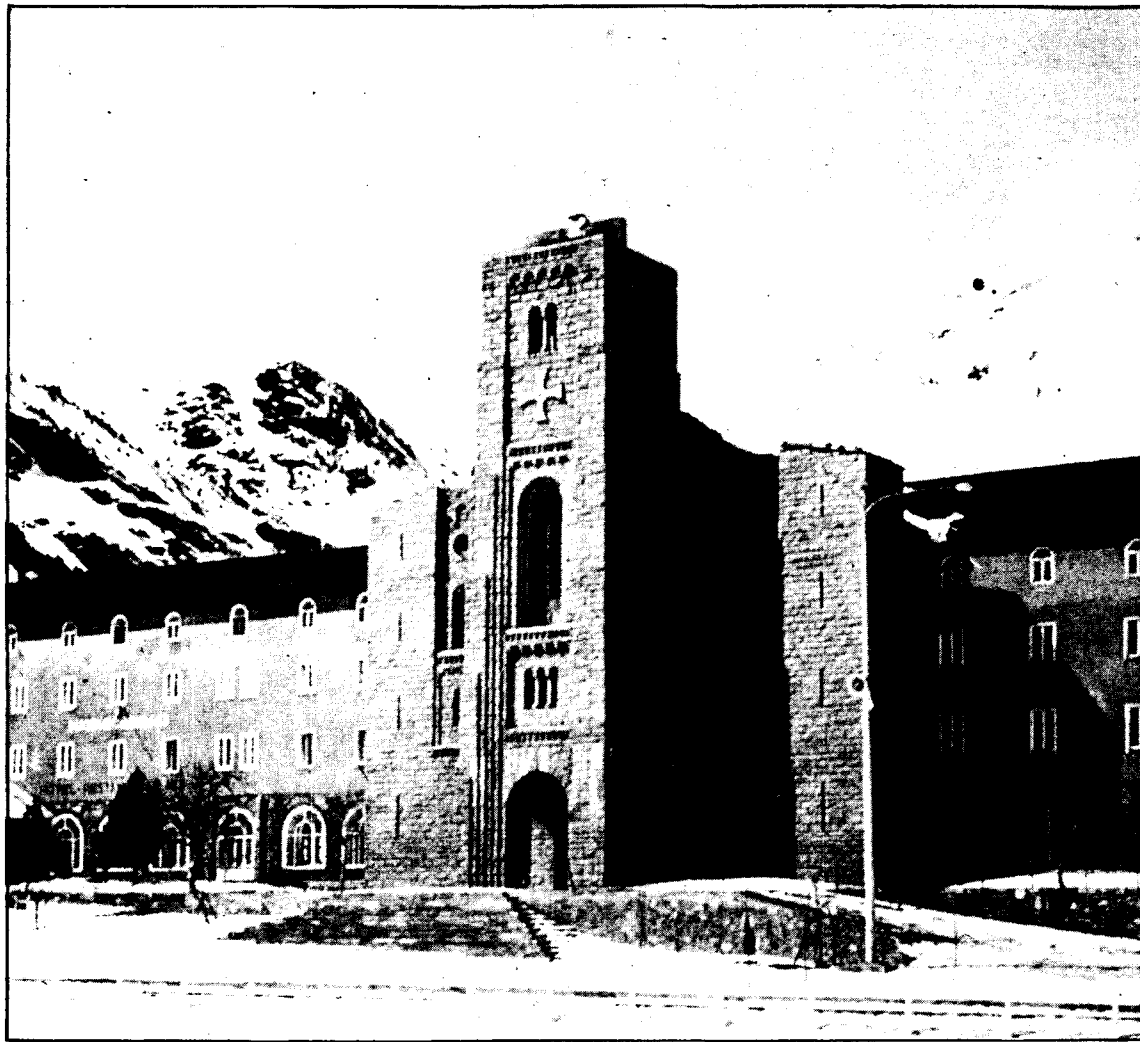
Primerament mossèn Ramon Vilardell, Vicari General, presentà una glossa doctrinal sobre l'Any Sant que començà el dia 25 de març. Remarcà el caràcter penitencial de la celebració, condició necessària sempre per a rebre els fruits de la Redempció de Crist. En diàleg s'assenyalaren els llocs per a guanyar el jubileu: la Catedral de La Seu d'Urgell, els Santuaris de Núria, el del Sant Crist de Balaguer i el de Meritxell. Davant la geografia de la diòcesi hom pot constatar que solament resten lluny d'aquests llocs els pallaresos.

Sobre el tema de l'Any Sant el senyor Bisbe ha escrit:

"La Redempció de Crist ens arriba per la predicació de la seva paraula, per la fe i els sacraments. Suposa, doncs, la conversió personal. Les pràctiques de l'Any Sant aniran, doncs, orientades a cercar la conversió dels cors, el canvi de la vida, l'esperit de penitència i, especialment, l'exercici de la caritat, cosa que sempre és el camí del cristià. Suposa especialment la revalorització del sacrament de la Penitència".

Compliment dominical

La delegació de litúrgia donà a conèixer els resultats de la primera enquesta sobre compliment do-

minical, celebrada el diumenge dia 20 de juny del 1982. En aquesta data assistiren a missa 10.731 homes i 21.071 dones, però la mostra no comprèn la totalitat de

les parròquies de la diòcesi que té en total 140.000 habitants. L'enquesta definitiva es realitzarà el diumenge dia 17 d'abril, coincidint amb la dominica del Bon Pastor.

Nou codi de dret canònic

També mossèn Ramon Vilardell llegí uns fulls de comentari sobre el nou Codi de dret Canònic remar-

cant que és una normativa segons la lectura de la doctrina del Vaticà II. Després llegí les normes que fan referència a la funció dels arxiprestos. També informà que el proper mes d'agost, concretament els dies 29, 30 i 31, mossèn Sistach dirigirà unes xerrades sobre el nou Codi.

Hospitalitat de la mare de Déu de Lourdes

Mossèn Francesc Sabaté donà a conèixer els comptes de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i informà del proper aplec diocesà de malalts a celebrar el dia 10 d'abril al Castell del Remei.

La Quaresma a les Valls d'Andorra

Els sacerdots de Les Valls d'Andorra, amb motiu de la Quaresma, prepararen un programa pastoral en el qual, cal subratllar les activitats de formació cristiana i les pràctiques penitencials. Per al públic en general han organitzat un cicle de conferències sobre temes d'actualitat. El dia 3 de març, el senyor Martí Ambel, president de Pax Romana, donà una conferència sobre "Agnosticisme, ateisme i fe cristiana". El dia 10, mossèn Josep M.ª Ballarín, capellà del Santuari de Queralt, parlà sobre "Ser cristià avui... encara les benaurances". I el dia 16, mossèn Ramon Prat, prevere lleidetà, respongué l'interrogant "És possible avui l'esperança?". Els actes han tingut lloc a la Casa de l'Església de Santa Maria del Fener amb assistència d'unes 150 persones cada vespre.

Avisos

Vic

Obra d'Exercicis Parroquials de Manresa.— El proper dia 10 d'abril, diumenge segon de Pasqua, se celebrarà el TRADICIONAL RECÉS DE PRIMAVERA. Haurà començat ja l'Any Sant de la Redempció, i aquesta circumstància pot ser una nova motivació per participar-hi. Els actes començaran a les 10 del matí amb una meditació i col·loqui, seguits d'un temps de reflexió personal i revisió de les realitats que ens envolten, a la llum de la fe. Dirigirà el recés el P. Salvador Vergés S.J., professor a la Facultat de Teologia de St. Cugat del Vallès. El tema central serà: "Crist ressuscitat ens dona el seu Esperit d'Amor". El dinar serà a les 2, seguit de sobretaula i intercanvi d'impressions. A les 5, Celebració de l'Eucaristia i seguidament comiat. Els qui vulguin participar-hi i quedar-se a dinar, han de comunicar-ho, abans del dia 8 d'abril, al tel. 872 04 22.

Barcelona

Delegació Diocesana de Missions. Trobada dels "Grups-Ter-

cer Món".— Data: Dies 16 i 17 d'abril (dissabte i diumenge). Barcelona - Tibidabo - Casa d'Espiritualitat "Mater Salvatoris". Horari: Des de les 6 de la tarda del dissabte a les 5 de la tarda del diumenge. A les 7 de la tarda del dissabte, en Josep Ribera, director del C.I.D.O.B., parlarà sobre: "la fe en el procés d'alliberament". El diumenge, a les 10, l'Arcadi Oliveres parlarà sobre: "Aspectes socioeconòmics de la cursa d'armament". Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Per informació i inscripcions: Tels. 317 91 94 i 301 21 86.

Oficinistes O.C.O., C/. Ramblles, 122.— El divendres, dia 8 d'abril, a 2/4 de 8 del vespre, el Dr. Jaume Riera parlarà sobre: "El Nou Dret Canònic". Informació: Tel. 317 58 42.

Parròquia de Sant Salvador d'Horta (Barcelona).— Invita a la representació del misteri de la Passió de Cervera (en castellà), el dia 17 d'abril del 1983. Informació i inscripcions: C/. Margarit, 59, tarda. Tel. 241 44 64.

El Centre d'Estudis Pastorals.— Durant el tercer trimestre, que se situa en temps pasqual, ofereix una reflexió sobre els dos sagra-

ments que acompanyen la vida cristiana:

—**El sacrament de la Penitència.** Una bona manera de preparar-nos per l'Any Sant de la reconciliació és reflexionar, precisament, sobre el sentit del pecat i el sacrament del perdó. 7 sessions, els **dijous a la tarda** de dos quarts de cinc a dos quarts de sis, del 14 d'abril al 26 de maig, a càrrec de Mn. Ramon Sala, professor de la Facultat de Teologia.

—**Qüestions actuals sobre l'Eucaristia:** orientacions teològiques i pastorals per a resoldre algunes qüestions candents sobre la celebració eucarística (la presència real, el sacrifici, el president, la recitació de la pregària eucarística, el pa i el vi...). Aquest curs, a càrrec del Sr. Joan Llopis, professor de l'Institut de Teologia, es farà els **dijous a la tarda** (7 sessions, del 14 d'abril al 25 de maig, de tres quarts de sis de tarda a tres quarts de set) i els **dimecres al vespre** (5 sessions, de dos quarts de vuit a les nou) del 13 d'abril al 18 de maig.

Més informació, programes i inscripcions a la Secretaria del Centre, Tel. 317 48 58. Rivadeneira 6 - 3a. planta.

VINE A CELEBRAR-LA

ELS DIES

31 DE MARÇ
1 i 2 D'ABRIL

1983

Moviment de joves
Cristians d'Urgell

Més informació
tel. 40 01 70

Solsona

Dr. Miquel Moncadas: Una nova forma de fer la visita pastoral

No tots els aforismes populars són sempre veritat. Es diu, moltes vegades, per exemple, que "el bé no fa soroll i que el soroll no fa bé", i això, a voltes, es fa servir per a "aconsellar", als cristians, que no cal fer ostentació, que l'època de les manifestacions públiques ja ha passat, que allò que convé és créixer per dins...

No seré pas jo qui negui que aquestes afirmacions cal tenir-les molt presents i que no és convenient deixar-se arrossegar pel soroll ni per l'ostentació. Però, quan la manifestació externa respon a una realitat de dintre; quan l'alegria, més o menys sorollosa, és el mirall que reflecteix una satisfacció interna; quan les abraçades i les altres demostracions d'afecte corresponen a un autèntic amor en els cors, per què no lloar les demostracions exteriors i expansives, populars i fins multitudinàries?

Això anava pensant mentre em

perdia enmig de la gentada (prop d'un miler de persones segons càlculs fidels) que omplia l'església i l'esplanada del monestir de Serrateix, el passat diumenge dia 13 de març. S'hi sentien i s'hi palpaven la fe, l'amistat i l'escalf d'un tan nombros grup de feligresos de l'arxiprestat de Navàs, al voltant del seu bisbe Miquel, de Solsona, i dels 10 capellans que concelebraven amb ell.

Celebràvem un aplec com a cloenda nova de la visita pastoral d'un estil nou del bisbe a les comunitats cristianes de Navàs, Balsareny, Viver, Serrateix, Sant Joan de Mondarn, Merola, l'Ametlla, Manén, Vidal, Argensola, Sant Cugat, Soldevila, Vilaforns i El Mojal.

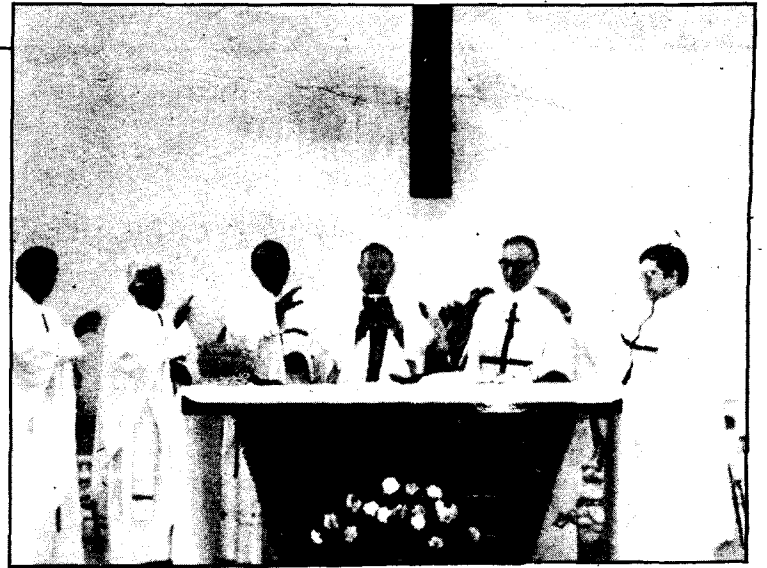
Era el soroll necessari, que corresponia a un bé real: un soroll que també feia bé.

Fa temps que el bisbe Miquel va establir una nova forma de fer la

visita pastoral a les comunitats del seu bisbat de Solsona: passar-se dies (en alguns casos fins a 10 o 12) fent de rector de cada lloc visitat. Parlar amb la gent cristiana compromesa i amb els ciutadans fins i tot indiferents religiosament, rebent visites i passejant pels carrers i places, visitant malalts i vells en les seves pròpies llars. És clar que, potser no tan nova, si hom recorda sant Pau.

Una anècdota il·lustrativa pot ser la d'aquell bon home que, sentint parlar del bisbe, va dir que li agradaria parlar-hi i que, quan el tingué davant, hagué de reconèixer que, feia uns dies, ja se l'havia trobat pel carrer i ja hi havia parlat de coses normals i intrascendents (no pas religioses), pensant-se que era un "simple capellà" que visitava el poble...

No tracto de donar lliçons, sinó d'explicar uns fets i fer constar una òptica. El bisbe vol conèixer, fins

allà on li és possible, el bisbat i els seus diocesans: vol trobar de prop la seva gent, per tal de saber els problemes que els preocupen, les idees que els trasbalsen, els inconvenients que troben en la seva vida de fe. No tant per a ensenyar a viure, com per aprendre a conviure. No solament per a donar lliçons, sinó també, per a rebre'n. Més que per a inspeccionar papers, per a encoratjar esperits.

Si fent aquest camí aixeca una mica de polseguera i fa una mica de remor, beneït moviment i beneït soroll. La vida dels homes i la de Déu; les angoixes humanes i el vent de l'Esperit, també cal, de tant en tant, que es vegin, que se sentin, que es puguin palpar.

A Serrateix, no hi ha pas mancat gent per a poder-ho fer realitat.

Lluís Badia i Torras

Vic

En el centenari del seu traspàs a Manresa

Pare Francesc Enrich: Una vida dedicada al proïsme i a Déu

El 23 de març del 1883 moria en la seva casa de Manresa, la seva ciutat natal, assistit per les Germanes Dominiques de l'Anunciata, envoltat en una atmosfera de santedat, enmig d'una religiosa admiració popular, fra Francesc Enrich, de l'orde de Sant Domènec, i fill del desaparegut convent manresà de Sant Pere Màrtir. Fa un segle, doncs, d'un fet que commogué la ciutat, per la personalitat acusadíssima del Pare, testimoni excepcional d'un esdeveniment socio-religiós que va deixar una empremta inesborrable en la història catalana del segle XIX, i que és alligonadora per tots els temps. No fóra just silenciar el centenari de la seva vida, i de la seva mort envejable. Sense tenir la brillantor externa de certes figures històriques, tingué la immensa grandesa interior dels qui, conscients de les exigències de la caritat cristiana envers el proïsme, després de fer de la seva vida un acte de culte a Déu per la consagració religiosa, dedicaren totes llurs energies al servei i pel bé dels altres, en una esplèndida integració d'acord amb la realitat social més estimulante del seu temps. El Pare Enrich, com se'l coneixia, fou d'aquesta classe d'homes. D'ell en farem un ràpid esbós biogràfic, talment un manat de roses vermelles damunt la seva tomba centenària, bo i esperant que el seu perfum, tot i ser fugaç, recordi l'eco d'una figura que és honra de la ciutat.

Servei a l'esperança

El 26 de novembre del 1827, als quinze anys i amb un candor angelical que conservà tota la vida, trucava a la porta del convent dels Dominics de Manresa un adolescent, promesa puríssima que no va tardar a convertir-se en realitat. Responia al nom de Francesc Enrich. Eren anys difícils en què l'ocupació francesa era recordada com un malson, agreujat per les guerres carlines i un panorama polític no gaire convincent. El temps no era pas gaire apropiat per a la vida religiosa, però el tremp d'Enrich no era dels que miren endarrera. Ferm en la seva vocació, a finals del 1831 fou enviat al Col·legi de Sant Vicenç Ferrer i Sant Raimon, de la Ciutat Comtal per tal de cursar els estudis superiors de teologia. L'exclaustració del 1835 trencà la seva brillant carrera iniciada a Catalunya. Però el jove fra Francesc no fou dels que acceptaren la solució més còmoda, i en certa manera, lògica de conformar-se amb els fets, sinó que va prendre una clara actitud de superació dels esdeveniments. Acabà els seus estudis a Itàlia i fou ordenat sacerdot. Les seves bones qualitats morals i intel·lectuals, juntament amb la seva dedicació a l'estudi va fer que els superiors el dediquessin a l'ensenyament com a Lector de Teologia. La situació política italiana, fàrcida de conflictes, l'obligà a emigrar altra vegada, havent d'interrompre la seva labor docent. El tíf de l'exclaustració a Espanya havia deixat un ròssec de desastres. El nostre ja pare Francesc Enrich va pensar que la presència de frares dominics a Catalunya, on la tradició persistia, encara que fos en qualitat d'exclaustrats com la del seu germà d'hàbit fra Francesc Coll, era necessària i

tenia una gran missió a complir, a desgrat del possible descrèdit social que pogués tenir. Llavors va decidir retornar a la seva terra amb l'esperança de temps millors i poder-se incorporar a la vida conventual que havia professat. Per això, la seva vida podria ser qualificada d'un servei a l'esperança, que si bé en el seu temps no va poder veure acomplida, li queda l'honor d'haver servit d'anella d'enllaç perquè molts d'altres poguessin assaborir-la més tard. Durant l'any 1849 va establir-se definitivament a Manresa, disposat a lliurar-se absolutament al servei dels seus conciutadans. I així fou.

Dels seus anys d'estada a Itàlia i de l'excepcional prestigi que va adquirir enmig del que podríem qualificar d'exili religiós, a part de l'agradabilíssim record que deixà, ens queda un testimoni excepcionalment eloqüent i valuós. Eren els anys en què el pare Enric Domènec Lacordaire es trobava a Itàlia, acabat de professar en l'orde de Sant Domènec i compromès en la gran empresa de restaurar l'orde dominicà a França, d'on havia estat escembrada completament per la Revolució Francesa. Lacordaire buscava un bon mestre de novics per a la formació dels joves que se li uniren en l'heroica aventura en què s'havia embarcat. Va posar la seva mirada sobre l'exemplaritat de vida i alt sentit religiós del nostre pare Enrich. Hi hagueren raons fàcilment presumibles que van desaconsellar la realització d'aquell bon desig però no hi ha dubte que és una mostra innegable de l'elevat valor moral del nostre Francesc Enrich. Amb visió providencialista de la història podem afirmar que estava destinat per una altra no menys gran missió religiosa, tal com ell mateix va poder constatar.

Les Germanes Dominiques de l'Anunciata

En aquella dècada, el benaurat pare Francesc Coll, apòstol vigorosíssim en terres catalanes, anava posant els fonaments de la seva gran obra, la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, la fundació definitiva de la qual va tenir lloc als sis anys de la incorporació del pare Francesc Enrich al ministeri sacerdotal a Catalunya.

És possible que s'haguessin conegut abans però del que no hi ha cap dubte és que quan es conegueren van fer una profunda, intensa i religiosa amistat. En realitat lluitaven per un mateix ideal. I, per descomptat, estaven units amb llaços fraternals com a membres de la gran família dominicana. Junts visqueren jornades emotives i participaren en idèntiques inquietuds religioses. Enric admirava Coll i estava convençut de la gran repercussió social i religiosa que tindria l'obra de l'inoblidable i popular Pare Coll en terres catalanes. Foren anys de plenitud i entusiasme que no podien passar desapercibuts.

Quan una implacable malaltia atacà la robusta salut del beat Francesc Coll, que l'impossibilitava de continuar al front de l'obra, la va posar en mans del qui havia estat el seu més fervorós i entusiasta cirineu, el pare Francesc Enrich, per la qual cosa, amb tota propietat pot ser

considerat com un segon pare de l'Anunciata. El 22 d'abril del 1874, el Vicari General de l'Orde, delegava en el pare Enrich la direcció de la Congregació que fins llavors havia portat el servent de Déu Francesc Coll. Això fou el més gran consol del venerable malalt i Enric va saber estar a l'altura d'aquelles dramàtiques circumstàncies.

En esdevenir-se la mort del gran pare Coll, el pare Enrich assumí tota la responsabilitat de la Congregació, redactà l'epitafi llatí que va figurar durant molts anys sobre la tomba del Pare, i escrigué a totes les Germanes una sentida carta oberta, càlidament fraternal, en què, identificant l'esperit del Fundador amb les seves filles, amb aguda visió de futur, feria a totes una crida a la fidelitat, i els assegurava dies de plenitud. Estigué al front d'elles des del 1874 fins al 1882 en què per manca de salut hagué de deixar totes les activitats. La mà ferma d'Enrich com a director de l'Anunciata es va veure en la sèrie de fundacions que marcaren aquells anys amb un total de vint-i-una cases noves. Tingué un relleu especial la fundació d'Albacete per ser la primera que les filles del pare Coll fundaven fora de Catalunya. De la seva labor incansable com a orientador de les Germanes, resta una sèrie de cartes col·lectives, en la redacció de les quals va saber alternar convenientment, principis de vida religiosa i espiritual amb encertades disposicions pràctiques per la més bona marxa de les comunitats. D'aquesta manera va anar complint, amb encert envejable, l'encàrrec que Francesc Coll li havia deixat.

Emprenedor acèrrim

Un dels seus desigs més fervents havia estat fundar un Col·legi de l'Anunciata a Manresa. No pogué veure en vida el seu desig acomplert, però encarregà als seus familiars que tiressin endavant el sant entestament i així ho feren a l'any següent de la seva mort exemplar. Emprenedor acèrrim va construir una nova Casa Mare a Vic per a donar cabuda convenient i estatge adient a les moltes sol·licituds que tenia la Congregació. Quan li arribà l'hora de retirar-se, tingué la satisfacció de poder contemplar una realitat assolida al servei de l'orde en què havia professat, plenament immersa en les esglésies locals amb un admirable rendiment apostòlic. La veritat és que el pare Francesc Enrich podia entonar el cant d'acomiadament tal com ho havia fet vuit anys abans el benaurat Francesc Coll.

Francesc Enrich ha donat molt més d'allò que la història li ha tornat. Bé mereix, sense cap dubte, que el recordem i, en certa manera, restituïm alguna cosa d'allò que se li ha escamotejat. Si aquestes notes aconseguïen cridar l'atenció d'historiadors manresans i de les dominiques de l'Anunciata i enfocar-la cap a la projecció humana i cristiana del bon Pare Enrich, no solament hauran realitzat una bona obra, sinó que hauran ajudat a saldar el deute contret per aquells que anys enrera tingueren en les seves mans l'oportunitat de correspondre com hauria estat convenient.

Lorenzo Gaimés

L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA, UN SERVEI A LA PAU

Els objectors de consciència saben que el desarmament universal immediat és una utopia, però que no ho és tant el desarmament personal que enceta el camí cap a aquell. No creuen en la guerra justa i l'anihilació de l'adversari, sinó en la capacitat de canvi de l'home sense fer-lo desaparèixer.

Cada any una bona colla de joves són cridats a fer el servei militar. La gran majoria accepta el fet com a cosa natural, perquè no s'han plantejat mai allò que representa la seva incorporació. També es dona el cas del qui prefereix fer-lo, tot i que no hi està d'acord, per treure's un pes de sobre i planificar el seu futur. És sabut que és practi-

cament impossible trobar feina als nois que no han fet el soldat. Ultra aquests grups, n'hi ha un altre que prefereix viure en una situació d'incertesa durant els temps que faci falta i es declara objector de consciència. Això és possible des l'any 1977 en què entra en vigor una "ordre interna" del Ministeri de Defensa dictada

pel Tinent-General Gutierrez Mellado, segons la qual els qui es declarin objectors queden de forma indefinida i mentre esperin que les Corts aprovin una llei en situació d'incorporació ajornada o "llicència temporal".

Formen part d'aquest últim grup el Secretariat de cristians per a l'objecció de consciència, el MOC (Moviment d'Objectors de Consciència) i el GOC (Grup d'Objectors de Consciència). Hi ha, també, d'altres objectors que estan integrats en d'altres grups antimilitaristes. La filosofia que mou el Secretariat de Cristians per a l'Objecció es podria resumir en aquestes paraules d'un dels seus membres, Xavier Aranda. "El militarisme — diu — no està d'acord amb l'evangeli. L'objecció de consciència és un servei a la pau. Creiem que s'ha de reconèixer aquesta opció com una conseqüència lògica del fet de ser cristià".

Segons ens diu Xavier Aranda, el Secretariat va sorgir després de la trobada que es va fer el 21 de novembre del 1982 entre totes les persones interessades en el tema. En aquella ocasió s'aprovaren unes conclusions i es decidí constituir un grup que les portés a terme. "El nostre objectiu bàsic — afegeix — és que es reconegui l'opció de l'objecció com a conseqüència lògica del fet de ser cristià".

Quant a la postura de l'Església sobre aquest tema, Xavier Aranda afirma que hi ha hagut declaracions prou explícites del Sant Pare i dels Bisbes sobre la cursa d'armaments i el perill de les armes nuclears,

però que d'altra banda es mantenen els capellans castrenses i es continuen beneint vaixells de guerra.

Precisament fa uns dies es va celebrar una taula rodona, a la Facultat de Teologia de Barcelona, sobre aquest tema i el professor de Moral Especial, mossèn Antoni M. Oriol, manifestà que l'objecció de consciència no és una opció única, però que està absolutament acceptada per l'Església. Mossèn Oriol fonamentà la seva argumentació en els textos del Vaticà II i del Sínode del 1971.

En relació al tema dels capellans castrenses, el Director General de Asuntos Religiosos, del Ministerio de Justicia, Gustavo Suárez, manifestava, en una entrevista al diari "Ya", que el servei religiós té molt poca cosa a veure amb el militar. "Es bo —afegeix— que s'asseguri l'assistència religiosa als membres de les Forces Armades, però no crec que això faci necessari l'establiment d'un cos militar de caràcter religiós. S'hauria de tenir clar, parlant a nivell general, que els capellans castrenses no són pròpiament funcionaris de l'Estat. Això, fins i tot, lesionaria la llibertat religiosa, perquè necessiten una certa independència per a exercir el seu ministeri."

La situació legislativa

Ja hem fet esment de l'"ordre interna" que dictà el Ministeri de Defensa l'any 1977. D'aleshores ençà, s'han donat altres passos. La UCD va pre-

sentar un projecte de llei que no arribà a discutir-se al Parlament. També n'hi havia un altre del PSOE, llavors a l'oposició. Segons el projecte centriste, es podien objectar motius religiosos, ètics i filosòfics. El servei civil era substitutori i durava un any més que el militar. Consistia en tasques de protecció civil. Per altra part, el projecte socialista permetia al·legar

Dia 3 d'abril del 1983
Diumenge de Pasqua
Missa del dia
Cicle C / Color blanc

A cura d'Alexandre
Olivar O.S.B.

diumenge

MISSA DEL DIA

La predicació apostòlica és clara i constant en afirmar que és Déu qui ha ressuscitat Jesucrist d'entre els morts: Actes 2, 24; 3, 15; 4, 10; 5, 30; 10, 40; 13, 30; Romans 4, 24; 8, 11; 10, 9; 1 Corintis 6, 14; 15, 15; 2 Corintis 4, 14; Colossencs 2, 12; 1 Tessalonissencs 1, 10; 1 Pere 1, 21. Si algú, en la pau de la Pasqua, té el lleure d'anar repassant aquests llocs bíblics i de fer-ne l'objecte de la seva meditació, veurà que la resurrecció de Crist és revelada com un do diví. La resurrecció no és cap final natural de tot el que va fer i va patir Jesús. No és un premi degut, sense més ni més, a la lluita que va sostenir. És quelcom més: és un do que Déu fa a la humanitat. La humanitat que el Verb havia assumit, constituint-se, ell

mateix, en nou Adam (1 Cor. 15, 45), aquesta humanitat Déu l'ha glorificada ja en Crist. La resurrecció de Jesucrist és un perfeccionament, volgut per Déu, de l'encarnació. El pla de Déu era que amb la mort de Jesús no es donés per acabada la nostra justificació; la nostra salvació té un final que és com l'explosió positiva i extrema de l'amor de Déu en l'home, glorificant totalment l'ésser humà, glorificació de la qual el Senyor Jesús és la primícia (1 Cor. 15, 20). Per això Pasqua se'ns presenta no com un final, sinó com la inauguració de la novetat de la qual ens parla el Nou Testament (Apoc. 21, 5; 2 Cor. 5, 17).

1 CRIST RESSUSCITAT TÉ UNS TESTIMONIS

Aquest discurs de Pere, reproduït aquí fragmentàriament, és un exemple clàssic dels esquemes de la predicació apostòlica, en la qual s'introdueixen els mateixos apòstols com a testimonis de la resurrecció del Senyor, la qual era tema central d'aquesta predicació. L'ur testimoniatge es fonamentava en dues argumentacions bàsiques: el trobament personal amb el Senyor ressuscitat i la profecia continguda en les Escripures. Quan els apòstols o els primers cristians s'adreçaven a un públic essencialment jueu, era especialment adduïda i desplegada l'argumentació profètica. En el cas, però, del discurs d'avui, Pere es dirigeix a uns oients procedents del paganisme; per això l'argumentació treta de la profecia veterotestamentària ocupa un lloc secundari, però no és negligida, perquè aquesta profecia val per a tothom.

Lectura dels fets dels Apòstols

Ac 10:34a,37-43

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: "Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzeret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom".

SALM RESPONSORIAL

Per al cant interleccional continua sovint el salm 117, com a la vetlla pasqual. "Avui és el dia en què ha obrat el Senyor", perquè l'obra màxima de Déu és la resurrecció de Jesucrist.

117:1-2,16ab-17,22-23 (R.: 24)

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

2 EN EL BAPTISME HEM RESSUSCITAT AMB CRIST

Sant Pau recorda als fidels de Colosses que han ressuscitat juntament amb el Senyor. Això s'ha esdevingut per dos motius: primer, perquè en el fet històric, però transcendent, de la resurrecció de Jesucrist ha ressuscitat, en principi, la humanitat sencera. En segon lloc —i a això es refereix sant Pau en aquest passatge concretament— els cristians han ressuscitat amb Crist en el baptisme, ja que en el sagrament també "van morir" amb ell (compareu-ho amb Rom. 6, 1-14). Això és una realitat, encara que amagada i que espera una manifestació gloriosa en el futur (cf. Rom. 8 19), i que porta a menar necessàriament una vida que correspongui a aquesta realitat que amaguem dins nostre.

Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Colosses

Col 3:1-4

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

O bé:

HEM DE SER UNA PASTA NOVA

L'àpat pasqual se celebrava, segons Èxode 12, 8, obligatòriament amb pa àzim, això és, sense llevat. Aquest pa era figura del pa nou, no fermentat, de la Pasqua nova, la de l'eucaristia, en la qual ens nodreix el "nostre" (el nou i veritable) anyell pasqual, que és Crist immolat a la creu, ressuscitat per a donar-nos vida, no ja més prefigurada, sinó la que s'acompleix constantment, és a dir, cada vegada que celebrem l'eucaristia, la qual fa que "celebrem Pasqua cada dia" i que exigeix de nosaltres un capteniment continu de novetat i de sinceritat.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

1C 5:6b-8

Germans, ¿no sabeu que una engruna de llevat fa pujar tota la pasta? Netegeu-vos bé del llevat que éreu abans perquè sigueu una pasta nova. Vosaltres que heu de ser com pans sense fermentar, ara que Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat.

Per això, celebrem Pasqua cada dia, no amb el llevat que érem abans, el llevat de la dolenteria i de la malícia, sinó amb pans sense fermentar, vivint amb sinceritat i veritat.

3 LA RESURRECCIÓ DE CRIST ÉS UN ESDEVENIMENT HISTÒRIC

Encara que contemplada com a realitat transcendent (sobrenatural en tota la seva significació), els homes i les dones que es presenten com a testimonis d'aquesta resurrecció ens la descriuen com un fet real, és a dir, històric. Els Evangelis no expliquen el mateix esdeveniment, però són detallats en elements materials i personals concrets, que clamen a favor d'una historicitat. En les descripcions que fan els Evangelis no hi ha res que s'assembli a un triomf apoteòsic del Messies; tot es desplega en un clima d'intimitat i fins de perplexitat. Però la fe dels apòstols, de la primitiva Església i dels cristians de tots els segles proclamarà la resurrecció física de Jesús, d'un Jesús que ara viu en unes condicions noves.

Evangelí segons sant Joan

Jo 20:1-9

El diumenge Maria Magdalena se'n anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: "S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat". Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

PUNTS DE REFLEXIÓ

1.— "Crec en la resurrecció de la carn". Hi haurà una resurrecció universal, però només en Crist. La nostra resurrecció serà l'extensió de la de Jesucrist, ja que "el Crist ha ressuscitat d'entre els morts com a primícia de tots els morts". És "pel Crist que tots tornarem a la vida" (1 Cor. 15, 20 i 22). No hi ha cap altre glorificació del gènere humà.

2.— Com hem dit, la resurrecció de Jesucrist és obra de Déu: una operació dels Tres. Ara bé, "si l'Esperit del qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts habita en vosaltres, el qui va ressuscitar el Crist Jesús d'entre els morts vivificarà també els vostres cossos mortals per mitjà del seu Esperit que habita en vosaltres" (Rom. 8, 11).

3.— La novetat en el nou Adam, vingut a la vida segons Esperit vivificant (1 Cor. 15, 45) posa els batejats (els conressuscitats sacramentalment amb ell) en els camins d'una ètica de renovellament i de novetat: cf. Rom. 6, 4; 7, 6; 12, 2; Efesis 4, 24; Coloss. 3, 10. El cristià ha de comportar-se com un "altre" respecte al que era abans del baptisme o respecte als no batejats.

homes i institucions

Calendari complet de les celebracions de l'Any Sant de la Redempció

El calendari de les principals celebracions que es desenvoluparan durant l'Any Sant de la Redempció fou presentat el propassat dia 17 de març, a la sala de premsa del Vaticà, per l'arquebisbe monsenyor Mario Schierano, president del Comitè central de l'Any Sant i per monsenyor Edmondo De Panfilis, membre expert de l'esmentat Comitè.

Entre les principals novetats introduïdes per l'Any Sant de la Redempció cal remarcar: l'atenció reservada a tots els marginats (presos, minusvàlids, malalts greus, etc.) pels quals s'han previst celebracions particulars, el fet que serà possible obtenir la indulgència del Jubileu amb la participació

a les audiències general del Papa, que continuaran celebrant-se els dimecres.

La cerimònia d'obertura de l'Any Sant se celebrà el propassat 25 de març, a les cinc de la tarda, i fou retransmesa per "Mundovisión" sota la direcció del cineasta Franco Zeffirelli.

25 DE MARÇ: a les 5 de la tarda, ritus d'obertura de la Porta Santa, i a continuació Missa de l'Anunciació del Senyor.

27 DE MARÇ: Diumenge de Rams: celebració litúrgica del Sant Pare a la Plaça de Sant Pere.

31 DE MARÇ: Dijous Sant, al matí, Missa del Crisma a la Basílica Vaticana presidida pel Sant Pare: Jubileu del Clergat diocesà i

regular de Roma. A la tarda, Santa Missa "in Coena Domini" a Sant Joan del Laterà.

1 DE ABRIL: Divendres Sant, a la tarda, celebració de la Passió del Senyor i adoració de la Creu, a la Basílica de Sant Pere; a la nit, "Via Crucis" al Coliseu.

2 D'ABRIL: Dissabte Sant: Vetlla Pasqual, amb Bateig d'adults administrat pel Sant Pare, a la Basílica de Sant Pere.

3 D'ABRIL: Pasqua de Resurrecció: Missa del Sant Pare a la Plaça de Sant Pere, amb Missatge i Benedicció "Urbi et Orbi".

14 D'ABRIL: Dijous: Jubileu dels Penitenciers de les Basíliques Romanes (sense la presència del Sant Pare).

24 d'ABRIL: Diumenge IV de Pasqua: Diada de pregària per a les vocacions: Peregrinació dels escolans (el Sant Pare els dirigirà una salutació a l'Àngelus).

12 DE MAIG: Dijous: Ascensió, Celebració, a la tarda, pel Sant Pare, a la Basílica Vaticana.

15 DE MAIG: Diumenge VII de Pasqua: Beatificació dels Màrtirs salesians monsenyor Luigi Versiglia i el sacerdot don Calisto Cavario.

21-22 DE MAIG: El Sant Pare viatja a Milà amb motiu del Congrés Eucarístic Nacional.

29 DE MAIG: Santíssima Trinitat: administració de la Confirmació presidida pel Sant Pare, a Sant Pere.

2 DE JUNY: Dijous, "Corpus Domini", processó Eucarística des de Sant Joan del Laterà a Santa Maria la Major, amb la participació de Congregacions d'arreu del món.

5 DE JUNY: Diumenge, administració de la Unció dels malalts. Jubileu dels Infermers i de les Assistents Sanitàries.

12 DE JUNY: Diumenge XI de durant l'any: Ordenació presbiteral a Sant Pere.

28 DE JUNY: Vigília de la solemnitat dels Apòstols Sant Pere i Sant Pau: al vespre, Vespres solemnes amb benedicció dels sagrats Palis.

29 de juny: Dimecres: celebració de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, a la Basílica Vaticana.

25 DE SETEMBRE: Celebració del Sant Pare a la Basílica Vaticana, amb la participació de les Scholae Cantorum d'Itàlia, adherides a l'A.I.S.C.

2 D'OCTUBRE: Diumenge XXVII de durant l'any: Diada del Rosari, amb la participació d'Associacions i Moviments Marianes.

9 D'OCTUBRE: Diumenge XXVIII de durant l'any: celebració del Matrimoni de parelles d'espous procedents d'arreu del món.

23 D'OCTUBRE: Diumenge XXX de durant l'any: Diada Missionera Mundial (DOMUND). Celebració pels Instituts Missioners. Entrega de Crucifixs a missioners a punt de marxar.

20 DE NOVEMBRE: Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei. Peregrinació i celebració jubilar de les associacions i moviments eclesials catòlics.

8 DE DESEMBRE: Solemnitat de la Immaculada Concepció de la Verge Maria. Homenatge floral a la Verge a la Plaça d'Espanya, a les 4,30 de la tarda. A les 5 de la tarda, celebració en honor de la Verge, a la Basílica de Santa Maria la Major.

15 DE DESEMBRE: Dijous: Santa Missa dels Universitaris.

24 DE DESEMBRE: Nit de Nadal, celebració eucarística a Sant Pere.

25 DE DESEMBRE: - Nit de Nadal, celebració eucarística a Sant Pere.

25 DE DESEMBRE - Dia de Nadal, celebració eucarística a Sant Pere, a les 10,15 del matí. A les 12 missatge nadalenc i benedicció "Urbi et Orbe" des del balcó central de la Basílica de Sant Pere.

31 DE DESEMBRE: Santa Missa a l'església de Jesús.

1 DE GENER DEL 1984: Solemnitat de la Mare de Déu. Diada mundial de la pau. Santa Missa a Sant Pere.

6 DE GENER: Epifania del Senyor. Ordenació Episcopal a la Basílica Vaticana.

25 DE GENER: Cerimònia de cloenda de la Setmana d'oració per la unitat dels Cristians a la Basílica de Sant Pau extra murs.

29 DE GENER: Diumenge, especial celebració jubilar pels homes de cultura, periodistes, artistes, etc.

2 DE FEBRER: Dijous: presentació de Jesús al Temple: Santa Missa i benedicció de candeles. Solemne celebració a Sant Pere pels religiosos, amb renovació dels vots a les mans del Sant Pare.

11 DE FEBRER: Funció lourdana pels malalts.

2 DE MARÇ: Dimecres de Cendra: estació quaresmal a Santa Sabina.

25 DE MARÇ: Diumenge: Jubileu per les famílies.

15 D'ABRIL: Diumenge de Rams: Jubileu dels joves.

fent camí

Velles fonts

La gran industrialització i la delera de beure preparats sintètics, fa que perdem el gust i el record de l'aigua clara que raja de les fonts.

Val a dir, però, que poc a poc, desapareixen aquells dolls mig amagats entre boscos i vernedes que, a vegades, s'havien de cercar per topants desconeguts.

Les velles fonts, amb el seu pedrís, la taula de pedra, l'arbreda del voltant i la bassa més enllà on s'hi recollia l'aigua per regar els camps, es pot dir que quasi no existeixen; és un tribut que s'ha de pagar a la densitat de població, a la crema de boscos, l'expansió de les ciutats i no cal dir de molts pobles.

Als voltants del Montseny i altres muntanyes que encara serveixen la seva grandesa se n'hi pot trobar alguna com la que cantaven uns versos:

"Filla del cel

jo sóc la Font de l'Oreneta.
Em descobrí un aucell
i em coronà un poeta."

De fonts n'hi ha de moltes menes: d'aigua fresca, d'aigua calenta (com les de Caldes de Montbui i les de Malavella), gasoses (com la Font Picant d'Amer), sulfuroses, medicinals... és a dir, amb diferents qualitats sanadores, però les velles fonts, molt especialment als voltants de Barcelona, s'han assecat o han deixat de brollar.

Prop l'Ermida de la Verge de la Cisa (Premià de Dalt), encara hi ha una font molt concorreguda en aquestes diades. Val a dir que és bonic veure aquell recinte típic ple de gent que celebra en pau la festa de Pasqua, sota l'ombra dels arbres més verds que mai, perquè tenim aquí la Primavera i el món festeja amb alegria la Resurrecció del Senyor.

Pietat Campmajó

calendari

Diumenge, 3 d'abril. Pasqua de Resurrecció. Sant Sixt I, papa màrtir. Santa Fara, verge màrtir. Beata Guimar. El sol surt a les 5,31 i es pon a les 6,18 (hora solar).

Dilluns, 4 d'abril de Pasqua. Ntra. Sra. de l'Alegria. Sant Plató, abat; Sant Benet el Negre, franciscà i la Beata Liduvina, verge.

Dimarts, 5 d'abril. Sant Vicenç Ferrer, prevere. Santa Emília, verge i Santa Irene, verge màrtir.

Dimecres, 6 d'abril. Sant Guillem, abat. Sant Marcel·lí i Sant Platònides, màrtirs.

Dijous, 7 d'abril. Sant Joan Baptista de La Salle, fundador. Sant Epifani i Sant Sadurní, bisbes.

Divendres, 8 d'abril. Sant Amanci i Sant Dionís, bisbes i Santa Màxima, màrtir.

Dissabte, 9 d'abril. Santa Maria Cleofàs, casada i Sant Acaci, bisbe.

l'Església celebra

3 d'abril. Diumenge de la Resurrecció del Senyor

Vetlla Pasqual. Lectures:

Gn 1,1-2,2. S 103.

Gn 22,1-18. S 15

Ex 14,15-15,1. Ex 15,1-6. 17-18.

Is 54,5-14. S 29.

Is 55,1-11. Is 12,2-6.

Ba 3,9-15. 32-4,4. S 18.

Ez 36,16-28. S 41.

Rm 6,31. S 117. Lc 24, 1-12.

Missa del dia de Pasqua. Primera, Fets 10, 34a 37-43. S 117; segona, Col 3, 1-4; tercera, Jo 20,1-9.

4 d'abril. Dilluns de Pasqua. Lectures: primera, Fets 2,14,22-32; S 15; segona, Mt 28, 8-15.

5 d'abril. Dimarts de Pasqua. Lectures: primera, Fets 2, 36-41; S 32; segona, Jo 20, 11-18.

6 d'abril. Dimecres de Pasqua. Lectures: primera, Fets 3, 1-10; S 104; segona, Lc 24, 13-35.

7 d'abril. Dijous de Pasqua. Lectures: primera, Fets 3, 11; S 8; segona, Lc 24, 35-48.

8 d'abril. Divendres de Pasqua. Lectures: primera, Fets 4, 1-12; S 117; segona, Jo 21, 1-14.

9 d'abril. Dissabte de Pasqua. Lectures: primera, Fets 4, 13-21; S 117; segona, Mc 16, 9-15.

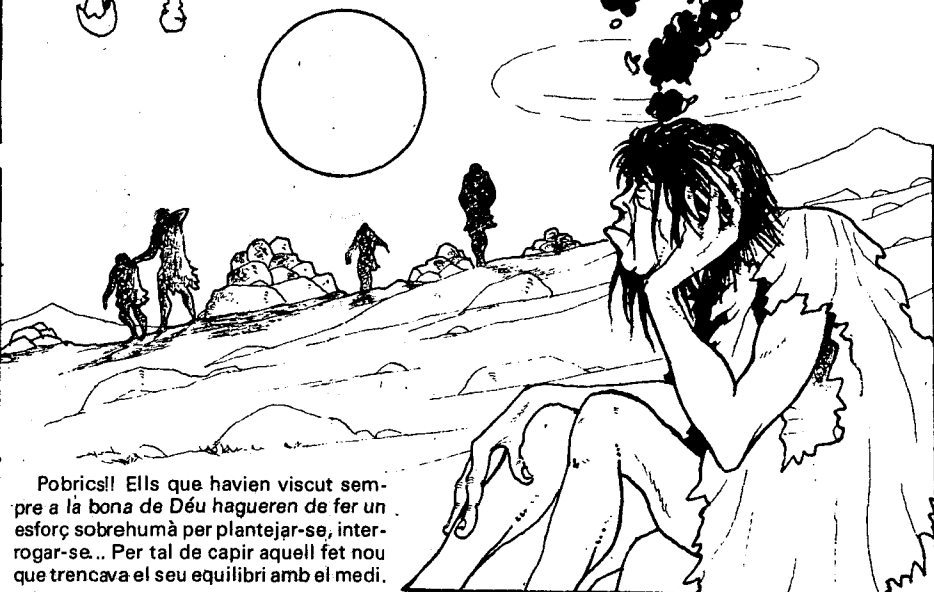
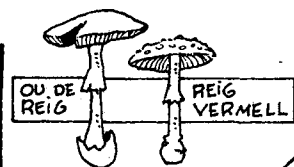
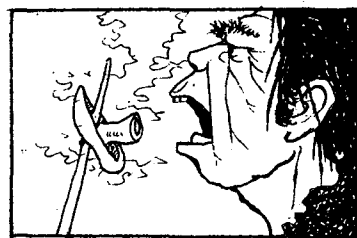
Llegendes

En "Mans" li portà mostres de bolets. Els bolets foren tractats al laboratori de la nau. Després col·locats en una nau espacial especial i els ferendonar tómba, a sol i a serena, al volt de la terra durant vint-i-quatre dies i vint-i-quatre nits. Després escamparen les noves llavors per tota la terra.

En voleu de plans i d'esgarips!! En voleu de gent que acabà amb la còpora al canyet!! Vídues... orfes.... vidus... No hi havia pas contemplacions... Però què s'hi podia fer? El progrés és el progrés... La nova felicitat sempre s'ha de pagar i toca a qui toca.

Pobres!! Ells que havien viscut sempre a la bona de Déu hagueren de fer un esforç sobrehumà per plantejar-se, interrogar-se... Per tal de capir aquell fet nou que trencava el seu equilibri amb el medi.

En arribar la tardor la collita estava a punt. Els arols de bolets eren més nombrosos que mai. Els bons salvatges, no distingiren pas les petites diferències —puig que l'experiment d'en "Pensa" no havia pas reeixit del tot— que existien entre un rovelló i una lleterola o un ou de reig i un reig vermell... i passà bou per bèstia grossa... Tot anà a la brasa tot fou engollit... i cada bolet enverinat féu el seu fet.

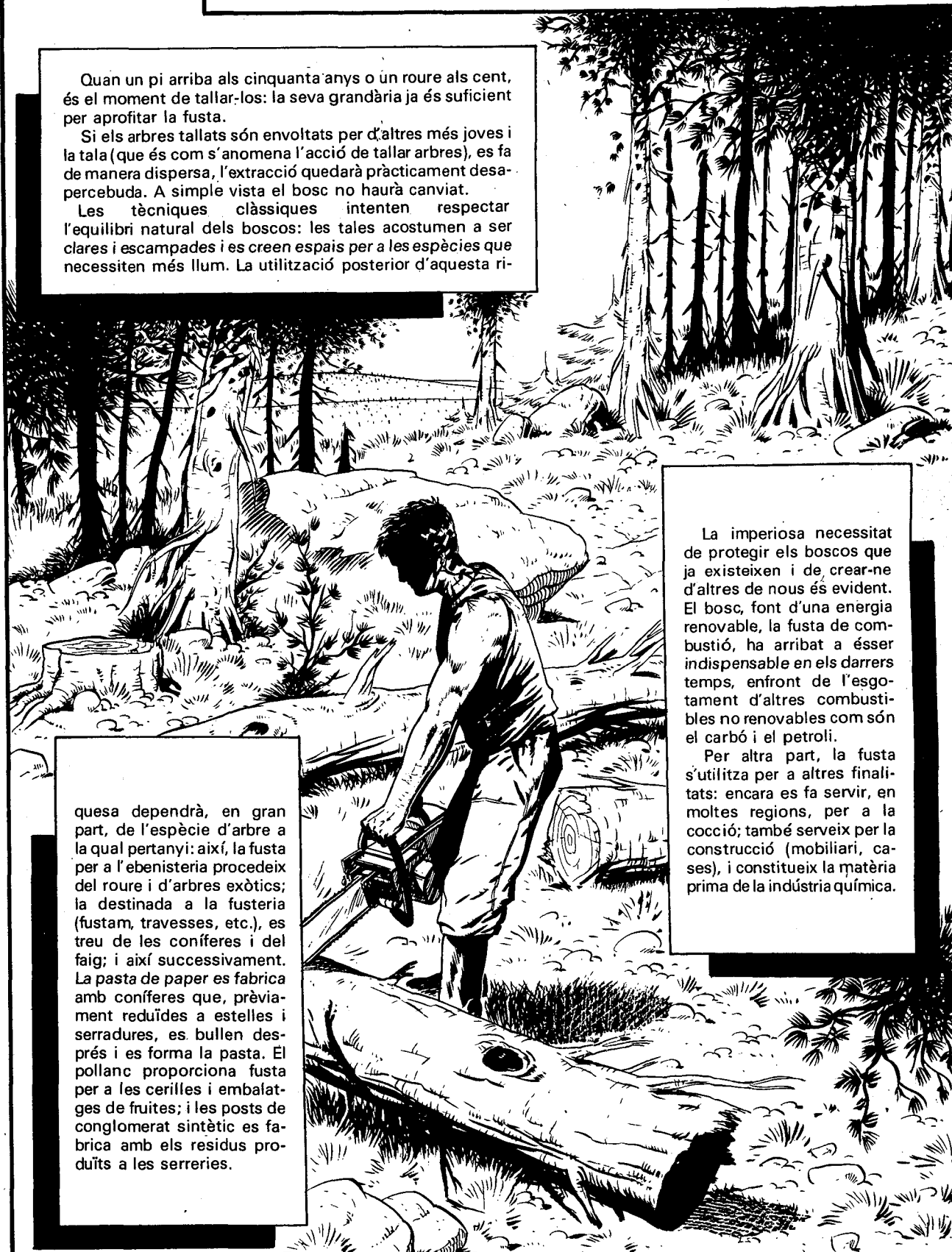
LA FUSTA

per *Enric Mena*

Quan un pi arriba als cinquanta anys o un roure als cent, és el moment de tallar-los: la seva grandària ja és suficient per aprofitar la fusta.

Si els arbres tallats són envoltats per d'altres més joves i la tala (que és com s'anomena l'acció de tallar arbres), es fa de manera dispersa, l'extracció quedarà pràcticament desapercebuda. A simple vista el bosc no haurà canviat.

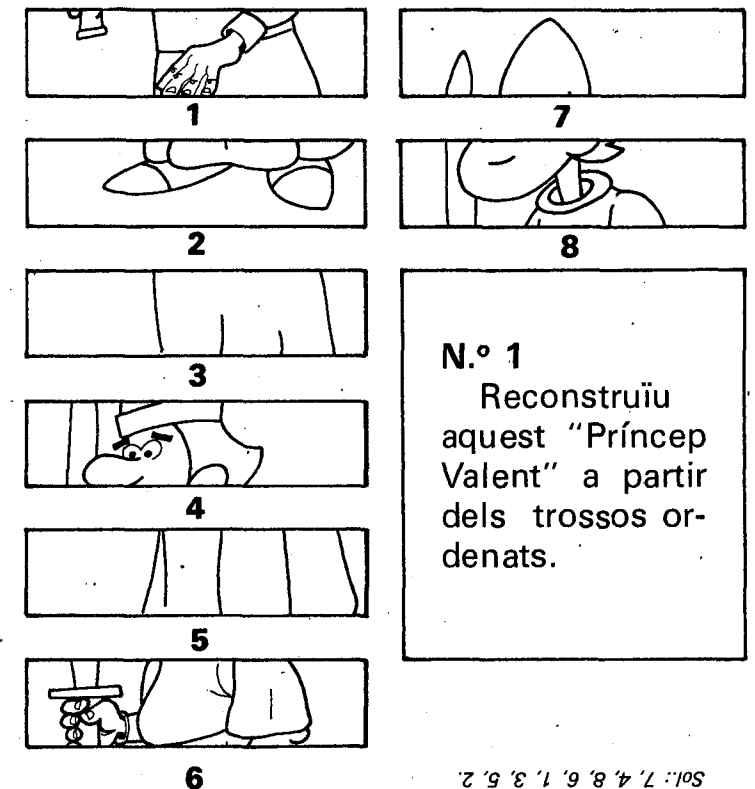
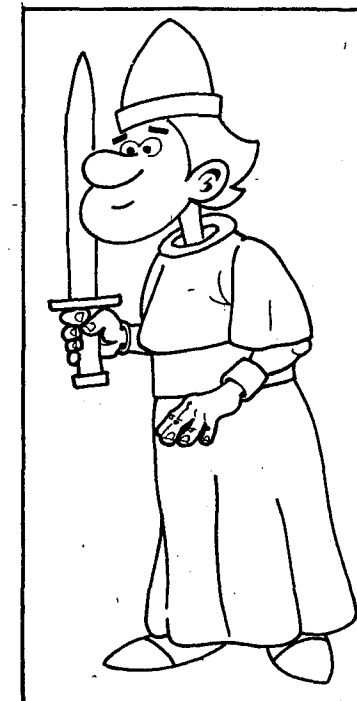
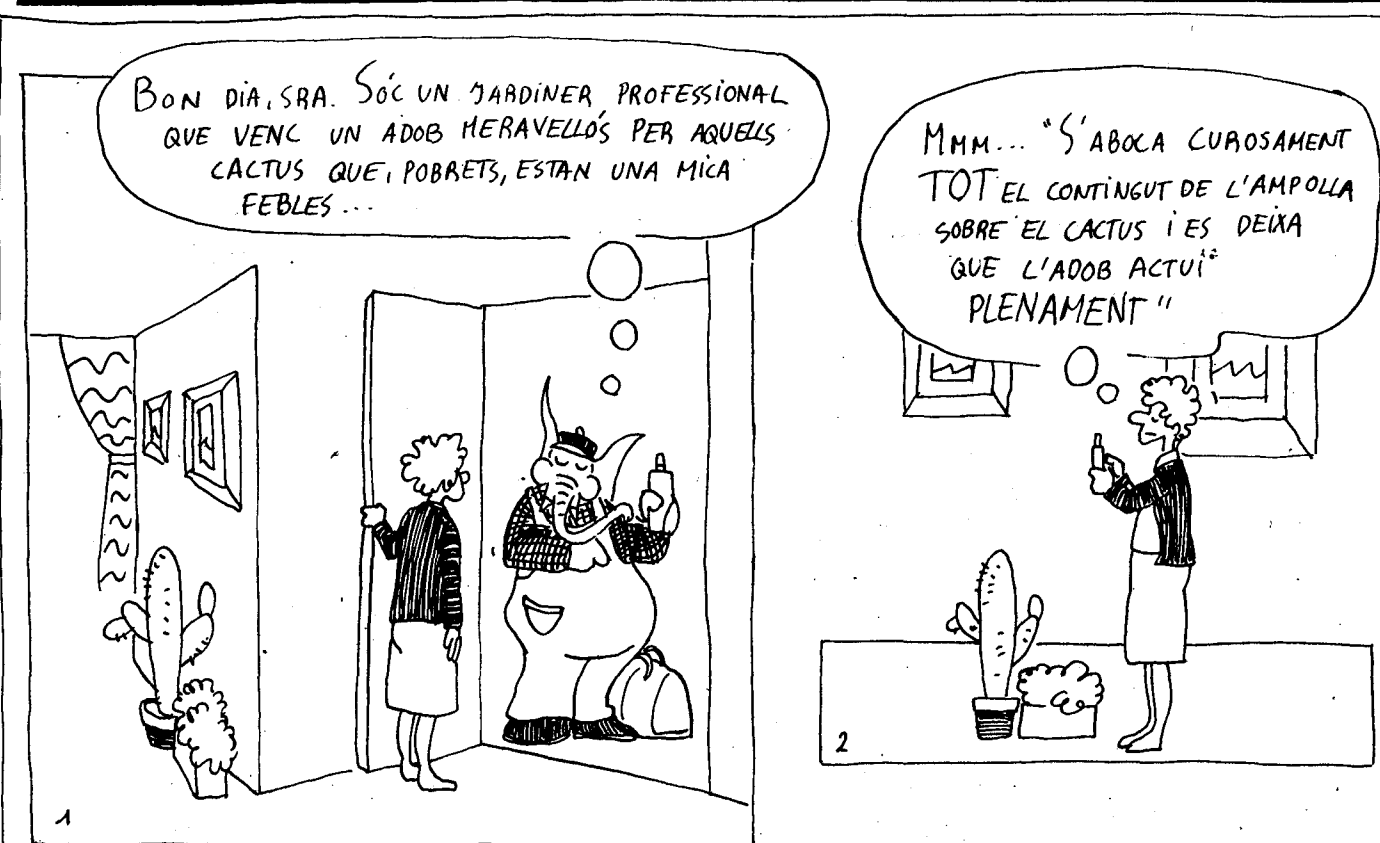
Les tècniques clàssiques intenten respectar l'equilibri natural dels boscos: les tals acostumen a ser clares i escampades i es creen espais per a les espècies que necessiten més llum. La utilització posterior d'aquesta ri-

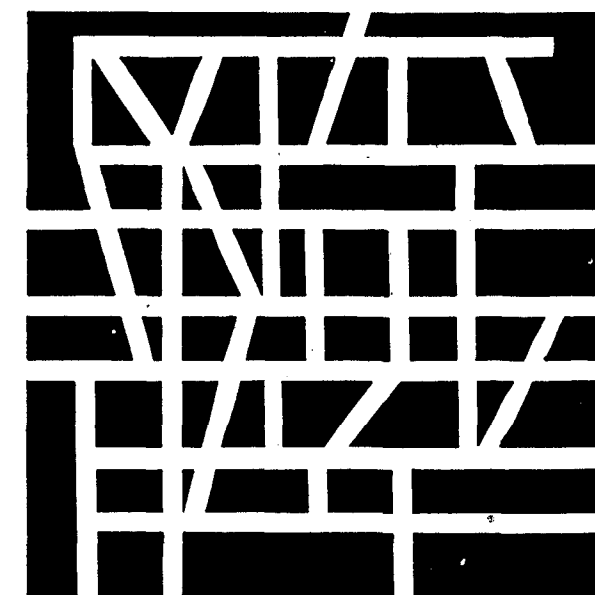
La imperiosa necessitat de protegir els boscos que ja existeixen i de crear-ne d'altres de nous és evident. El bosc, font d'una energia renovable, la fusta de combustió, ha arribat a ésser indispensable en els darrers temps, enfront de l'esgotament d'altres combustibles no renovables com són el carbó i el petroli.

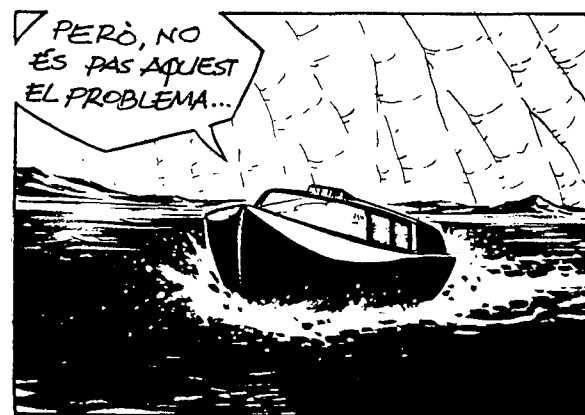
Per altra part, la fusta s'utilitza per a altres finalitats: encara es fa servir, en moltes regions, per a la coccio; també serveix per la construcció (mobiliari, cases), i constitueix la matèria prima de la indústria química.

quesa dependrà, en gran part, de l'espècie d'arbre a la qual pertanyi: així, la fusta per a l'ebenisteria procedeix del roure i d'arbres exòtics; la destinada a la fusteria (fustam, travesses, etc.), es treu de les coníferes i del faig; i així successivament. La pasta de paper es fabrica amb coníferes que, prèviament reduïdes a estelles i serradures, es bullen després i es forma la pasta. El pollanc proporciona fusta per a les cerilles i embalatges de fruites; i les posts de conglomerat sintètic es fabrica amb els residus produïts a les serreries.

N.º 2
Quin camí seguirà aquest indi fins arribar on està aquest "rostre pàl·lid".

La festa de l'arbre, una diada d'amor i d'esperança

Els arbres, font de riquesa, de bellesa i de felicitat

Per Francesc A. Picas

Heus aquí que una vegada, hi havia tres personatges imaginaris, molt famosos.

La seva missió era recórrer aquests mons de Déu, a oferir als homes coses bones i útils i el goig de viure.

Sabeu qui eren aquests personatges extraordinaris de tanta fama?

Em penso, em penso, que ja ho heu endevinat. Eren la FELICITAT, la BONIQUESA i el PROGRÉS.

Un bon dia, caminant, caminant, els personatges es varen trobar, tots tres, al cim d'una muntanya. Als seus peus s'ajeià una plana immensa.

—Oh, quina planúria tan lletja! —va dir la BONIQUESA. Només es veuen pedres i espines.

—I quin color tan trist té aquesta planada de país —comentà, a continuació, la FELICITAT—. Fa pena de mirar-la. La pobra gent que hi viuen tenen el cor encogit i trist com la terra que trepitgen. I no tenen ni una ombra, ni una casa on refugiar-se.

—I el que és pitjor, encara, —afegí el PROGRÉS—. És una terra tant pobre, que sembla més morta que viva. Les serps i els gripaus niuen sota dels rocs, i és eixorca i assedegada que no és capaç de donar cap fruit als homes que hi malviuen.

Què podríem fer, doncs, —es digueren els Tres Personatges— per a convertir aquest país tant misteriós, en una terra ben bonica, ben feliç i curulla d'abundància?

No hagueren de pensar-s'ho massa. De seguida hi trobaren la solució.

—Hi plantarem arbres! —proposà la FELICITAT.

—Molt ben pensat! —comentà la BONIQUESA—. Els arbres transformaran la faç d'aquesta planúria trista. Quin goig que farà ben guarnida de verdor.

—És una pensada genial! —exclamà el PROGRÉS—. I els arbres proporcionaran als homes riquesa i utilitat. Ja veureu com la rialla brotarà, per primera vegada, dels llavis d'aquests infants famolencs.

I tal dit, tal fet. La FELICITAT, la BONIQUESA i el PROGRÉS es posaren a treballar, de valent, tota la nit. I abans que el sol sortís, aquella desolada plana es despertà rodejada d'arbres de totes classes, en tots els seus espais, com el miracle d'un nou Paradís Terrenal.

Hi plantaren pins, roures, alzines, xiprers, faigs, pollancres, castanyers, verns, nogueres...

No s'oblidaren de l'olivera ni de l'ametller. També hi plantaren presseguers, cirerers, pererers i tota mena d'arbres fruiters que vosaltres podeu imaginar.

A l'atractiu d'aquella verdor, els ocells del cel volaren a fer el niu a la copa d'aquells magnífics arbres, i la terra s'omplí de cantadisses i de refilets.

El animalons silvestres, com conills, llebres i esquies, abans havien fugit de tanta misèria, tornaren contents i saltironant, i s'alimentaven de les herbes tendres que creixien a l'entorn de tanta arbrada.

(Acabarà)

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

145

LA FAMÍLIA MOIXÓ

Al.leluia, Eixerits!

Avui és la FESTA MÉS GRAN DE L'ANY.

Sí, avui és LA FESTA DE LES FESTES.

Jesús, el nostre Salvador ha vençut el mal, el pecat, la mort, i ha ressuscitat vivent i gloriós.

Quina victòria més ferma!

Tots els enemics de la felicitat de l'home, i sobretot la mort que semblava un mal sense remei, s'han quedat amb un pam de nas. Jesús, amb la seva RESURRECCIÓ ens mostra quin és l'últim destí de l'home: la VICTÒRIA, la VIDA, la GLÒRIA.

GRÀCIES, Jesús, perquè amb la teva Resurrecció, ens dones una alegria tan gran.

Tots els nois i noies del món estem més que contents. MOLT CONTENTS! Ara viurem SEMPRE FELIÇOS. Ja no tindrem por de res.

Sabem que seguint el teu camí, també nosaltres participarem de la FESTA ETERNA DEL TEU REGNE.

Eixerits i Eixerides, AL.LE-LUIA!

L'EIXERIT

EN JOAN I EN QUIM

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Se n'anà corrents a trobar Simó Pere i Joan, i els digué: "S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat". Llavors, els dos deixebles sortiren cap el sepulcre. Joan, que era més jove, arribà el primer, mirà a dins, veié el llençol amb

què havien amortallat el cos de Jesús aplanat sobre la pedra, però no entrà. Quan arribà Pere entrà, veié el llençol i el mocador que li havien posat al cap en el seu lloc.

Quedaren admirats i plens de fe. Fins a aquell moment encara no havien entès que, com ja els ho havia dit, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

1. La Resurrecció de Jesús és el fet i la realitat més important de la nostra fe.

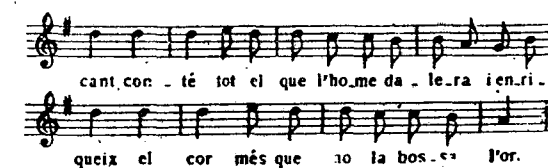
2. Per creure no n'hi ha prou amb "veure". Molta gent varen veure el que Jesús feia i deia, i no varen creure. Maria Magdalena, Pere i Joan "estimaven" Jesús, i en veure el sepulcre buit, varen veure allò que Jesús els havia dit.

3. El cristià, sigui com sigui la circumstància de la seva vida té, en el més íntim del seu cor, la immensa alegria de saber que, un dia, també ell participarà de la Resurrecció, de la Vida i de la Glòria de Jesús.

El mossèn

Cançoner

CANÇÓ DE TORNADA

Nostre cant també amb respecte Déu venera i amb el cor la veu expandeix amor arreu.

AGHA.

catequesi dels signes

Funció activa i eficaç del llenguatge litúrgic

Darrerament també tots sabem de la consulta feta als bisbes sobre l'ús del llatí i la "Missa Tridentina". Segui com sigui el llenguatge litúrgic està sotmès a un canvi constant perquè forma part de la mateixa vida comunitària del Poble de Déu. El llenguatge litúrgic ha d'ésser sempre el de l'Església perquè és de la comunitat i és per la comunitat. La petita comunitat local reunida o l'individu que prega amb la litúrgia de l'Església caldrà que, sempre preguin, utilitzant i adherint-se al llenguatge comú de la comunitat eclesial, perquè les seves oracions, salms, aclamacions, himnes, cants, responsoris, lletanies, pregàries etc... siguin vertadera pregària litúrgica i no personal.

Si totes les cultures i totes les èpoques han col·laborat en la renovació i enriquiment del llenguatge litúrgic, també la nostra era i la nostra cultura hi té dret i no ha de fer, perquè la llengua utilitzada per la nostra litúrgia, no sols sigui entesa sinó també compresa de manera fàcil per la comunitat cristiana contemporània. Per tant, el patrimoni lingüístic comú de la tradició de l'Església també ha d'ésser enriquit per la nostra generació. Per tot això cal tenir en compte tant la plurisecular terminologia cultural com els condicionaments que progressivament ajudin a un més adequat i actualitzat llenguatge litúrgic. Això mateix caldrà dir també per a una millor riquesa i actualització del símbols i dels gestos litúrgics.

Per acabar aquesta reflexió i com a homenatge pòstum a Mons. A. BUGNINI, un dels grans propulsors de la reforma litúrgica post-conciliar, em permeto traduir unes paraules seves, que endemés d'ésser molt autoritzades, trobo també molt adequades com a conclusió de tot l'anteriorment escrit: "És totalment indispensable buscar l'harmonia entre la litúrgia i la vida... Cal que busquem formes d'expressió litúrgica intel·ligibles als homes del nostre temps que són diferents i variables segons els llocs i el context humà... Litúrgia i vida són la font i el cim de la vida de l'Església. En aquest sentit la reforma litúrgica no s'acabarà mai, perquè cada dia seran diferents les situacions dels homes i de la comunitat".

F. Xavier Parés i Saltor
(La Seu d'Urgell,
20 de gener del 1983)

la bíblia a l'abast

Sigueu una pasta nova

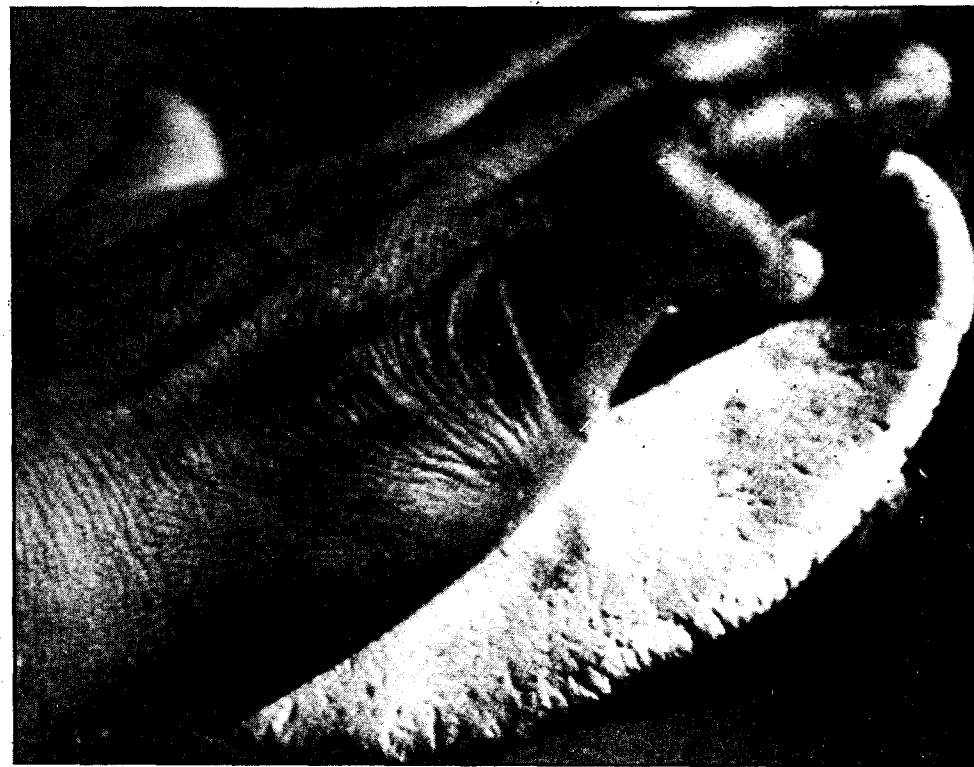
(1C 5:6b-8)

La comunitat cristiana de Corint era una comunitat amb molts problemes, pel que es trasllueix a través de les cartes de sant Pau. Senyal que era una comunitat viva, animada d'un esperit missioner que no sols sabia sortir a l'encontre dels que encara no coneixien Jesucrist, sinó que també sabia plantejar-se i fer front als problemes que la dinàmica missionera plantejava a l'hora d'anar incorporant els nou convertits, no sols a la "religió" de la comunitat, sinó a la veritable dinàmica de la vida de fe. El cristià és un home nou, perquè el cristianisme sempre ha de ser una veritable novetat, la proclamació de l'anunci joïós de Jesús que ens ha portat la vida nova.

El nostre text forma part del c. 5 de la primera carta als corintis. És un capítol molt curt, aquest. Compta sols amb 13 vv.

Aquí Pau aborda el cas d'un dels membres de la comunitat que s'ha unit incestuosament amb la seva madrastra, segurament ja vidua. Tant la llei jueva com la romana prohibien aquesta mena de matrimonis. Els corintis en canvi, davant d'aquesta immoralitat, que no es veu ni entre els pagans (v. 1b), no sols no han pres cap mesura, sinó que s'han quedat tan satisfets (v. 2). L'apòstol, ni que estigui absent corporalment de la comunitat —llavors es trobava segurament a Efes— els recorda que assisteix sempre en esperit a la reunió dels germans, i que per tant amb ells ja ha dictat sentència: cal apartar l'ingestuos de la comunió dels germans, com a mesura medicinal. **Potser així se salvarà el seu esperit el dia del Senyor** (vv. 3-5). És amb motiu de tot aquest problemàtic afer, que sant Pau recorda als corintis el caràcter de novetat pasqual que ha d'amarar de llum la vida dels cristians.

Jesús ha acomplert amb el seu sacrifici allò que l'Éxode anunciava típicament amb la figura de l'anyell pasqual immolat abans de sortir de l'opressió d'Egipte (v. 7c). Sortits, doncs, de l'opressió del pecat que mena a la mort, els cristians són el nou poble de Déu que peregrina cap a la terra promesa de la salvació,

seguint el seu capdavanter, Crist, el nou Moisès. Cal que deixin enrera per sempre tot allò que és d'abans, que pertany a l'antiga manera de viure. Llavors eren com una pasta de farina, sotmesa a la corrupció del pecat, el llevat de la dolenteria i de la malícia (v. 8b). Ara són una pasta nova (v. 7b), gràcies a la transformació obrada en la seva vida pel baptisme que els ha incorporat al dinamisme alliberador del sacrifici de Jesucrist. Que no permetin, doncs, que el llevat del mal malmeti la novetat raical que ha de ser la vida cristiana.

En la preparació de la celebració pasqual, els israelites —fidels als preceptes del llibre de l'Éxode (12:15s. i 13:7)— tenien una cura especial que no quedés ni pa fermentat a casa ni tan sols una engruna de llevat en qualsevol dels atuellis domèstics. Així s'asseguraven que tot per Pasqua començava de nou. És el que Pau recomana als corintis en el v. 7 que facin tant a nivell individual com a nivell comunitari. Que siguin persones

noves, un poble veritablement nou, perquè pertanyen al món nou i a la terra nova que ha instaurat Jesucrist, ja ara i aquí.

Aquesta novetat, però, no és una realitat encantada. El misteri de la resurrecció de Crist és una realitat dinàmica. Per això, celebrem Pasqua cada dia (v. 8a). Perquè és cada dia que la dinàmica de mort i resurrecció que la vida cristiana comporta, sigui radicalment viscuda. No hi fa res que siguem i que fins ens sentim una gent nova. **No sabeu que una engruna de llevat fa pujar tota la pasta?** (v. 6). La temptació de fer marxa enrera és massa subtil i tossudament assetjadora. Si hem de ser pans sense fermentar, cal que traquem de nosaltres tot allò que porti a la corrupció del pecat i a la mort. No es pot ser cristià vivint en la injustícia i en la mentida. Únicament es pot ser cristià **vivint amb sinceritat i veritat** (v. 8) la vida de Crist en nosaltres, que compromet tota la nostra persona i la nostra existència.

Josep M.ª Aragonès

Per una catequesi sobre la virtut de l'obediència (II)

Quant a l'ensenyament del Nou Testament, ja hem vist que el text del Pàrenostre (l'oració dominical) juxtaposa la vinguda del Regne al compliment de la voluntat de Déu: "Vingui el vostre regne, faci's la vostra voluntat, així a la terra com es fa en el cel" (Mateu 6, 10). En efecte, condició indispensable per entrar al regne del cel és obeir la voluntat del Pare: "No tothom qui em diu: Senyor, Senyor!, entrarà al regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel", diu Jesús a Mateu 7, 21 i paral·lels. Podem dir, en general, que l'actitud bàsica del cristià és la del súbdit i fill amorosament obedient al seu Déu, creador i Pare. També fou aquesta l'actitud de Jesús, el qual deia: "Jo no puc fer res de mi mateix..., no busco la meua voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha

enviat" (Joan 5,30; cf. Mateu 16, 21; 26, 54). Que havia vingut a fer la voluntat del qui l'havia enviat, Jesús ho repeteix altres vegades a l'Evangeli segons Joan (6, 39-40; 7, 17). De fet, el Nou Testament presenta la redempció duta a terme per Jesucrist com un acte d'obediència retut al Pare en reparació de la desobediència d'Adam, per la qual es va introduir la mort al món. Sant Pau ho expressa així: "Perquè així com per la desobediència d'un sol home molts foren constituïts pecadors, així també per l'obediència d'un sol molts seran constituïts justos" (Rom. 5, 19). Concretament la mort de Jesucrist és presentada com un acte d'obediència: "Trobat en el seu capteniment com un altre home, s'humilia fent-se obedient fins a la mort, i una mort de creu" (Filip. 2,

7-8). I en la Cartà als Hebreus llegim: "Ell, que durant la seva vida mortal, amb grans clamors i llàgrimes, va oferir pregàries i súpliques a aquell qui podia salvar-lo de la mort, i fou escoltat a causa de la seva reverència, tot i ser Fill, va aprendre pels seus propis sofriments l'obediència; i, arribat al terme, esdevingué per a tots els qui l'obeeixen causa de salvació eterna, proclamat per Déu pontífex segons l'ordre de Melquisedec" (Hebr. 5, 7-10).

Hem transcrit aquests textos, tan solemnes, tan enormement impressionants, perquè ens fan veure el paper important que té l'obediència de Jesucrist en l'obra de la redempció. Per la seva obediència forem redimits, i és causa de salvació eterna per a aquells que l'obeeixen, com ens deia la

carta als Hebreus. És a dir, ser cristià és seguir Jesucrist pels camins de l'obediència que ell camina fins al terme; és adherir-se a ell en aquesta actitud obedient envers el Pare, actitud que és la pròpia dels fills de Déu (1 Pere 1, 14). Comença per ser la actitud de la fe, perquè la fe no és sinó una obediència (Rom. 1, 5; 16, 22); és l'actitud, semblantment, del qui estima, perquè el qui estima, el Pare i Jesucrist fa llur voluntat, compleix els seus manaments (Joan 14, 15 i 21; 15, 10; 1 Joan 2, 3-6; 1 Pere 1, 22). Els efectes de l'amor a Déu garantit per l'obediència són un augment de la correspondència de la caritat divina i una intensificació de la presència de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, en aquell que estima i obeeix.

A. Olivar

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

GERENT

S'ofereix, amb gran experiència en organització d'empreses.
INEM 112.528.

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR

Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 24.172.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

APARELLADOR

Contracte mercantil.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa, etc.
INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material audiovisual.
Contracte mercantil.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU

Amb experiència.
INEM 20.214.872.)

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb públic.
INEM 20.758.352.

SECRETÀRIA

De direcció amb idiomes.
INEM 20.836.964.

S'OFEREIX

secretària de direcció.
INEM 21.089.846.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77.

SECRETÀRIA

Amb anglès, francès i alemany. Gran experiència. Trucar al tel. 339 08 40. Srta. Empar.

CLASSES

De tall i confecció. 1.000 ptes. per classe. Tel. 330 54 64.

INFERMERA

S'ofereix per a tenir cura de malalts a la nit. Trucar al telèfon: 214 65 60 de 8 a 11 i de 20,30 a 23 hores.

Varis

INFERMERES I SRTES. COMPANYIA SANTA MARTA
Servei a domicili.
Tel. 245 37 58

CONREU i ensenyament herbes medicinals, apicultura, etc. Interessa associació amb expert professional. Disposo finca a la comarca del Bagès i acad. a Barcelona. Si convé hi ha estatge a la masia i alguns espais per a petita ramaderia. J. Planas, Princesa, 53. Tel. 319 71 84. Barcelona-3

Lloguers

SANT CELONI

Centre de la vila. Casa-jardí, 6 hab. Es lloga temporada primavera. 80.000 ptes. Estiu 175.000 ptes. Tel. 322 25 47-230 10 80.

TORRE

5 habitacions, menjador i saló, moblada; jardí, terrasses solelloses. 2 m. carretera i estació tren 15 min. Barcelona. Lloguer mòdic, ideal senyores soles, petita comunitat, família seriosa. PARETS VALLÈS. Tel. 562 08 78.

Vendes

FINQUES GUANTER (A.P.I.)
Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

RUIXADORS per vinyes, fruiters i horts.
J. PLANAS
Princesa, 53 - Barcelona - 3
Telèfon 319 71 84

Llibres, eines i material per jardineria y horticultura.

LLORET DE MAR

Casa centre vila. 4 hab., 2 banys, sala llar de foc, terrat. Es ven 4.000.000 Ptes. Tel. 230 10 80.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel.

PREU LINIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

MES

SETMANES

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on., Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

butlleta de subscripció

Catalunya Cristiana

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Nom i cognoms

Adreça

Població

D.P.

- ☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

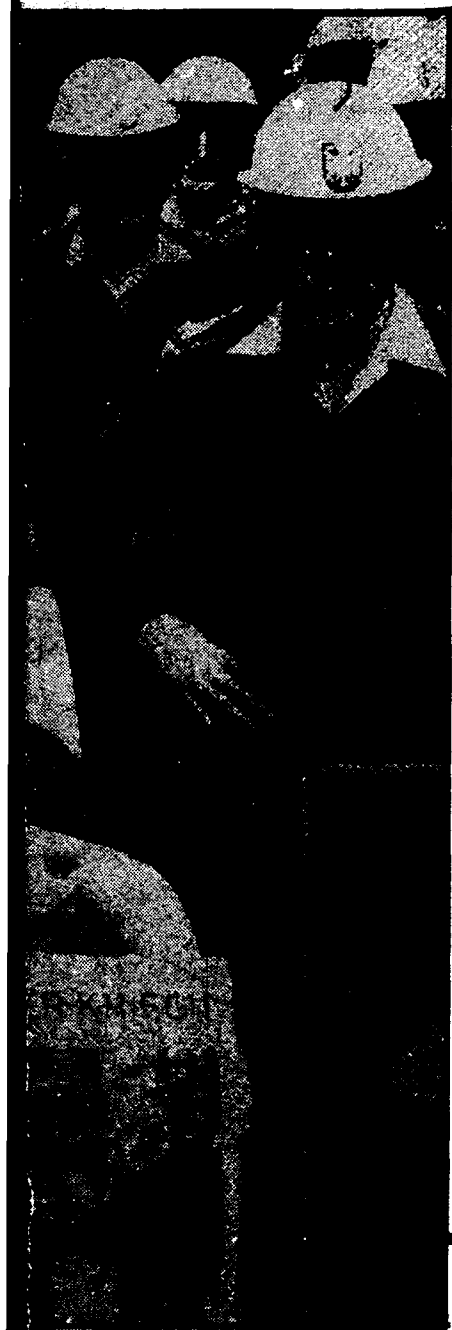
Lloc

Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, C/ de València, n.º 244.
Barcelona-7

**Els objectors
han sortit
moltes
vegades
al carrer
per defensar
la seva
opció**

qualsevol motiu. El servei civil tenia la mateixa durada que el militar i no se cenyia només a la protecció civil. Contemplava la possibilitat del treball al tercer món, amb marginats, etc. "Nosaltres —ens diu Xavier Aranda— estàvem més d'acord amb el projecte del PSOE. Veurem, però, si ara que són al govern continuen defensant les mateixes tesis o han de fer

concessions".

Ara, sembla que abans de l'estiu entrarà a les Corts la Llei del Servei militar que reconeix el dret d'objecció. El reclutament dependrà de l'administració civil, amb la qual cosa els objectors no estaran subjectes a l'estament militar. Més endavant, es regularà la llei d'objecció. De moment, la situació és aquesta: la Constitució reco-

neix el dret, però no hi ha cap regulació.

Motivacions

Ja hem fet esment de les motivacions religioses per a l'objecció. A més d'aquestes, n'hi ha d'ètiques i de polítiques.

En relació a les primeres, Einstein afirmà que el desenvolupament de la tècnica als nostres dies fa esdevenir el postulat ètic de la pau una qüestió de supervivència per a l'actual humanitat civilitzada. Aquests objectors pensen que la humanitat s'està autodestruïnt amb l'actual cursa d'armaments i s'esgarrifan de pensar que les despeses relacionades amb el

sector militar serien suficients per guarir de la desnutrició i la malaltia a molts milers de persones.

L'objecció política es podria concretar en dues postures: la negativa a servir un exèrcit d'ocupació nacional o un altre considerat com a imperialista.

Tomàs Punfí

Pepe Beunza, primer objector de l'Estat Espanyol:

Lluito per al desarmament

Pepe Beunza fou el primer objector de l'Estat Espanyol perraons polítics. Es declara també "el primer objector catòlic", no per sentir-se'n plenament, sinó perquè tots els precedents eren dels Testimonis de Jehovà o evangelistes.

El nom de Pepe Beunza fou conegut l'any 1971 quan, després d'una preparació ideològica, psicològica i física esdevingué el primer objector de consciència de l'Estat Espanyol per raons polítiques. Referent a l'Objecció de consciència, hi havia precedents: els testimonis de Jehovà i els evangelistes. Els motius d'aquests, però, eren externs a la política. El nostre entrevistat obtingué una formació cristiana en la seva infantesa i es declara "El primer objector de consciència catòlic", tot i que abandonà la religió quan a la presó de Jaén el capellà castrense es negà a donar-li la comunió.

Pepe Beunza va ser el primer objector de consciència catòlic a l'Estat espanyol. Es jugà 18 anys de la seva vida per defensar el dret a l'objecció.

La seva idea era donar publicitat a l'alternativa de l'objecció de consciència, "com a opció personal". El principal missatge que Pepe Beunza vol donar desde la seva experiència és que els catòlics haurien de fer objecció de consciència. "La idea per la qual jo lluito —afirma— és el desarmament. Aquest, ha de començar per un mateix." Creu que la actual cursa d'armaments és esfereïdora i que la bomba atòmica no és un arma de dissuasió sinó una amenaça real. Ens explica que ell no volia deixar de donar un servei a la societat i n'escollí un de civil.

El Concili Vaticà II deixà ben clar aquest punt a la Constitució Gaudium et spes, capítol V: "També sembla raonable que les lleis tinguin en compte, amb sentit humà, el cas dels que es neguen a prendre les armes per motius de consciència i accepten al mateix temps servir a la comunitat humana d'una altra forma".

Una experiència de més de tres anys

Com ja hem dit, Pepe Beunza es preparà a fons abans d'anar a la

caserna "Sabia —diu— què era la repressió i havia après a practicar el dejuni i el ioga. També vaig estudiar artesania, flauta... de cara a la solitud d'una garjola. La creativitat manual allí ajuda molt". Es feu un reconeixement psiquiàtric per saber si el seu estat mental resistiria les proves d'emprisonament i per demostrar que estava bé. S'intentà convèncer al màxim de la seva idea de la no-violència. Viatjà a Europa per conèixer grups d'aquesta ideologia.

Per la seva negativa a fer el servei militar, passà consells de guerra, uns 2 anys a diferents presons i finalment 15 mesos al "Batallón Disciplinario" del Sahara. Ell creia i creu en el servei civil com un préstec tan equitatiu a la societat com fer la "mili". Per això, després de complir la primera condemna, treballà en una guarderia del barri valencià d'Orriols i en una escola nocturna d'alfabetització d'adults. La seva postura desconcertava perquè no se'l podia anomenar terrorista ni comunista. Recorregué 10 presons i quant això ens diu: "Tots els militars em volien convèncer"

Com a resultat del gest de Pepe Beunza, la societat tingué un coneixement més ampli del tema, tot i que no hi hagué gaire gent que es decidís immediatament a fer-se objector. Abans que ell sortís del "Batallón Disciplinario", tres xicots més havien optat per l'objecció. És destacable també la campanya pel seu alliberament que es féu a França i a altres indrets d'Europa. Joan Baez i una pancarta de 20 metres a Notre Dame de París parlaren d'ell. Recordem també el restringiment dels 18 anys als 3 de presó per l'Objecció de consciència.

Després de sortir de l'anomenat batalló, s'ha dedicat durant 10 anys a difondre aquesta alternativa de l'objecció de consciència pel servei civil i el seu cas concret. Declara que "en aquests moments el tema es troba en una fase d'espera" que fa que s'hagi "adormit una mica la polèmica".

Actualment Pepe Beunza és perit agrícola. S'interessa per l'ecologia i té contactes amb grups d'aquesta ideologia així com amb grups d'objectors de consciència.

P. Puig

Madrid

Les comunicacions socials al servei de la Fe

MADRID.— Uns cinquanta delegats diocesans religiosos dels Mitjans de Comunicació Social, s'han reunit en la Casa de l'Església, de Madrid, per a estudiar com les comunicacions socials poden posar-se al servei de la fe.

Després de la presentació del temari per monsenyor Buxarrais, monsenyor Montero va informar àmpliament als assistents sobre les activitats de la Comissió Episcopal del Mitjans de Comunicació Social, extenent-se en els treballs fets per la CEMCS per al sanejament econòmic de COPE (Cadena d'Ones Populars Espanyoles) i de la seva legalització com a empresa privada de ràdio, així com en l'esforç que ha suposat aconseguir el seu funcionament en cadena a través de les 45 emissores de la xarxa.

Quan a Televisió Espanyola, monsenyor Montero va informar que la CEMCS ha aconseguit que es prenguin més seriosament "El Dia del Senyor", que ara ja s'està transmetent en directe des de comunitats concretes i que s'hagi posat en antena el programa religiós "Poble de Déu", espai dirigit pel sacerdot periodista Martín Descalzo. També va manifestar la seva esperança que els altres programes religiosos "Testimoni" i "Últimes preguntes" començaran aviat a emetre's.

També va informar monsenyor Montero de la participació activa de la CEMCS en simposis europeus que estudien temes relacionats amb el seu objectiu.

"Els cristians no podem romandre passius davant un desafiament moral de tals proporcions", diu el bisbe de Ciudad Real, monsenyor Torija

Reaccions unànimes en l'episcopat espanyol

Els bisbes insisteixen en què l'avortament és un crim

MADRID.— Davant el projecte de llei de despenalització de l'avortament, els bisbes espanyols —a part del document que ha fet públic la Comissió Permanent— escriu contínuament amb insistència que l'avortament és un crim.

Així el bisbe de Cadis, monsenyor Dorado, manifesta que "no podem callar ni romandre indiferents quan es pretén despenalitzar l'avortament per tractar-se d'una llei «contrària al dret fonamental de tot home», el dret a la vida, que comença des del moment de la fecundació".

"Legalitzar l'eliminació del fill per les complicacions que comporta —conclou el bisbe— constitueix un gest d'individualisme insolidari i egoista que solament podria justificar-se des de l'hedo-

nisme de la societat de consum, i des d'una concepció de la llibertat que se'ls nega als més febles".

Pel bisbe de Sòria, monsenyor Cardenal, "la defensa de la vida humana és un imperatiu, no solament de la moral cristiana, sinó de tota ètica humana", perquè "el dret a la vida és anterior a qualsevol plantejament polític o jurídic".

Y "allò que constitueix un veritable motiu de preocupació és el canvi de mentalitat —diu el Prelat de Sòria— i la pèrdua consegüent de la sensibilitat espiritual, moral i humana per veure en tota la malfícia i gravetat aquests atropellaments i violacions de l'ordre moral". Després de denunciar les campanyes per a confondre la legalitat amb la moralitat, l'abús de "xifres molt altes sense cap objectivitat", proclama que "no hi ha

raons vàlides per a destruir la vida humana innocent. El respecte a ella ha d'ésser sempre absolut i incondicional".

Per la seva part, monsenyor Torija bisbe de Ciudad Real, nega que la despenalització de l'avortament sigui un progrés social i afegeix:

"Jo sé que vosaltres —escriu als seus diocesans— no necessiteu que us adverteixi sobre la inconsistència dels arguments amb què pretenen alguns atenuar la gravetat de l'avortament". "El dret a la vida —afegeix— es tan fonamental que ha d'estar legalment salvaguardat. Una societat en la qual aquest dret no es suficientment protegit està en perill d'enfonsament".

Monsenyor Torija assenyala les contradiccions d'una societat que legalitza l'avortament en nom de la llibertat i conclou: "Davant un desafiament moral de tals dimensions, els cristians no podem romandre passius".

El bisbe de Plasència, monsenyor Vilaplana, partint del fet que "la vida humana és un do de Déu", afirma que "l'avortament provocat és un greu crim moral" i l'obligació de no atemptar contra la vida és "una convicció universal de la recta consciència". Per monsenyor Vilaplana l'avortament suposa "una discriminació iniqua" entre els nats i els nonats, i un catòlic "no pot afavorir una campanya d'opinió a favor de lleis avortistes".

Sevilla

Religiosos per la Justícia a Andalusia

SEVILLA.— Amb el lema "Religiosos per la Justícia a Andalusia" se celebraran a Sevilla unes jornades regionals d'estudi per a religiosos i religioses d'Andalusia. Aquestes jornades, que estan organitzades per la Conferència femenina, se celebraran en la setmana de Pasqua els dies 8, 9 i 10 d'abril en el col·legi de les irlandeses de Sevilla.

La primera ponència que tractarà sobre el tema "En quina Andalusia som", serà presentada pel president regional de Caritas Espanyola, José María Cano, i pel delegat episcopal de Caritas Diocesana de Sevilla, Leonardo Castiello.

La segona ponència, "Aportació dels religiosos a la solució de la problemàtica andalusina", serà presentada pel pare Antonio Calero, S.D.B.

Cada una de les ponències serà estudiada en els tres nivells d'acció pastoral dels religiosos i religioses: educatiu, sanitari i d'acció social. Aquestes jornades de treball del 1983 volen ésser continuació i concreció dels estudis d'aquella Setmana.

Osca

Monsenyor Osés: "El cristià ha d'acollir la llei per viure la seva identitat"

OSCA.— "No podem dir que avui la llei i la cosa jurídica tingui bona premsa en bastant de sectors de la societat. I penso jo, que menys encara les lleis eclesiàstiques dins de certes persones i grups de la nostra Església. ¿Per què es dona aquesta espècie d'al·lèrgia o fins i tot, de refús de la llei?" es pregunta monsenyor Osés en la seva Orientació cristiana amb motiu de la promulgació del Nou Codi de Dret Canònic.

El bisbe es respon que alguns ho fonamenten en el sentit, que l'home és lliure i alliberat per Crist i, en conseqüència, les lleis de l'Església són atemptatòries contra aquesta mateixa llibertat. I adverteix que, darrera d'aquesta mentalitat, hi ha una sèrie de simplificacions.

És veritat —afegeix— i així hem de reconèixer-ho que amb el pas de la història, l'Església ha incorregut en excessos jurídics que han sofocat amb massa i minucioses lleis els comportaments dels batejats... Però no oblidem que l'Església és la comunitat instituïda per Jesús i que l'Església ha rebut d'Ell la potestat de regular els diversos

serveis i tasques que serveixen a l'Evangelitització així com la d'ordenar el paper dels diversos membres del Poble de Déu i les condi-

cions en què s'ha de realitzar la missió".

Conclou el Prelat saludant l'aparició del Nou Codi.

Cadis

Situació moderadament optimista en el Seminari

CÀDIS.— Presenteu sense timidesa la vocació sacerdotal com un projecte de vida apassionant i urgent, ha demanat el bisbe de Cadis en una carta sobre el Dia del Seminari.

Comentant el lema d'aquest any: "Va arriscar la seva vida per a tothom. I tu ¿Per què no?", el bisbe de Cadis destaca que també els homes d'avui, continuem sentint la crida adelerada de Jesús en veure tants homes despullats i abatuts.

Parlant més concretament de la Diòcesi de Cadis, monsenyor Dorado escriu: "La nostra diòcesi es troba en una necessitat urgent de vocacions sacerdotals. Però hi ha signes d'esperança. S'observa per tot arreu un creixent interès dels joves per Jesucrist i per l'Evangeli. I el moment actual del nostre Seminari és moderadament optimista: en aquest curs he ordenat cinc nous sacerdots i, hi ha dinou joves estudiant teologia. I uns altres vint-i-cinc es preparen en el nostre pre-Seminari per a ingressar quan sigui el seu temps en el Seminari Major".

EE.UU.

Encara que sembli increïble

Els seguidors d'un gurú indi controlen una ciutat

ANTELOPE (EE.UU.).— El passat mes de gener, Antelope, una vila de l'Estat d'Oregón, ha esdevingut Rajneeshpuran: la secta religiosa del gurú indi Bhagwan Shree Rajneesh ha pres totalment el control d'aquesta localitat malgrat l'oposició de la població d'origen.

Després de les darreres eleccions municipals, una deixeble del guru, la senyora Ma Prem Kamura, ha estat elegida alcaldessa sense dificultats, gràcies a l'arribada massiva d'adeptes del gurú, actualment dues vegades més nombrosos que els habitants d'origen.

Però la comunitat corre el risc de veure's separada del seu fundador. Els serveis de la immigració americana acaben de refusar-li l'estatut de resident permanent als Estats Units amb el pretext que ha fet vot de silenci.

Segons la llei, aquest estatut no pot ésser negat a un mestre religiós que ensenyi fa almenys deu anys, però la puntimrada administrativa no reconeix el silenci com a mètode d'ensenyament. Els seus

fidels, pels quals aquest refús és ofensiu i més considerant el mal estat de salut del guru, han decidit interposar apel·lació.

El guru instal·là aquesta comunitat a Oregon el 1981, adquirint una finca de més de 30.000 hectàrees prop d'Antelope. Poc a poc, els seus deixebles, barbuts, vestits amb hàbits vermells i carregats d'amulets a imatge del seu mestre, han envaït la vila adquirint immobles, magatzems i també l'església.

Com que la secta és pròspera, molt pròspera, ha invertit uns vint milions de dòlars en aquesta nova comunitat. Els seus adeptes, que són més de 250.000 escampats per Europa i Amèrica, procedents la major part de medis benestants, en convertir-se, fan lliurament de tots els seus béns.

Shree Rajneesh és una figura religiosa controvertida. Originari de Pona, a l'oest de l'Índia, el guru és un apassionat dels Rolls Royce (en posseeix 22 els vidres dels quals són a prova de bales) i li agrada dormir sobre tapissos orientals de gran valor.

El Salvador

En el segon aniversari del seu traspàs

L'assassinat de monsenyor Romero, serà dut al cinema

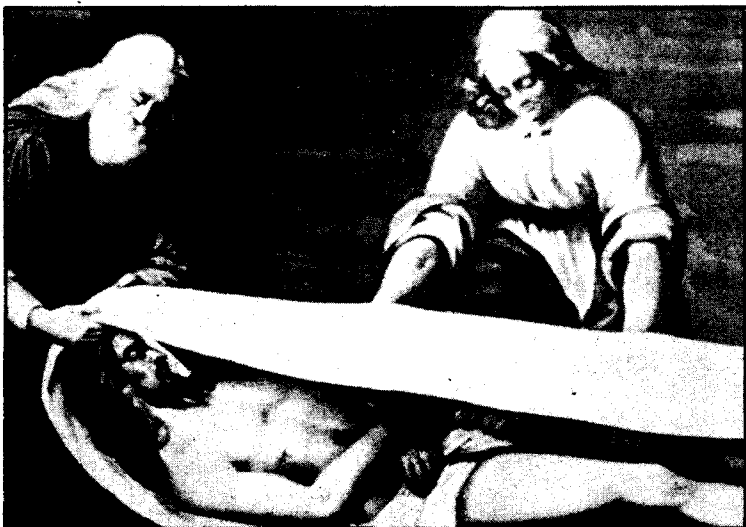
ROMA - SAN SALVADOR.— La mort dramàtica de l'arquebisbe de San Salvador, monsenyor Òscar Arnulfo Romero, serà duta al cinema i a la petita pantalla d'aquí a pocs mesos per especialistes de la radiotelevisió italiana (RAI). La versió cinematogràfica, que tindrà per títol "L'estació de les pluges", s'endinsa en la història recent del poble salvadoreny i en l'assassinat esdevingut el març del 1980 a través de les experiències narrades per un periodista. Domenico Campana, director responsable

del rodatge, declarà a la conferència de premsa que seguí la presentació del projecte a Roma que "la pel·lícula tractarà de subratllar els sofriments històrics per damunt fins i tot dels personals".

Integren el repartiment, entre altres actors coneguts, Ivo Garrani en el paper de monsenyor Romero, Christopher Connolly —decidit adversari de la intervenció dels Estats Units a El Salvador—, Laura Morante i Simona di Domenica. La part televisiva de les filma-

cions serà transmesa a Itàlia, en capítols, pel primer canal de la RAI. D'altra banda, cal informar que el president d'aquesta entitat oficial italiana de televisió ha estat a Madrid, on va blasmar les relacions de la comissió parlamentària de control de la radiotelevisió i la RAI. "Aquestes relacions no són gens fàcils", va dir. Sergio Zavoli ha fet la seva visita a Madrid acompanyat del director general de la RAI, Biagio Agnes, per a prendre contacte amb els seus homònims espanyols.

Itàlia

La relíquia es venera a Torí

L'ex-rei d'Itàlia donà el Sant Sudari al Vaticà

ROMA.— L'ex-rei d'Itàlia, Humbert de Savoia, féu donació, al Vaticà, del Sant Sudari de Torí, segons informà el diari romà "Il Messaggero".

El Sant Sudari és la relíquia més preuada del cristianisme. Es tracta d'un llenç de llí que reproduïx la imatge del Salvador i que fou la mortalla amb què fou embolcallat el cos de Crist en ser dipositat al sepulcre. Diversos estudis, amb ús de tecnologia moderna, semblen confirmar l'autenticitat d'aquesta relíquia, que passà a la Casa de

Savoia l'any 1452 i que l'ha conservada fins ara.

L'ex-rei d'Itàlia probablement canvià el seu testament en el seu llit de mort, segons afirma "Il Messaggero" en un comunitat des de Ginebra. Humbert morí d'un càncer ossi en una clínica de Ginebra. La informació sobre el llegat fou facilitada pel duc d'Aosta.

En medis italians es considera plausible aquest gest. "No em sorprèn, perquè la propietat del Sant Sudari sempre ha estat una anomalia", declarà un expert en el tema.

Suïssa

Congregació de les Germanes de Sant Pau

Apostolat per la premsa

FRIBURG (Suïssa).— "La Congregació de les Germanes de Sant Pau (anomenada Obra de Sant Pau) és una congregació religiosa de Dret pontifici. Té per vocació particular viure la divisa llançada pel seu fundador, el canonge Joseph Schorderet: Viure el Crist i aplegar-ho tot en ell per a l'Apostolat de la Premsa en el sentit més ampli de la paraula".

Es amb aquestes frases que s'obren les "Constitucions" que han estat lliurades durant una litúrgia a les Germanes de Sant Pau, de Friburg. Es tracta d'un llibre d'unes 160 pàgines que aplega la "Regla de vida", les "Regles d'aplicació" així com nombrosos documents referents als orígens, la història i la vida de les Germanes de Sant Pau, consagrades a l'Apostolat de la Premsa. Lliurant aquest llibre a les Germanes, en presència de monsenyor Pierre Mamie, Bisbe de Lausana, Ginebra i Friburg, la germana Cécile Jean Boulenger, mare general, ha parlat d'un "llibre de capçalera" que totes les germanes de la Congregació han de llegir, meditar i assimilar sense parar, a fi d'ésser cada dia més "testimonis de Crist, Llum del món, Redemptor dels homes que nosaltres volem anunciar per mitjà de la Premsa".

Referent a l'apostolat, les Constitucions de les Germanes de Sant Pau diuen: "Per les nostres diferents activitats de premsa nosaltres ens posem al servei de Crist i de la seva Església per a aportar als homes el pa de la intel·ligència i anunciar-

los la insondable riquesa de Crist, per tal que Déu sigui en tots, que tot sigui restaurat en el Crist". Per atendre aquest objectiu, les Germanes dirigeixen impremtes, publiquen diaris, revistes i llibres, tenen biblioteques i sales de lectura. Despleguen les seves activitats a Suïssa, a França, Espanya, Itàlia, i diferents països del Tercer Món.

Es comprendrà millor els orígens de l'obra de Sant Pau en els anys setanta del segle passat, si es recorda el context històric de l'Església catòlica a Suïssa en l'època del "Kulturkampf". En un document annex al llibre de les "Constitucions", es pot llegir això: "Col-

pit per l'Esperit de veritat que allibera, Joseph Schorderet vol fer de la premsa —aquesta arma en puixança— una serventa de la veritat i de la fe per a defensar els drets de l'home i l'amenaçada llibertat religiosa. És per això que, el 1er d'octubre de 1871, fundà el diari "La liberté" el nom del qual és, per si sol, un programa. Les seves noves Constitucions, publicades ara, volen ésser un "retorn a les fons de tota la vida cristiana", un retorn a "la inspiració original" de la Congregació de les Germanes de Sant Pau i una posada al dia que ha de respondre "a les noves condicions de l'existència" humana.

RIGOROSA NOVETAT LECCIONARI DE LA MISSA COMENTAT-ANY C

Textos oficials, amb comentaris exagètics realitzats pels membres del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Amb aquesta obra es completa la col·lecció dels tres volums del cicle A, B i C.

Edició realitzada sota la direcció del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, per a la col·lecció "Lletra i Esperit".
Preu de venda al públic: 500.- Ptes.

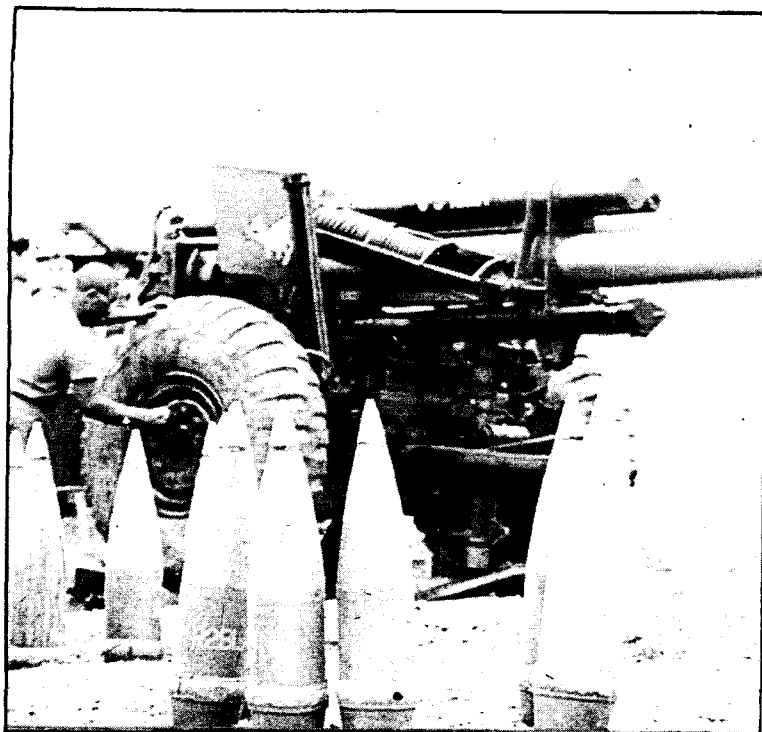
Preu de la col·lecció completa (volums A, B i C): 1.500 ptes.

Comandes a:

EDITORIAL REGINA

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Els flagells de la violència i divisió

Jean-Marie Lustiger,

L'Occident ja no mor de fam

Els homes estaven acostumats a morir de fam. La fam —com la pesta i la guerra— semblava un dels flagells ineluctables del destí de la humanitat. Avui, l'Occident ja no mor de fam perquè ha reeixit a dominar la natura per la seva voluntat de treball, per la seva capacitat de mobilització, per la seva grapa científica i tècnica. L'Occident, ho reconegui o no, deu aquest èxit a la gràcia del cristianisme. És la Paraula de Déu qui li ha revelat que l'univers ha eixit de la bondat creadora de Déu per a la vida de l'home. És la Paraula de Déu qui li dóna l'esperança de saciar-se i qui li assigna com a tasca compartir el seu pa amb el qui no en té.

L'Occident ja no mor més de fam. La humanitat mor encara de fam. Però les raons d'aquesta fam ja no són imputables a la naturalesa o al destí, com si es tractés d'una calamitat que l'home no pot superar. D'ara endavant, les raons de la fam del món resideixen en la nostra voluntat de possessió del món. D'ara endavant, les causes de la fam en el món són fonamentalment en el cor de l'home. Una esperança ha nascut de la fe cristiana: la fam no és ineluctable. Aquesta esperança serà decebuda si els homes no es converteixen. Tant més violentament decebuda com més aquesta esperança podria ésser saciada. I això, d'ara endavant tots els homes ho saben.

La guerra formava part de l'ordre normal de l'existència social

La violència apareixia com una dada constitutiva de la condició humana. En les tradicions de tots els pobles, la guerra formava part de l'ordre normal de l'existència social. Tota societat comportava els seus guerrers. La violència es guarnia de noblesa: infantava els pobles victoriosos i coronava els seus prínceps. La violència criminal entre els homes semblava determinant de llur vida social. Avui encara, molts hi continuen veient una dada necessària de l'adveniment de tota existència personal i de tota existència social.

El cristianisme, des de fa segles, ha fet de la renúncia a la violència una vocació que, encara que considerada excepcional, s'ha escampat entre el poble cristià. És la vocació dels homes i de les dones consagrats totalment a Déu. Així com renuncien al diner, renuncien a les espases, a les armes. Renuncien a llur llibertat civil per tal d'ésser en aquest món els testimonis del Regne venidor. En societats de violència, el cristianisme ha fet néixer la idea que una

lògica que no és la de la violència i de la guerra podia ésser la regla pràctica de les relacions entre els homes i llurs societats: feliços els instruments de pau. L'experiència cristiana ens ha ensenyat que la violència podia esdevenir una temptació, la font del pecat que brolla del cor de l'home. Davant aquesta revelació, les nostres societats estan com esquinçades per la nostàlgia d'una santedat a la qual no poden arribar. Car voler la pau, renunciar a la violència és de fet aspirar a la santedat.

L'Evangeli ha posat al món una esperança de pau que ha fecundat el cor de l'home, que escolta la profecia d'Isaïes segons la qual "les espases es canviaran en relles" (Is 2:4). Jesús ha promès la seva pau: "Us dono la meua pau, us deixo la meua pau, no com el món la dóna" (Jo 14:27). Des d'aleshores, en el cor de les masses humanes, circula un rumor, una esperança que la pau seria possible, que la violència podria ésser apartada. Avui, en les nostres societats, en l'univers d'aquest final del segle XX, som desafiat: aquesta esperança de pau existeix. I, amb tot, sembla impossible de satisfer. La dura realitat de les exigències polítiques serveix de justificació al cinisme on pretén resumir-se la saviesa de les nacions. Hom es troba fins i tot davant una paradoxa més gran: l'exigència de la pau, que és renunciar a la violència, esdevé ella mateixa l'instrument de la violència de les forces antagonistes que les manipulen a llur profit. El món no dóna la pau. Com podem posar la pau al món? Com podem infantar la pau, sinó deixant-nos infantar en el Crist, en l'Esperit Sant i en la misericòrdia?

La humanitat ha viscut les seves diversitats com una experiència desgraciada

Des del Gènesi, la divisió regna entre els homes. La unitat del gènere humà no és tal vegada nostàlgia o utopia? O és l'igual respecte de tots, la comunió en la justícia entre tots? La humanitat ha viscut les seves diversitats com una experiència desgraciada. Amb tot, els pobles, les llengües, les cultures, les nacions són realitats constitutives de la condició humana: són bone, pertanyen a la nostra creació. Igual que cada home pot trobar bell el rostre que Déu li dóna; encara que el nostre del Blanc no es reconegui en el rostre del Negre, encara que la llengua del germànic no és compresa pels francesos, així cada nació pot i ha de trobar bona i bella la seva figura nativa. Però l'experiència constant de la humanitat fou la de les divisions, les quals han fet aparèixer les nostres particularitats humanes com fonts d'incomprensió,

obstacles a la comunió, temptacions d'hegemonia, de rivalitat, d'injustícia.

L'home que s'estima ell mateix fins al menyspreu de Déu, fins al menyspreu dels altres, s'identifica amb la seva particularitat en comptes de rebre-la com una penyora de comunió a la humanitat i al seu Déu.

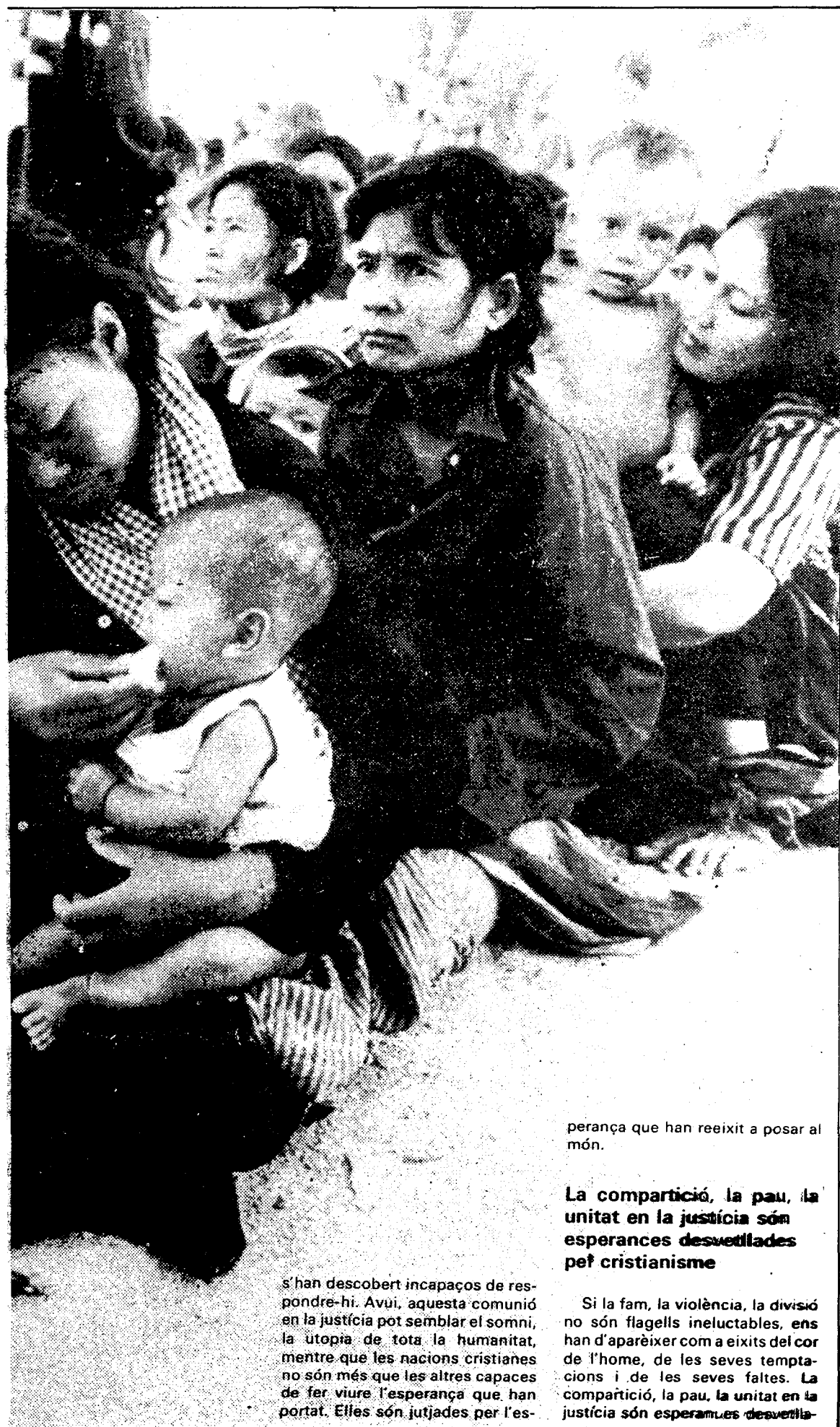
El cristianisme, segons la missió rebuda de Jesús, vol fer deixebles procedents de totes les nacions, alment que no hi hagi més que un sol poble de Déu i un sol Senyor. I fa aparèixer tant més cruelment aquestes divisions que troben llur font en el pecat i engendren el pecat. En el cor de la humanitat dividida el cristianisme ha engendrat l'esperança, que el segle de les llums, l'Aufklärung, va expressar com la d'una societat de les nacions, la d'una pau universal.

En aquesta fi del segle XX, aquesta esperança és per nosaltres el terreny d'una temptació nova. L'experiència cruel dels darrers decennis sembla denunciar com a il·lusoria tota bona entesa en la justícia. Molts se senten temptats d'abandonar aquesta esperança inaccessible a l'home. ¿Es que no cal desesperar d'un ordre jurídic internacional quan, de fet, els imperis governen i llur lògica de violència i de cobejança fa impossible la comunió i la justícia? ¿El cristianisme hauria predicat la il·lusió? També aquí, és desafiat pel ferment de comunió i de justícia que ell mateix va introduir al món.

La fe cristiana ha engendrat una esperança, al mateix temps que els cristians, com tots els homes,

renovació del món

humanitat: fam, en el pensament de Arquebisbe de París

perança que han reeixit a posar al món.

La compartició, la pau, la unitat en la justícia són esperances desvetllades pel cristianisme

s'han descobert incapaços de respondre-hi. Avui, aquesta comunitat en la justícia pot semblar el somni, la utopia de tota la humanitat, mentre que les nacions cristianes no són més que les altres capaces de fer viure l'esperança que han portat. Elles són jutjades per l'es-

Si la fam, la violència, la divisió no són flagells ineluctables, ens han d'aparèixer com a eixits del cor de l'home, de les seves temptacions i de les seves faltes. La compartició, la pau, la unitat en la justícia són esperances desvetlla-

des pel cristianisme. Aquest predica encara als homes que són **els fills d'un mateix Pare**. Té per missió fer conèixer a totes les nacions **el mateix Déu**. Vol aconseguir l'esperança donada a Israel que tots s'uneixin en l'adoració del Déu únic. Allò que els profetes van proclamar com una esperança i com una promesa, l'Església ho rep com la seva missió.

Però quin és el destí d'aquesta esperança? Quin és l'acompliment d'aquesta promesa, en un món on regna la mort? Nosaltres érem a Europa els hereus d'una esperança d'una comunitat en el coneixement del Déu únic i veritable, i hem experimentat les divisions religioses, la separació entre l'Església i Israel, les disputes entre cristians d'Orient i d'Occident, entre la Reforma i el catolicisme. Aquestes divisions no són pas el desplegament natural d'una pluralitat de dons: són l'experiència d'un esclatament. La fe ens mostra en aquest drama una falta, tant més gran com més atempta a la unitat més íntima i més alta: la de l'amor de Déu. El cristianisme continua predicant la unitat i avivant l'esperança d'una comunitat que apareix cada vegada més inaccessible. Tot denunciant l'odi religiós la fe cristiana no fa córrer als homes el risc de la desesperació?

Estem temptats, per a conjurar aquest risc, de reduir la unitat esperada dels fills de Déu a un projecte que sigui humanament realitzable. O bé estem temptats de somniar-la en una utopia que estigui a la mesura del desig humà. Però, a fi de comptes, estem temptats de renunciar, estem temptats de decretar que l'esperança cristiana és vana. Estem temptats de no creure més que el Crist fa un sol poble d'Israel i de totes les nacions. Estem temptats d'imaginar que l'esperança decep perquè no hem estat capaços de realitzar-la i perquè ens revela el nostre pecat.

L'esperança no decep. Car dona testimoni que Déu és ric en misericòrdia. La fam, la violència, la divisió, l'odi religiós són faltes del cor de l'home. Amb tot, la compartició, la pau, la justícia i la concòrdia no són il·lusions. Però, si l'home es condemna, Déu és més gran que el seu cor. Si l'home és incapaç d'acomplir les promeses, de respondre a l'esperança, Déu ve al davant d'ell. És vers ell que cal que ens girem. És a Déu que cal convertir-nos

Les nostres esperances impacients es tanquen sobre l'egoisme dels nostres desigs, sense obrir-se a la paciència de Déu

Fracassem a nodrir el món. Fracassem a assegurar la pau. Fracas-

sem a suscitar la concòrdia entre els cristians, entre tots els homes que cerquen Déu a les palpentes. Car les nostres esperances impacients es tanquen sobre l'egoisme dels nostres desigs, sense obrir-se a la caritat "que tot ho excusa i tot ho suporta" (1C 13:7), la caritat de Déu el nostre Creador i el nostre Redemptor.

La història d'Europa, l'experiència d'aquests darrers decennis, tant si es tracta de liberalisme i de la seva anarquia, del nazisme i de la seva barbàrie, del comunisme i del seu imperialisme, porten les marques d'aquesta esperança desfigurada. L'ambició d'Europa, fins en el seu abast universalista més generós, ha deformat l'esperança de justícia i de pau en utopies o en messianismes temporals. Esperant allò que és impossible a l'home, hem desesperat d'ell, sense creure en allò que és possible a Déu. La nostra impaciència egoista fa il·lusòria la conversió al Déu de l'esperança. Si imaginem deturar el temps i fer passar instantàniament l'home pecador en la transparència d'una injustícia i d'una pau temporals, refusem la història.

L'Eternal, el Déu vivent, ha acceptat la història en el do que li ha fet del seu Fill i de l'adopció. El nostre temps i la seva durada són espiritualment l'expressió de la paciència i de la saviesa de Déu; són també el temps de la passió del seu Fill en els seus membres, l'espai en el qual la promesa s'acompleix, en el qual la salvació es realitza.

La nostra impaciència ignora les pauses que Déu deixa a la llibertat de l'home, per a confessar-se pecador i reconèixer la misericòrdia que guareix les seves ferides i li torna l'esperança. Hem oblidat la ciutat de dalt: com podem convertir a Déu les nostres ciutats terrestres? Oblidem l'eternitat del Déu d'amor: com podria ésser la nostra història portadora de la seva caritat? No tenim més esdevenidor si Déu, en el darrer dia, no ens reserva res. No hi ha història, si no hi ha elecció, i allò que fonamenta l'elecció és el seu terme diví, escatològic. El temps de l'home i de la seva llibertat, el temps del seu pecat i de la seva feblesa es desplega entre l'elecció i l'acompliment de les promeses. Per això el temps de l'home és també el temps de la misericòrdia i de la salvació de Déu.

Avui, el Déu vivent i veritable ha vingut fins a nosaltres: la seva eternitat apleix el nostre temps, en el temps perdut de l'home està obert el temps de la misericòrdia eficaç del Crist. S'ha acomplert el temps.

(De "Radar")

La Bíblia de Jaume de Montjuïc

Les lletres catalanes començen llur volada el 1285, quan Alfons II encetà el seu regnat, als vint-i-tres anys. El seu pare Pere II el Gran, per ser gran en tot, procedí assenyadament en l'educació dels seus fills, fent-los dignes de tant gloriós passat. El gust per la literatura es encara més remarcable en un sobirà com Alfons, en l'edat que sembla hauria de decantar-se més aviat vers les frivolitats. Sorpren, però l'extrema cura amb la qual atengué la bona administració pública i privada, i, les relacions diplomàtiques amb els regnes de l'Orient.

Nadal 1287

El rei Liberal passà aquell Nadal a la Çuda de Lleida. La contemplació de les extenses hortes al peu del mirador, no el distraueren de pensar en les coses de l'esperit. Tal volta, les celebracions litúrgiques de la diada oficiades a la Seu, i l'anomenada que gaudien les traduccions bíbliques a les llengües romàniques, singularment la francesa, desvetllaren en el novell rei el desig de tenir-ne una en la seva parla.

El mateix dia expedí dues ordres. La primera adreçada a Pere Marqués, dient-li com enviava Berenguer Füllit expert calígraf a Barcelona, perquè passés en net el text de l'esdevinidora Bíblia catalana, i, deixés els espais destinats a les miniatures. Manà que li fossin lliurades les coses que li calien per tirar endavant la seva obra i els vestits, a compte de l'erari reial, com era costum de fer-ho per a tothom que treballava a la casa. La segona disposició dictada, la dirigí al seu conseller Jaume de Montjuïc, jurisconsult barceloní de gran competència. Entrat en anys i en experiència, coneixia bé el francès i Alfons el va escollir per a girar els Llibres sagrats.

La traducció

Entre d'altres afers palatins, el traductor era procurador reial. No estava pas sobrat de temps per dedicar-se de ple a una tasca tan delicada i tenir-la enllestida aviat. L'afar és resolgué amb la col·laboració de dos minyons els quals guiats sempre per Montjuïc no van fer altra cosa, i seguien encara treballant tot el 1290, però abans de finir l'any morí Montjuïc. És versemblant que l'obra restà acabada el 1291, just a la mort del rei Alfons.

Els traductors empraren com a text principal per fer la novella versió, la Bíblia francesa traduïda el 1235; però al mateix temps varen fer servir un text llatí més o menys semblant als que eren en ús a París, i potser, encara tingueren a la vista algun còdex provençal de l'Escriptura.

Us de la Bíblia catalana

En aquell temps, els llibres eren un patrimoni quasi exclusiu de la clerecía, els potentats i dels intel·lectuals. Pel que hem trobat, sembla que la circulació d'aquesta Bíblia és limitada a les classes esmentades.

Antoni Rubió i Lluc publicà un recull de Documents per la història de la cultura catalana mig-aval (Barcelona, 1907-21), el qual permet d'esbrinar per damunt l'ús que es va fer d'aquesta obra.

Una declaració de Jaume II, datada el 23 de novembre de 1319, diu haver rebut diversos objectes de l'infant Jaume "entre els quals, una Bíblia en romanc". Una carta de Pere III, escrita el 28 de juliol de 1339, en la qual demana a fra Sanç d'Aragó una Bíblia en romanc, i, el 11 de febrer de 1351 reclama a la seva cunyada la comtessa d'Urgell, vídua de l'infant Jaume "aquella Bíblia que es escrita en vulgar cathala", la qual hom identifica amb la traducció de Montjuïc. L'infant Joan l'Amador de la Gentilesa, a precs de la seva germana Eleonor, la reina de Castella, li notifica la tramesa d'una Bíblia catalana, l'1 d'agost de 1382; i el 17 de novembre del mateix any despenyora "una Bíblia que es un romanc en dos volums". El 4 de febrer de 1398, el rei Martí demana els dos volums de la Bíblia que estaven al seu arxiu. I, darrerament, hi una carta d'aquest sobirà dirigida al comendador Cantavieja, del 31 de maig de 1402, demanant-li una Bíblia en romanc.

Aquestes son algunes dades que poden donar-nos una idea sobre l'ús d'una obra cabdal, la qual ha estat designada com la "primera Bíblia catalana".

Pervivència d'aquella Bíblia

D'aquella antiga versió medieval se'ns conserven només alguns manuscrits, si bé fora de casa nostra.

A la Biblioteca Nacional de París, hi ha:

* Un Nou Testament en lletra del segle XIV (Ms. Esp. 486) que conté, ultra la carta de sant Pau als de Laodicea que també figura en alguns manuscrits provençals, algunes coses estranyes com una Vida de Jesús apòcrifa, i, l'epístola de Jesús sobre l'altar de sant Pere a Jerusalem.

Antigament el manuscrit havia estat propietat de la família Lesdiguières. Després fou sostret a Tous pel célebre bibliopirata, i a la fi, retornat a França per Leopold Deslile.

* Una Bíblia sencera, l'única completa en català que resta de l'Edat Mitjana, en tres volums "in folio" (Ms. Esp. 2-4); dels quals, dos són del Vell Testament i un del Nou, que en algunes parts dona un text revisat.

L'hispanista llenguadocià Raymond Foulché-Delbois, transcriví el Cant dels cants, i amb aquest títol el publicà el 1906. Aquesta obra magnífica, recull el text antic amb tots els seus detalls.

* Un còdex (Ms. Esp. 5) copiat per Antoni Satorra, el 1461. Conté el Pentateuc, els llibres històrics, hagiogràfics, Job i els Salmos.

Al Museu Britànic de Londres, és conserva:

* Un volum (Ms. Eg. 1526) que té els mateixos llibres del còdex anterior. Fou copiat per un tal Marc, el 1465, i posteriorment, revisat pels inquisidors Johanni Parlamentario i fra Bernardus.

Primer havia estat propietat de Caumont, i, el 1851 va ser comprat a P. Rolandi.

Aquests manuscrits, en general, donen un text molt semblant i és versemblant que són textos revisats de la versió produïda per Montjuïc i els seus col·laboradors. Estan bellament il·lustrats i decorats, i eren més adients per ser admirats com a obres artístiques que no pas destinats a la divulgació i a la reflexió de la Paraula de Déu.

El 1910 Mn. Josep Gudiol i Cunill, bibliotecari i conservador del Museu Episcopal de Vic, publicà: Una antiga traducció dels Quatre Evangelis (Còdex del Palau). És la transcripció d'un manuscrit atribuït a la primera meitat del segle XV, el qual es conservava a l'arxiu

(Foto. Museu Britànic de Londres.)

BIBLIA CATALANA (Ms. Eg. 1526). Al primer full del Gènesi, hi ha una miniatura que té l'amplada de la columna la qual vol representar Déu en la seva glòria, dintre una mandorla de foc, envoltat d'estels i assegut damunt les aigües. Els medallons circulars corresponen als dies de la creació. Endemés, figura una bellíssima caplletra il·luminada al començament del text, i, una gran orla amb predomini del fullam i les flors poc estilitzades que envolten les columnes. Al bell mig de l'orla, podem veure un escut amb capella damunt camp blau i creu blanca.

del Palau barceloní dels comtes de Sobradiel, però desaparegué després de la revolta militar del 1936.

En principi, bé que dubitativament, Mn. Gudiol és decantat a suposar que el text podria ser el de la Bíblia valenciana, versió de Bonifaci Ferrer impresa el 1477-78, abans

que l'inquisidor Jaume Borrell la revisés. Però un estudi comparatiu publicat per Pere Bohigas i Balaguer, palesa que el text que serví per fer la transcripció, era una còpia, potser recensional, de la versió sirigida per Montjuïc.

Joan González i Pastor

Salvador Torres, sacerdot, 40 anys

"L'educació ha de passar per una vessant molt humana"

Vaig entrar a La Conreria el setembre del 1949. Sempre havia associat el despertar de la meua vida cristiana a la possibilitat d'ésser prevere. Un marc de família i vivències cristianes al sí de la parròquia de Santa Maria de Vilafraça façonaren sens dubte la meua vocació d'infant. I ja em teniu al Seminari d'aleshores amb la il·lusió d'un noi que emprèn un llarg camí.

D'aquella època en guardo una colla de records, alguns més o menys pintorescos: com el Sr. Nofre, el fred, l'arròs a la gaveta o el formatge americà, l'equip complet de sotana, faixa, bonet i esclavina... amb una possible sobredosi de "pràctiques" de pietat pròpies de l'època. Però recordo també

molts altres aspectes que deixen positiu: la serietat de l'estudi, la bellesa de la natura de La Conreria amb la frondositat del Vallès i la llum del Maresme, l'entrenament a una vida austera, el coneixement vivencial de la diòcesi mitjançant els companys que provenien de tots els indrets del bisbat. Per a mi començaven a dir-me "algo" els noms de Terrassa, Mataró, Granollers, etc. També recordo el testimoni d'afecte i entrega sacerdotal d'alguns mossens.

I avui, què pot ésser encara el Seminari Menor? Els especialistes deuen donar-hi voltes sobre com encertar en l'enfocament d'una institució així, tenint en compte tots els factors que hi juguen ara i aquí.

Jo humilment m'atreveria a dir que no crec arribada l'hora de la liquidació. Es deu poder dibuixar un projecte que conjugui l'estada freqüent amb la família i la vida pròpia del centre. Em sembla que el tipus d'educació hauria de passar per una vessant molt humana, normal i serena dels nois juntament amb una vida cristiana en-grescadora, estimulante i festiva.

Molts preveres d'avui hem passat pel Seminari Menor dels anys quaranta. Oidà també el Seminari dels anys vuitanta encertés a promocionar una part dels preveres que tant necessita la diòcesi de Barcelona.

Mn. Salvador Torres

A TERRA SANTA

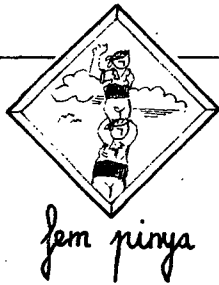
Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXII Peregrinació.

Primera quinzena d'agost. Places limitades. (Mínim 25 places. Màxim 45)
12 dies de durada. Hotels de 4 estrelles.
Inscripció i informació:

Comissariat de Terra Santa PP. Franciscans
Santaló, 80. Tel. 209 23 88.
Barcelona-21

Crònica Castellera

La Pinya

Si bé fa uns dies, donàvem un repàs al nodrit lèxic casteller, recordant, si més no, la varietat de construccions castelleres, avui voldria parlar de totes aquelles persones que mai no surten a les fotografies, però que el seu esforç es importantíssim per tal que el castell es mantingui ferm. Em refereixo als castellers que formen la pinya, una pinya, que, no us penseu pas que sigui qüestió d'aglomerar homes, ja que cada casteller té designada una feina a dur a terme; perquè, com he dit abans, el castell es mantingui ben fermat des de baix, aquestes són les feines a desenvolupar dintre una pinya castellera:

* El baix: Es l'home, que aguanta tot el pes del castell; sobre les seves espatlles puja el segon.

* El contrafort: És l'home situat darrera del baix i la seva missió és procurar que el castell no es deformi; el seu pit toca al baix.

* Les agulles: Aquests es posen encarats als baixos; un cop el segon és dalt li subjecten les cames per sota genoll.

* Les crosses: És el suport del baix, la seva espatlla està en contacte amb l'aixella del baix, i el cap entre l'agulla i aquest.

* Els daus: Són els homes que se situen darrera dels crosses, de forma que un dau

lliga la crossa dreta d'un baix i la crossa esquerra de l'altre baix; els daus es situen agafant les faixes de cada contrafort.

* Les primeres mans: Són els homes que fermen el segon per les cuixes. Hi ha dos tipus de primeres mans: les mans laterals i les primeres mans pròpiament dites; els primers agafen el segon pels cantons i els últims pel darrera.

Aquestes són les feines elementals per a formar una pinya. Malgrat tot, la resta de castellers lliguen un gran cordó per tal que la pinya no es pugui obrir o deslligar-se. Aprofito aquesta avinentesa, ja que parlem de la pinya, per donar un petit consell a totes les persones no castelleres i que es posen a qualsevol pinya, fet també important per al castell per allò de la comunicació castellera amb el poble. Els rellotges, braçalets, ulleres i objectes que poden fer mal en cas de llenya que es deixin fora de la pinya, que es col·loquin d'una forma ordenada i escoltin les indicacions dels altres castellers i sobretot que es posi el cap ben acotat, sense mirar el castell. D'aquesta manera evitaran que ningú prengui mal.

Eloi Roca

Cuina

Pollastre amb formatge

Un pollastre d'1'5 kg.
2 cullerades de mantega
un raget d'oli
2 cullerades de mantega
2 cullerades de farina
1/2 litre de brou
1 rovell d'ou

50 gr. formatge ratllat
herbes pel brou
1 fulleta de llorer i farigola
1 gra d'all
1 ceba petita
un raget de xerès sec
3 cullerades crema de llet

Prepareu un brou posant en una cassola 1 litre i mig d'aigua; les herbes del brou tallades petites, la fulleta de llorer, la farigola, el gra d'all, la ceba i els menuts del pollastre: ales, coll, potes i pe-drer, les potes es pelen posant-les un moment a l'aigua bullent, afe-giu-hi també el xerès sec. Renteu i netegeu bé el pollastre i poseu-lo a coure amb dues cullerades de mantega i un raget d'oli, coeu-lo fins que comenci a prendre color, llavors escorreu-lo i poseu-lo a coure dins l'olla del brou; ha de coure uns 40 minuts.

Quan el tragueu, traieu-li la car-nada de dalt a baix i tal·leu el pollastre en 8 trossos.

Deixeu el brou que es vagi fent perquè quedi més concentrat.

Feu una salsa beixamel amb dues cullerades de mantega i 2 cullerades de farina, trebal·leu-la sobre foc suau, després afegiu-hi

mig litre de brou a poc a poc i treballant-ho sempre, després afe-giu-hi el rovell d'ou batent amb força i la crema de llet.

Introduïu els trossos de pollas-tre a la salsa i poseu-los en una plàtera de forn untada amb man-tega, cobriu bé tot el pollastre amb la salsa, espoleu-ho amb molt for-matge ratllat i poseu-ho al forn fins que estigui daurat i cruïdor uns 8 o 10 minuts.

M.ª Gloria Muntañola

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

SEMINARI MENOR DIOCESÀ

Un lloc de formació per a nois i joves, que ofereix

- APROFUNDIMENT DE LA FE EN JESUCRIST
- DESCOBERTA DE LA PRÒPIA RESPONSABILITAT EN LA VIDA DE L'ESGLÉSIA
- MADURACIÓ DE LES ESPECÍFIQUES VOCACIONS AL SACERDOCI
- FORMACIÓ ACADÈMICA OFICIAL (6è, 7è, 8è, d'EGB - 1er., 2n, 3r. BUP)
- CREIXEMENT HUMÀ RESPONSABLE EN UN AMBIENT DE CONVIVÈNCIA (Internat de dilluns a divendres).
- OBERTURA A LA REALITAT DEL NOSTRE MÓN DES DE L'ARRELAMENT EN LA REALITAT CATALANA

Sota el guiatge i acompanyament d'un equip de sacerdots de la diòcesi.

Per a informació i inscripcions:
Mn. Antoni Oriol i Vera, Rector
Seminari Menor "Ntra. Sra. de Montalegre"
La Conreria
TIANA (Barcelona) Tel. 395 10 11

la sardana i la dansa

Entitats

L'activitat sardanista sorgeix a ran d'iniciatives particulars que troben el suport del cercle d'amics i coneguts dels promotors; d'aquesta manera, aquí i més enllà, van formant-se entitats o associacions que treballen pel foment de la nostra dansa. A Cornellà, aquest desvetllament de l'associacionisme a l'entorn de la sardana assoleix proporcions ben notables: Per una part, els "Amics de la Sardana" han agrupat al seu entorn un miler de persones que, o bé amb el seu esforç personal, o amb el seu suport econòmic, vetllen per la consecució dels objectius d'aquesta entitat exemplar. Però, a més, fa poc temps s'ha format a Cornellà una altra agrupació dedicada a la divulgació i el foment de la sardana. Es tracta de l'Agrupació Sardanista "La Gavarra", incorporada a una associació de veïns del barri cornellanenc del mateix nom. Els primers passos de la novella entitat s'encaminen a l'ensenyament de la sardana, cada divendres, al carrer de Mossèn Jaume Soler núm. 17, amb el següent horari: de 6 a 7 de la tarda, ensenyament per a la mainada; de 7 a 8, assaig i preparació de colles infantils, i de 8 a 9 del vespre, ensenyament per a adults. En principi, la primera activitat pública de la nova entitat tindrà lloc el dia 17 d'abril, amb la celebració de la ballada de presentació que serà també un concurs de colles sardanistes infantils. L'estatge de l'Agrupació Sardanista "La Gavarra" és al carrer de Vistalegre núm. 20 de Cornellà.

DISCOGRAFIA SARDANÍSTICA TERRASSENCA.— L'any 1979, la Cobla La Principal de la Bisbal va enregistrar un àlbum que, amb el títol genèric de "Sardanes des de Terrassa", presentava una selec-

ció d'obres de l'autor local Heribert Segalà. Ara, aquell primer àlbum tindrà una continuïtat per iniciativa de les Entitats Culturals, Sardanístiques i Cíviques de la ciutat egarenca, les quals han obert una subscripció per tal de portar a terme l'edició d'un àlbum doble de sardanes.

Les característiques d'aquest projecte són, per una part, l'edició del segon volum de "Sardanes des de Terrassa", amb un nou recull de deu sardanes d'Heribert Segalà; i, per altra banda, un disc amb onze sardanes dedicades a Terrassa i originals de diferents autors. En total, doncs, seran 21 sardanes enregistrades.

Les sardanes i els autors que donen contingut al disc esmentat en segon lloc, el qual es publicarà sota el títol genèric de "Terrassa", són: "El Castell de Vallparadís", d'Agustí Borquió; "El Carrer de les Parres" i "Egarenca", de Ramon Serrat; "Terrassa", de Jaume Cristau; "Hi ha aplec a Terrassa", d'Heribert Segalà; "La Rambla de Terrassa", d'Enric Gratacòs; "Terras-senca", de Josep Baró i Güell; "La Plaça vella", de Pere Alegre; "La Fontvella de Terrassa", de Salvador Costa; "Joies terras-senques", de Josep Freixas; i "La Festa de Terrassa", de Joan Camps.

Les subscripcions a aquest àlbum doble de la Principal de la Bisbal, amb els discos "Sardanes des de Terrassa" (volum 2) i "Terrassa", al preu de mil pessetes, es canalitzen a través de la Revista "Al Vent", carrer de Baix núm. 7-bis, de Terrassa. D'acord amb les previsions dels promotors d'aquests dos nous discos de sardanes, la seva edició pot estar enllestida dins el segon trimestre d'aquest any.

Josep Ventura

Llibres

L'argumentació
de "La Santa
Espina"

El senyor Josep Batalla i Ribé, ha tingut la gentilesa d'ofrenar els vuit llibres que porta publicats, per a la biblioteca de "Catalunya Cristiana". Dit així, breument, podria acabar-se la notícia afegint-hi, això sí, un mot de gràcies.

Serbla escaient i just, explicar, però, qui és el senyor Batalla i quina mena de llibres fa, és a dir, escriu i edita, però no ven.

En l'actualitat té 87 anys. Després d'una vida activa lliurat al treball en el ram tèxtil, el senyor Batalla esmerça els ocis que li proporciona l'allunyament de tota activitat en el món comercial i industrial, a escriure llibres.

Enamorat de Viladrau on passa temporades, tingué fa anys la idea d'explicar, en forma de novel·letes, la vida rural, especialment, amb els costums de l'avier que ell, encara, ha viscut força en aquells i altres indrets. I el 1975, enviava a les seves amistats, la primera d'a-

LA SANTA ESPINA

Catalunya, desperta i mira enrerar

Flores d'altres temps
en vint-i-sis historietes
novel·letes que passen
la lletra de la bardana
"La Santa Espina"
d'Àngel Guimerà

questes novel·les, en ocasió del Nadal. I així, ininterrompidament n'ha publicades vuit: En Baldiró, La Roseta del mas de Dalt, Els tres traginers i la mestra, La Mercè masovera, Els trabucaires, L'impacte de Maria Mas, Quan l'ovella és per al llop i, La Santa Espina.

Com hem dit, són llibres només pels amics. I el senyor Batalla se sent molt feliç quan algú, assabentat de la seva publicació li'n demana.

"Catalunya Cristiana" agraeix el gest d'aquest amic que esmerça la seva ancianitat en l'afecció de conrear les lletres.

llar i flors

Buguenvílea:
Bougainvillea
glabra

És una planta perfecta per una finestra assolada o per un racó d'un jardí; com que és emparradora, és molt sol·licitada per a cobrir parets, reixes o per dissimular construccions. Fa unes flors molt curioses de colors molt variats i és decorativa al cent per cent.

Necessita bona terra, ben drenada i adobar-se cada quinze dies quan creix, i ben regada.

Es planta a finals d'hivern, gener o febrer. Es pot multiplicar per esqueix però amb dificultats. És millor començar per plantes petites, no per grans emparradores. També es poden adquirir a un jardiner i comprar-les a metres; llavors se la subjecta a una paret, tal com s'ha de fer per a obtenir una planta emparradora.

Floreix pel maig o juny fins a octubre.

El seu hàbitat natural és molt humit i per aquest motiu s'adapta molt bé en climes de la vora del mar.

Cal tenir en compte, a l'hora de

regar-les, que les buguenvílees necessiten bastant d'aigua en les èpoques de la florida, però quan han deixat de florir cal disminuir el regatge, de manera que la planta tingui un repòs hivernal. Quan la

temperatura torni a pujar i la planta torni a brotar, es pot reprendre el regatge amb regularitat.

És una planta originària del Brasil.

Respon bé a la poda.

costums i tradicions

Singular commemoració
de la Cena

Una antiga tradició parla de com Llätzer, el llebrós, un dimecres, primer d'abril, oferí a Jesús i als dotze apòstols, un àpat, durant el qual fou instituit el Sant Sagrament.

No cal dir que es tracta d'una llegenda. Jesús guarí un llebrós, certament. Ho testifiquen Mateu, Marc i Lluc, però no en citen el nom. Podria tractar-se del pobre Llätzer al qual es referí el Mestre, en la paràbola de la sort del ric epuló i el pobre (Lc 16:19-31). En aquest cas, igualment fora de lloc.

Ara bé; el llegendari incorpora, a vegades, al costumari, formes belles i delicioses d'interpretació. El cas del suposat àpat, a Catalunya va originar, doncs, un d'aitals costums.

En reculats temps, els nostres avantpassats creien que, efectivament, la institució de l'Eucaristia s'havia realitzat en un dimecres primer d'abril i quan un any s'esqueia així, aquell dia celebraven la commemoració de la Santa Cena.

Calia reunir força gent al voltant de la taula, entre parents i amics. Més concretament, dotze i que fossin grans. Els infants no comptaven i sopaven a banda. El cap de taula, beneïa el pa i el repartia. Parlava suauement de pau, d'amor, de bonesa. Ningú no hauria gosat aixecar la veu i encara que la conversa es generalitzés, tot altre tema restava bandejat. Era un sopar de germanor i de profund sentit cristià.

L'àpat solia ser molt frugal. El pa havia d'escollir-se entre el més blanc i el vi del

millor. En acabar, el cap de casa acomiadava els convidats, fins un altre any en què el primer d'abril tornés escaure's en dimecres, desitjant-los, entretant pau i amor i afegia: "I un bon cel als qui morin en l'endemig".

Encara que enguany no s'hagi donat la circumstància originadora del costum perdut, la recordem perquè el dijous passat commemoravem, certament, la institució de l'Eucaristia, tal com realment succeí. I sense que Llätzer en fos l'amfitrió.

I ja que hem parlat del pa, escollit i repartit a la manera com ho féu Jesús, recordem, també, un altre costum, propi del dissabte de Glòria, quan en tal dia es commemorava la resurrecció del Crist.

Hom posava un pa de dotze lliures girat al revés, damunt de la taula parada amb tovalles blanques, netes de bugada, amb un ciri dels que havien estat en el monument clavat al mig, i dos als costats. Al toc d'al·leluia els encenien i deien que això donava sort a la casa, deslliurant els camps de pedregades.

El dia de Pasqua Florida, arreu la gent menjava força pa i l·laminadures, per a compensar els dies de dejuni i en record del temps en què els jueus menjaven pa sense llevat i àzim. Algú ha pensat que d'això se n'hagués derivat el costum de les "mones" pasquals.

Esteve Busquets i Molas

racó del llenguatge

No és igual cama que llit (5)

L'altre mot que guarda relació amb enganxar és cola. En català, el seu significat ens posa en contacte amb el món dels adhesius, els coagulants i els aprestos, tan coneguts en alguns oficis i en la indústria. El popular aiguacuit dels fusters, que abans escalfaven amb foc a la vorera, davant del taller, ara se'ns ha tornat una cola més perfeccionada que s'aplica en fred, i que, ai las! introdueix en el món de la droga al·lucinògena amb llargues ensumades els adolescents inestables i àvids de sensacions noves i, sobretot, prohibides.

També és cola la substància vegetal que constitueix la base de les begudes carbòniques escampades per tot el món pels nord-americans.

En castellà, encara s'amplia més el camp semàntic d'aquest mot ja que també equival al nostre cua, ja sigui l'apèndix vertebrat posterior de molts animals, ja sigui la filera de persones que esperen el torn d'alguna cosa.

Dos mots exactament iguals com "acostarse" i acostar-se ens poden dur a confusions molt perilloses. Un jove que digui a una noia que vol acostar-s'hi perquè necessita el seu escalf i bon tracte amorós, si ella es castellana i ho interpreta amb el significat de la seva llengua, pot ser que ho trobi excessiu i que contesti amb un rebufo o una plantofada al descarat que gosa de proposar-li que es fiqui al llit, amb ella.

Gosar és atrevir-se, en català. La seva semblança amb "gozar" fa que molts catalans el facin servir per dir que ho passen bé, que es diverteixen, que experimenten plaer. És un dels barbarismes més denunciats i més difícils d'eradicar. Però ja veieu que el goig, que en català és tot espiritual, no té pas res a veure amb la gosadia o atreviment.

El símbol del comerç de roba a la menuda podria ser la mitja cana, antiga mesura de longitud en desús des de l'adopció del sistema decimal. En escrits que ens relaten èpoques passades, si s'escau, s'ha de parlar de canes i pams en lloc de metres i centímetres per no caure en anacronisme.

Quan Salvador Espriu, en la Primera Història d'Ester, en parlar dels ajusticiats Bigtan i Teres diu que "pujaren al cadafal a ensenyar-nos canes i canes de llengua saburosa i bruta", evidentment exagera perquè la llengua d'un penjat, a tot estirar arribarà a fer un pam, i la cana té vuit pams. Com pot creure un castellà que quan els catalans anomenem les canes no volem dir els cabells blancs? Si algun d'ells acut a una representació de l'esmentada obra, en sentir això de canes, potser s'imaginarà la llengua dels penjats tota plena de cabells blancs!

Perles ortogràfiques

En una esquila de La Vanguardia, a sota del nom del difunt, diu: Agent de Cambi i Borsa honorari. A veure si canviem d'una vegada!

Albert Pera

Per Rosa Collell

els nostres primers pares. 8.- Dit dels cristians descendents de jueus convertits a Mallorca. Mil. 9.- (Al revés), no molt clar, poc transparent. Preposició. 10.- Jardí de delícies. (Al revés), negació. 11.- Pecat no molt greu. Vocal. 12.- Conjunció. Xiscle, bram (En plural). 13.- Ciutat de la Pentàpolis. Cinc cents. (En anglès), es. 14.- (Al revés), nota musical. Pare de David, home de Déu. 15.- Comunitat a la qual Sant Pau va dirigir moltes cartes.

El sisè de 10 ptes., representa la Resurrecció de Jesucrist, també obra de Murillo. Les dues obres són d'una bellesa extraordinària i d'una expressió molt realista i magnífica.

cadeca Viu i directe

Sabadell, centre neuràlgic d'una àmplia comarca, on CADECA hi té radicada una Delegació comarcal, dirigida avui per AURELIO DODAS PUJOL. Amb ell conversem llargament i anotem tot allò interessant que ens digué.

En els nostres 24 equips a la comarca, ¿més xicotets catalans que castellans, o a la inversa?

—Es pot assegurar que un 60% són de llengua castellana, però un 90% són nascuts a Catalunya.

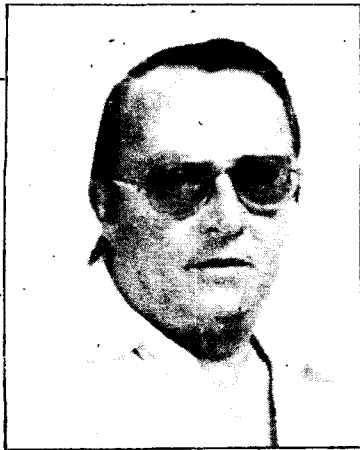
—Bé, però això, suposem, no és obstacle per l'afecionat al futbol. No ha de ser per dues comunitats lingüístiques, cap factor de desunió, ans al contrari, probablement pot ser motiu d'integració i de comprensió mútua. És així, Sr. Dodas?

—Sí, naturalment, tant els nois com els pares s'han integrat completament i ens donen un gran ajut.

—CADECA, a més de futbol, quins altres esports hauria de procurar promoure?

—Bé, com ja se sap, el futbol és l'esport rei, però en aquesta comarca del Vallès Occidental es practica tota mena d'esport; el que és difícil és encaminar-los en altres esports ja que la manca d'instal·lacions i gent amb ganes de treballar és el primer obstacle.

—L'Ajuntament de Sabadell sembla que és conscient de la nostra tasca. Quina col·laboració hi trobem?

—Fins avui, l'Ajuntament de Sabadell té plena consciència de la feina que s'està fent per part de CADECA, a la comarca, i s'ha ofert incondicionalment a col·laborar en totes les competicions esportives i culturals.

Al nostre Delegat, li preguntem finalment: Quines perspectives hi ha per CADECA a aquesta comarca?

—Les perspectives en aquesta comarca són immenses, però cal treballar molt a fons i tenir un bon equip de col·laboradors perquè tot aquest treball doni el seu fruit a curt termini, però com ja indico anteriorment, la manca d'instal·lacions és un problema greu difícil de solucionar. Mentrestant caldrà treballar amb les instal·lacions existents.

El Sr. Dodas és un home que coneix bé la problemàtica a la seva zona. És ben palesa la seva activitat i la seva bona relació amb tothom. Sabem que manquen homes que l'ajudin. Els trobarà perquè s'ho mereix, per la seva competència. Ànimo, amics del Vallès, que hi ha molta i bona feina a fer.

CARVAL

RAFEL JOFRESA, jugador de bàsquet, a la selecció juvenil

Nom: Rafel Jofresa Prats.
Edat: 16 anys.
Temps que fa que jugues: Des dels 8 anys.
Equips amb els que has jugat: Escolapis de Diputació i Joventut de Badalona.

Campionat que disputes: Jugo el Campionat de Catalunya a nivell de juvenil preferent.

Temps que dediques al bàsquet: Amb el Joventut entreno dues hores i mitja diàries, però quan estic concentrat amb la Selecció, tres vegades al dia.

Relacions bàsquet-estudis: El bàsquet em fa perdre molt de

temps, però espero superar el tercer de BUP.

Què t'aporta jugar a bàsquet?: Sobretot amistats, conèixer persones i llocs diferents.

Quin objectiu vols assolir amb el bàsquet? De moment arribar als seniors del Joventut i jugar la Lliga Nacional, després ja veurem.

En aquest campionat de Catalunya preferent quin lloc ocupeu? El primer empatats amb el Barça.

Possibilitats de classificació per al campionat d'Espanya: És molt possible que ens classifi-

és l'equip del CLUB DEPORTIVO MERCANTIL, de Sabadell, sempre en lloc destacat en les competicions esportives de CADECA.

quem amb el Barça i potser amb l'Hospi.

Jugues com a capità de la selecció nacional? Per què? Sí, per la meua posició dins l'equip i per la decisió del seleccionador Miquel Nolis.

Possibilitats en el pre-europeu: En aquest campionat de classificació que jugarem del 2 al 5 d'abril a Islàndia (amb Bèlgica, Suècia i Islàndia) podem quedar primers o segons i per tant classificar-nos.

Favorits per a l'europeu: La URSS i potser Iugoslàvia. El tercer lloc estarà entre Alemanya, Itàlia i Espanya.

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

ES PREN
BEN FRED

DIUMENGE 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

09.30 PARLEM
10.00 BENDICIÓ "URBI ET ORBE"
12.30 TEMPS I MARCA
15.00 NOTÍCIES
15.35 ULSES 31
16.00 LAS DESVENTURES DEL
SHERIFF LOBO
17.00 PATINATJE SOBRE GEL
19.00 BLA, BLA, BLA
19.15 PROXIMAMENT
20.00 NOTÍCIES
20.30 FAMA
21.25 EL SEU TORN
22.30 MASH
23.00 ESTUDI ESTADI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 MISSA
11.30 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
13.30 RECULL INFORMATIU
14.00 CITA AMB...

CIRCUIT ESTATAL

15.30 ZARABANDA
16.30 ELS GRANS RIOS
17.30 REESTRENO
19.30 ESPACIO
20.00 COMPETICIÓ
21.00 EL PETIT MÓN DE DON
CAMILO
21.30 ARRELS
22.00 LLARGMETRATGE: "El monu-
mento", (1970)
23.45 COMIAT

DILLUNS 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

13.00 HIPICA
15.00 TELEDIARI
15.35 AMB SOLERA
16.05 Q.E.D.
17.00 MIRAR UN QUADRE
17.30 NOMS D'AHIR I D'AVUI
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 LAS DESVENTURES DEL
SHERIFF LOBO
20.00 POBLE DE DÉU

20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.30 PROGRAMA ESCRIT PER A
LA TELEVISIÓ (Episodi únic):
"La Isla de la Fortuna", de Je-
sús Yagüe y Arturo Ruibal.

23.30 TELEDIARI
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 OPINIÓ
16.00 TOT-I-MÉS
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

19.05 TELE-NOVELA
19.30 EVOCACIÓ
20.00 LOS MUMINS
20.10 HEY ES EL REY
20.30 INFORMATIU
21.00 CLAUDIO ABBADO
21.55 AMB "H" DE HUMOR: "Cor-
tometraje": "Policia", de Char-
les Chaplin.
22.20 "Lo que piensan las mujeres".
(1941).
24.00 COMIAT

DIMARTS 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 ESPANYA, SENSE ANAR MÉS
LLUNY
16.05 Q.E.D.
17.00 UN MÓN PER A ELLS
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 MICKI I DONALD
19.30 EL PARADÍS DELS ANIMALS
20.00 ENCONTRES EN LLIBERTAT
21.00 TELEDIARI
21.35 EL SEU TORN
22.35 VIURE CADA DIA
23.35 TELEDIARI
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 ELS MUSEUS
16.00 DIALÈG
17.00 ART FLASH
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.30 FORMULA TV
20.00 ROBINSON
20.30 INFORMATIU
21.00 RETRATOS DEL PODER:
"Eisenhower".
21.30 TOMAS I SARAH
22.20 MUSICA EN EL TEMPS
23.15 EL PETIT MÓN DE DON
CAMILO
23.45 COMIAT

DIMECRES 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 VEIENT-LES VENIR
16.05 LAS ESPOSAS DE
ENRIQUE VIII
17.00 LOS RIOS: "Duero".
18.00 BARRI SESAMO
18.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.55 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 NOSALTRES
20.00 AQUESTA ÉS LA MEVA TERRA:
"Salamanca".
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Matar un rui-
señor". (1963)
NOTA: 1 OSCAR 1962 al mi-
llor actor: Gregory Peck.
23.45 TELEDIARI
00.10 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.00 TERENCI A LA FRESCA
16.30 DOSSIER
17.00 CANTEN
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.25 DIBUIXOS ANIMATS
19.45 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 INFORMATIU
21.00 LA ÚLTIMA FRONTERA
22.00 ESTUDI OBERT
24.00 COMIAT

DIJOUS 7

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA
14.00 TROBADA
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI

15.35 ESPAI XX
16.05 LAS ESPOSAS DE
ENRIQUE VIII
17.00 ALTRES COSES
18.00 BARRI SESAMO
18.30 DABADABADA
19.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.32 L'ART DE VIURE
20.30 LA VIDA SECRETA
D'EDGAR BRIGGS
21.00 TELEDIARI
21.35 BONA NIT
22.35 EN AQUEST PAIS
23.35 TELEDIARI
23.55 COMIAT

NOTA: La programació de tarda
d'aquest dijous, pot veure's modifi-
cada, si es manté l'empat a punts
entre els dos primers classificats de
la Lliga Nacional de Bàsquet, que-
dant aquesta programació de la se-
güent manera.

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.55 BASQUET:
Real Madrid-Barcelona.
20.30 LA VIDA SECRETA
D'EDGAR BRIGGS

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

15.30 LA NOSTRA GENT
16.00 VOSTÈ PREGUNTA
17.00 DONES D'APROP
17.30 ARA, NOTÍCIES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 TELE-NOVELA
19.30 EUROPA EN JOC
20.00 EL NOSTRE AMIC
L'ESPANTA OCELLS
20.30 INFORMATIU
21.00 PRODUCCIÓ ESPAÑOLA
22.00 CINE CLUB: Cicle Douglas
Sirk.
22.20 "Interludio de amor". (1956)
24.00 COMIAT

DIVENDRES 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 VEUS I FORMES
14.30 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 SESSIÓ DE TARDA: "Si tú es-
tuvieras". (1957)
17.30 L'ALTRA CARA DE L'ESPORT
18.00 BARRI SESAMO
18.30 CAMPEONAT D'ESpanya
DE NATACIÓ
19.30 UN MÓN FELIÇ?
20.00 DE PELÍCULA
20.30 VAL MÉS PREVENIR

21.00 TELEDIARI
21.35 UN, DOS, TRES
23.00 LAS PICARAS
24.00 TELEDIARI
00.25 TESTIMONI
00.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 ELS DIARIS DE NEPTUNO
17.00 HARRY LANGDON
17.20 REESTRENA
19.05 INFORMATIU
19.35 LOS RIVALES DE SHERLOCK
HOLMES
20.30 LA CLAVE
00.15 COMIAT

DISSABTE 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 INFANTIL
11.00 PALLASSOS
11.30 A CAN 80
13.00 EL MÓN DE PAU CASALS
14.20 MIRAMAR
15.00 REPOSICIÓ

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 LA CAJA DE LOS RITMOS
13.00 CONCERT
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 BIBLIOTECA NACIONAL
15.00 NOTÍCIES
15.35 D'ARTACAN
15.50 GRAND NATIONAL
16.35 PRIMERA SESSIÓ: "El destino
se disculpa". (1944)
18.10 EL FOLL MÓN DELS
PALLASSOS
18.40 LA PANTERA ROSA
19.05 VOSTÈ PER EXEMPLE
20.00 NOTÍCIES
20.30 CIUTATS PER VIURE
21.00 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE...: "Espía por
mandato". (1962)
01.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 MUSICA I MUSICS
16.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LAS BRIGADAS DEL TIGRE
19.55 ALCORES
20.55 BAROJA A TRAVES DE
BAROJA
22.00 CONCERT-2
23.30 COMIAT

Tele-crítica

T.V.

"Tortell & Poltrona" (Circuit català)

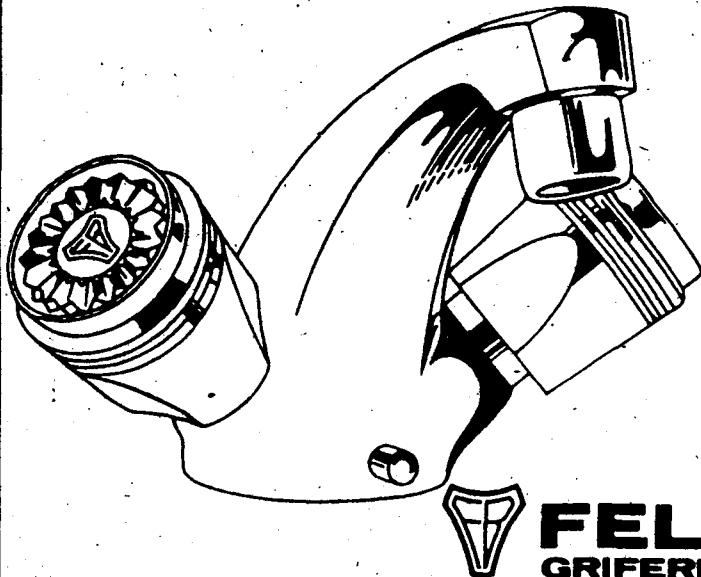
La gent gran està més
que de tornada de moltes
atraccions circenques. Tan-
mateix, els pallassos del
circ amb veritable categoria
professional, sempre seran
del gust de tothom. Aquest
és el cas de "Tortell & Pol-
trona". Una vegada més,
com abans en programes
del mateix gènere, obté la
Televisió Catalana un nou
èxit, amb aquests magnífics
pallassos que són "Tortell &
Poltrona". Amb mitjans bas-
tant precaris, assolixen re-
sultats sorprenents. Des-

perten la nostra hilaritat,
ens allunyen preocupacions,
ens alegren, distreuen i di-
verteixen; coneixen bé l'ofi-
ci, aquells ressorts del veri-
table vell humor de sempre.
Quan aquells sers als quals
donen vida s'envaneixen,
fracassen sorollosament; i
quan aquests mateixos sers
se senten petits en les seves
limitacions, una visió opti-
mista i superior de la vida,
els enalteix. Vegeu-lo vosal-
tres mateixos.

Joan Sans

Triación N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA
A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

Vista panoràmica de Manresa.

XIII VIATGE CULTURAL - MANRESA

Diumenge 17 d'abril

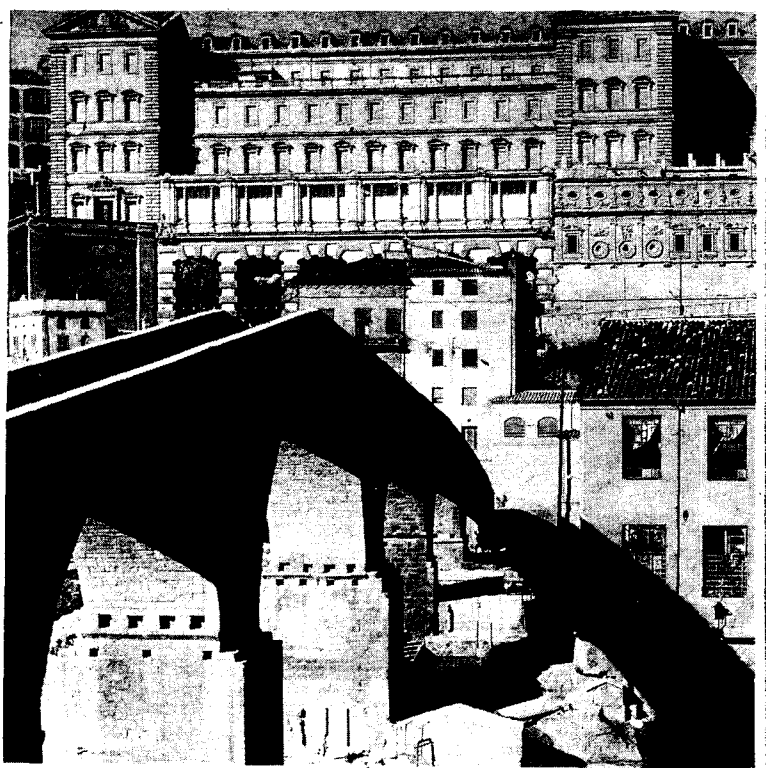
Aquesta ciutat mereix el títol d'ignasiana pels records que conserva de l'estada que hi féu sant Ignasi de Loiola des del mes de març de l'any 1522 fins al febrer del 1523.

Aquests records de sant Ignasi, que podrem veure, ja justificarien, tots sols, una anada a Manresa, però la ciutat té altres coses interessants que també justifiquen el viatge.

Visitarem la SANTA COVA, la CAPELLA DEL "RAPTE DE SANT IGNASI", el MUSEU COMARCAL i la SEU. Aquestes visites les distribuïrem entre el matí i la tarda.

La sortida de Barcelona serà a dos quarts de nou.

Preu: 1.500 pessetes, que comprèn el viatge, el dinar, les visites i la participació en el sorteig de llibres.

Sobre el riu i el pont, la mola d'estil barroc del Col·legi-Residència dels PP. Jesuïtes, construïda sobre la Santa Cova on Sant Ignasi de Loiola escriví els seus "Exercicis Espirituals".

Aquest VIATGE CULTURAL és el que s'havia programat pel dia 13 de febrer i que, degut a la nevada, s'ha gué de suspendre.

Per a informació: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2.º. Barcelona-7.
Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05 (Sr. Castelló).

La plaça major de Manresa, amb la Casa de la Ciutat.